

AYLİN BALBOA

BELKİ BİR GÜN UÇARIZ

iletişim

İletişim Yayınları 2051 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 316

Dijital Kitap
ISBN: 978-975-05-2041-9
Sürüm V01.01.01.01

Dijital Kitap Yapım Sistematik Dijital Kitap Atölyesi

Kaynak Basılı Kitap
ISBN: 978-975-05-1615-3
1. Basım, 5. Baskı, 2016, İstanbul
İletişim Yayıncılık A.Ş.

Editör Levent Cantek
Kapak Suat Aysu
Uygulama Hüsnü Abbas
Düzelti Ümran Küçükislamoğlu

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu
34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web:
www.iletisim.com.tr
twitter: @iletisimyayin • facebook:
facebook.com/iletisimyayin

AYLİN BALBOA 1980 yılında İzmit'te doğdu. Öğrencilik yıllarını Ankara'da geçirdi. Çeşitli dergilerde yazıları yayımlandı. Halen İstanbul'da yaşıyor. Balık adında bir köpeği var.

AYLİN BALBOA

Belki

Bir Gün

Uçarız

Abilerin en güzeline.
Belki bir gün uyanır diye...

İÇİNDEKİLER

Elektrikler 9
Çiş 11
Sonra 15
Kutu 17
Tımarhane Notları - 1 21
Meşe Palamutları 25
Asab-ı Mesel 29
İzafiyet 35
Tımarhane Notları - 2 37
Kramp 41
Tımarhane Notları - 3 47
Bana Bunu Neden Yaptın Savaş? 49
Piç 53
Tımarhane Notları - 4 55
Yok Bir Şey 59
Şişedeki Mesaj 61
Sıcak 65

Düğün 69
Gölge 73
Tımarhane Notları - 5 77
Yarım 81
Cangıl 83
Telefon 87
Otobüs 89
Rüya 93
Tımarhane Notları - 6 95
Kamyon 97
İçim Ürperiyor Ya Evde Yoksam 101
Tavan 105
Tımarhane Notları - 7 115
Linda Teyze 119
Tımarhane Notları - 8 129
Ayva 131
Tımarhane Notları - 9 133
Kapı 135
Kesik 139
Serengeti 141
Tımarhane Notları - Son 145

Elektrikler

Yüzmeye havuzda başladım; sonra göl, sonra deniz... Su mu büyüdü ben mi küçüldüm emin değilim. Çünkü annem biraz ağladı. Annem genelde ağlamaz. Bir köpeğim uluya uluya öldü, biri hiç ses çıkarmadan. Arkadaki kulübenin dibine gömdük onları, farklı farklı zamanlarda tabii. Her şey bir anda olmadı. O zamanlar öyle olmazdı zaten. Birkaç kez fişimi çektiler. İçimde elektrikler kesildi yani, küt diye! O kısımlar karanlık. Sonra kalkıp sigara filan içtim galiba, tam hatırlamıyorum. Bir civcivim vardı. Koynuma sokup yattım bir gece. Sabah ölüsünü bulduk. Abim geldi. Katilsin artık sen dedi. Katil oldum. İnsan sadece ilk cinayetinde katil olur. Sonrakiler sıfatta bir değişikliğe neden olmaz. Bu yüzden kimi öldürsem civcivim gelir aklıma. Sonra geçer. Geçiyor çünkü. Yerine başka şeyler geliyor. Kafamın iki kenarında iki yarık var. Her şey onların arasından geçiyor. Ben duruyorum. Ben öyle duruyorum. Mesela bir kere salıncaktan düşmüştüm, sırtım çatlamıştı. Yelek gibi bir alçıyla sarmaladılar beni. Kıştı. Üşümemem lazımdı. Üşürsem yine boğmaca olurdum. Boğmaca olursam mosmor olurdum. Belki biraz ölürdüm. Ölürsem babam ağlardı. Babalar ağlayınca zaten hep kış gelir. Ama çocuktum. Çocuklar alçılarının üstünü örtmek istemez. Çocuklar kürekle toprak atmayı da bilmez. Zamanı gelince öğrenirler sadece. İçlerinde elektrikler kesilir. Küt diye! Sonra belki çıkıp yürümeyi filan öğrenirler, o kısımlar karanlık. Bizim bir Fatma teyze vardı, hafiften terelelli. Kulakları

duymazdı. Ne zaman yola çıkacak olsam beni görürdü. İnsanlar genelde beni gideceğim zamanlarda görür. "Yine mi gidiyorsun kâfir?" derdi. Yine gidiyorum Fatma teyze. Çünkü ben giderim. Yine olsun yine giderim. Başka türlüsünü bilmiyorum. Sonra kendi gitti gerçi. Artık durakta karşılaşmıyoruz. Her neyse işte. Bazen de telefon çalar. Çünkü dediğim gibi, ben hep uzaktayımdır. Birileri bir şeyler söyler. Sonra yine elektrikler...

Çiş

Çişim geldi. O haberi alır almaz.

Hızlı hareket etmeliydim. Öyle olur çünkü, hızlı hareket etmek gerekir. Oturduğum yerden kalkmalı ve sanıyorum önce hastaneye gitmeliydim. Ama bacaklarım birdenbire odun gibi olmuştu ve çişim vardı. Durmadan telefon çalıyordu. Kara haber telekomünikasyonu. Bilenler bilmeyenlere anlatsın hali. Biliyordum. Olmadan önce de biliyordum aslında ama yaşayana kadar olacağına ihtimal vermiyor insan yine de. Açmadım telefonları. Çişim vardı. İdrak ile idrar arasında bu kadar organik bir bağ olabileceğini o zamana kadar düşünmemişim. Belki de düşünmüşümdür, unutuyor insan tabii. İnsan her şeyi unutuyor. Daha önce kimsenin ölümünü görmemiş, canının bazı parçalarını gömmemiş gibi yaşayıp gidiyor. Sonra bir şey oluyor. Sonra işte illa bir şey oluyor.

İş yerindeydim. İçimden, uzun zamandır dinlemediğim bir kasedi kalemle geri sarmaya başlamıştım. Biri gelip "İyi misin?" diye sordu. Kaset sarıyorum desem anlaması mümkün mü? "İyiyim," dedim, "çok çişim var." Garip garip baktı suratıma. Biri çay getirdi, başka biri sigara. Normalde sigara içilen bir alan değil. Ama çişi gelenlere karşı duyulan enteresan bir merhamet anlayışı var. Bir de şey var tabii, bu tip durumlarda, sizin için bir şeyler yapmak isteyen insanların bir şeyler yapmasına izin vermelisinizdir. Başka türlüsü şımarıklık olur çünkü ve şımarıklığa

sadece bir kere, ilk tecrübenizde hakkınız vardır. İlk tecrübem değil nihayetinde. Kafamdaki vidalar daha önce aynı yerden defalarca söküldüğü için bir çeşit yalama durumu oluşmuş. Yaktım sigarayı, şımarıklık etmedim. Yarım ağız söylenen şeyler var ya, bir de yarım göz bakmak var mesela. Bakmıyorlar gibi ama bakıyorlar da bir yandan. Çaktırmadan. Olası bir cinnete karşı tetikte bulunma bakışı bu. Kendinizi yerden yere vurmayın, duvardan duvara döşemeyin diye. Fakat ortada cinnet filan yok. Çiş var sadece, o da mesanemde. Etrafı dağıtmıyorum yani. Bir yandan da telefon çalmaya devam ediyor. İnsanların ne kadar üzgün olduklarını söylemeleri gerek, merhamet dolu sesleriyle bu zor gününüzde yanınızda olduklarını bildirmeleri gerek, sizin için yapabilecekleri bir şey var mı diye sorup vicdanlarını rahatlatmaları gerek. Oysa olmadığını herkes biliyor. Bunlar son derece iyi niyetle yapılan hareketler aslında. Ama o anda hepsine karşı müthiş bir öfke duyuyorum. Ulan o kadar insanız, bir kadını tutamadık!

Telefonun sesine daha fazla tahammül edemeyip açıyorum. Yakın bir arkadaşım. "İyi misin, geleyim mi?" diyor. "Yok", diyorum, "gelme iyiyim. Çişim var sadece." Kısa bir sessizlik. Benim için endişelendiğini söylüyor. Endişelenecek bir şey yok hâlbuki. Çişimi yapsam geçecek. Fakat bacaklar uyuşup odun olmuş. Kalkıp tuvalete gidemiyorum. O ara etrafım kalabalıklaşıyor. Suratlardaki ifade aynı. Soru aynı: "İyi misin?" Cevabım da belli: "İyiyim işte, çişim var."

Dünyadaki herkesin çişimden haberdar olmasını istiyorum. Kal-u beladan beri çişim varmış gibi hissediyorum. Böbreğimin sair bütün organlarımı ele

geçirdiğini düşünüyorum. Kuzenim arıyor sonra. Açmam gerek. Ona iyi şeyler söylemem gerek. Çünkü bu durum en çok onu ilgilendiriyor. Güzel günler göreceğiz filan... Tabii tabii. Bunu kimse yemiyor artık. Öyle bir şey yok çünkü. "N'apıcaz biz şimdi?" diyor. Bu soruya insan olarak verecek bir cevabım yok. Köpek olsam belki ulurdum. Bilmiyorum ki n'apıcaz. Keşke bilsem. İşeyeceğiz desem olmaz. Ağlıyor tabii, ağlamaz mı insan... "Hastaneye mi geleyim?" diyorum. "Yok," diyor, "çıkarıyoruz şimdi, sen direkt eve gel." Birinin bana ne yapacağımı söylemesi iyi. Yoksa hareket edemem o şartlarda. Bir panik kendimi dışarı atıyorum. Odunlarımın hareket edebilmesine şaşıyorum.

Bir taksi durdurup beni çok acele otogara bırakmasını rica ediyorum. Şoför bir süre dikiz aynasından kontrol ettikten sonra "Hayırdır ters bir durum mu var?" diye soruyor. Tanımadığım birine çişim var demenin ayıp olacağını düşündüğüm için "Cenazemiz var," diyorum. Sanki "İzmit'te iki dönüm arazimiz var," der gibi söylüyorum bunu. Bir cenazeyi varlık gibi gösteren bu cümlenin her iki kelimesine de ikişer kere üzülüyorum. "Neyiniz oluyor?" diyor. Bacaklarımı iyice sıkıp susuyorum.

Peronda kalkmak üzere olan otobüsü görünce canhıraş biniyorum. Çişimi yapmaya yine fırsat bulamıyorum. Bir saatlik mesafe. Neyse diyorum, varınca artık...

Yol zor. Kafamı pencereye yaslayıp dalıyorum öyle. Ambiyans, olması gerektiği gibi yani. İçimden hüzünlü bir şarkı da tutturursam tam olacak. Ama olmuyor, çişim var zira.

Geçen demişti ki... Ah bir işesem. *Öyle bakmıştı yüzüme...* Çişten zehirlenir mi insan acaba? *Tıpkı onun gibi...* Bacaklarımı şöyle yapınca daha mı az hissediyorum ne? *Hele o balkonda oturduğumuz gün...* Elimle bastırsam gören olur mu ki? *Şimdi yani gittiğimde...* O çayı içmeseydim keşke. *Yani aynı bahçeden kaçıncıya?*

Uyumuşum biraz. Aklım uykuya kaçmaya bayılıyor. Rüyamda hep tuvaletler filan. İnsanız sonuçta. Sonra eve yakın bir yerde indim. Bulduğum ilk tuvalete girdim tabii, dayanacak takatim kalmamış.

Sonra yürüdüm biraz. Sonra evin önüne geldim. Sonra bir sürü insan... Sonra...

Sonra

Sonra öyle durdum biraz. Bir süre Afrika kıtası yokmuş gibi davrandım. Tekerlek icat edilmemiş, ıspanak bir sebze değilmiş gibi... Yok sayınca yok oluyor çok şey, her şey değil. Gözlerimi kapatınca kör olabiliyorum aslında. Ama karanlığı gördüğümü varsayıyorum bu sefer de, görmemeyi gururuma yediremiyorum. Tuhaf yani.

Durdum sonra biraz öyle. Komik şeyler düşünmeye çalıştım. Düşününce buluyor insan. Güldüm biraz işte. Kendi kendine gülenlere deli diyenler insan değiller. Belki de insandırlar, emin değilim. Ama gülmeyen insanlardan çok korkuyorum. "Hayata katlanamadığımız için espri yapıyoruz" demiş... Kim demiş? Mühim değil, doğru demiş nihayetinde. Bu yüzden mi bu kadar gülüyorum yoksa güldüğüm için mi bu yüze varıyorum kuşkuluyum. Kaotik bir sebep-sonuç sarmalı bu. Yanisi gülünecek hiçbir durumu boş geçmiyorum. Böylece katlanıyorum. Görseniz, her tarafım kat izi...

Biraz durdum sonra öyle. İçimdeki bu anlatma isteğiyle kavga ettim. Bu aralar çok asabi. Asabiyetinden aldığı bir gücü var. Fazla ilişmemeye özen gösteriyorum. Çünkü ne söylesem ikna edemiyorum. Yeteri kadar anlatırsam bir şeylerin değişeceğini sanıyor hâlâ. Ama birinin ona, anlatacaklarının hiçbir işe yaramayacağını söylemesi gerek.

Sonra durdum öyle biraz. Kırmızı koltuk eskiyene kadar oturdum. Ademoğlu ahir ömründe en çok

oturuyor galiba. İnsanların hafızamdaki fotoğrafları genelde otururken çekilmiş. "Oturmaya da kalsaydı," dediklerim de var "Keşke biraz daha öyle otursaydı," dediklerim de... En çok da bunlar oturmuş içime. Oturmak da ne acayip kelime...

Biraz öyle durdum sonra. Sekerat denilen bir şey var. İnsanın ağzı köpürüyor böyle, nefes alamıyor. Bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyemiyor. Ona demek istiyorum ki, "Son nefesini benim için harcama, ben buna değmem." Diyemiyorum. Kalas yutmuş gibi oluyorum çünkü. Tam yutamamışım da boğazımda kalmış gibi daha doğrusu... Hep aynı şey. Birine benziyor. Çok benziyor. Zaman, zeminden çekiliyor. En başa gidiyorum. Onu buluyorum. Dönerken kaç yere daha uğruyorum? Sayabilsem de bereketi kaçsa. Ama sayamıyorum. Hepsi ona benziyor. Hepsi öyle...

Öyle durdum sonra biraz. Orta Asya'da kutsal sayılan bitkiler ve hayvanlara dair bir şeyler okudum. Bir ağacı kesmeden evvel ondan özür dileyen insanlara dair konuşmak istemiyorum, çok duygusal olduğum düşünülüyor sonra. Sırf bu yüzden vücudumda kırılmadık kemik kalmadığını da anlatmıyorum kimseye. Bir film vardı. Kadının teki bir binanın en yüksek yerine... Her neyse.

Kutu

Son koli de kamyonete yüklenip römork kapatıldığında içimden sessiz bir oh çektim. Sesli söylesem üzülürlerdi. Onlardan kurtuluşumun sevinci gibi düşünmelerini istemem, çünkü öyle değil. Bir vadeden sonra aileyle yaşamak, dünyanın en anlayışlı insanları olsalar bile kötü geliyor. Tuhaf bir başarısızlık hissi. Yerimi bulamadım, kendi ayaklarımın üstünde duramadım demek gibi.

Daha önce de ayrıldım yanlarından. Üniversite için, çalışmak için farklı farklı şehirlerde yaşadım. Fakat hep bir şey oldu ve hep dönmek zorunda kaldım. Bir kere çıktığınız eve geri döndüğünüzde artık orası sizin eviniz olmuyor. Size ait eşyalar, size ait hatıralarla dolu olsa da benim evim diyemiyorsunuz. Evim neresi bilmiyordum.

İstanbul'da iş bulmuştum ve bir süredir biraz arkadaşlarımın, biraz ailemin yanında kalarak durumu idare etmeye çalışıyordum. Ama olmuyordu. Sırtım hep çok dolu. Üstüne bir de kaplumbağa gibi evimi yükleyecek yerim yok.

Küçücük de olsa bir yer bulmak için emlakçıları dolaşmaya başladım. Büyüğü için zaten şartlar elverişli değil. Bütçemi söylediğimde istisnasız her emlakçı yandan yandan gülüp "Bu fiyata buralarda mümkün değil," dedi. Anadolu'nun herhangi bir yerinde krallar gibi yaşayabileceğiniz bir rakamdan söz ediyorum. Önce inanmayıp sokak sokak dolaştım. Bir köşede, insaflı bir ev sahibine rastlarım ve bana "Gel kızım ne demek, para

önemli değil, benim için ilk planda insanlık gelir," der diye arandım. Düşündüğüm gibi Hulusi Kentmen babacanlığında birine denk gelmedim tabii, öyle bir çağda yaşamıyoruz. Üçüncü günün sonunda canımdan bezdim. Meblağı biraz daha yükseltip mecburen tekrar emlakçıların kapısını çaldım.

Önce şirin bir bahçe katı diye nitelendirdikleri eve götürdüler beni. Evde göze şirin görünebilecek tek şey olmadığı yetmezmiş gibi, bahçe diye adlandırdıkları da pencerenin önüne koyulmuş bir saksıdan ibaretti. "Buraya şirin demeye utanmıyor musunuz?" dedim. Adam "Valla bence şirin," dedi. Sonrasında gösterdikleri yerlerde de vaziyet hiç farklı değildi.

Her söyledikleri ev için heyecanlanıp her birinde korkunç bir hayal kırıklığı yaşayınca dillerini çözdüm. Bir kere hiçbir bilgiyi net olarak vermiyorlardı. Böylece lafı dolandırıp yalancı pozisyonuna düşmemeyi başarıyorlardı. İçi yenilenmiş daire diye götürdüklerinde örneğin, sadece muslukları yenilenmiş bir evle karşılaşabiliyordunuz ama sonuçta bir şey yenilenmiş olduğu için yalan söylemiş sayılmıyorlardı. Merkezî lokasyonda dedikleri sizin umduğunuz merkezde çıkmasa da bir dağ başının merkezi olabiliyordu. Ulaşım araçlarına yakın dedikleri, karşılaşılabilecek ilk otobüse yarım saat yürüme mesafesinde de olsa yakınlık göreceli bir kavramdı. Stüdyo daire diye gittiğiniz ev kömürlüğün boyanmış haliydi belki ama teknik olarak bir stüdyo olduğunu kim inkâr edebilirdi. Edemedim. Hiçbir dediklerini inkâr edemedim. Ama gösterdikleri o korkunç delikleri tutacak kadar da aklımı yitirmemiştim.

Kendimi, evrenin kollarına bırakıp yaşayabileceğim bir evin gelip beni bulmasını bekledim. Öyle sadece yatıp beklemedim tabii, önce tanıdıklarıma haber saldım. Hiçbir şey yapmazsanız kimse tutup elinde bir evle size gelmez. Sistem böyle çalışmıyor. "Yeteri kadar fokuslanırsanız istediğiniz her şey olur," diyenlere aldırmayın siz. Biteviye çabalamanız gerekir. Çoğu zaman çabalasanız da olmaz gerçi ama şimdilik bunu görmezden gelelim. Dayanabilmek için birtakım şeyleri görmezden gelmek zorundayız. Fokuslanmakmış. Laflara bak.

Tam umudumu kaybetmek üzereydim ki telefon çaldı. Zaten iyi haberler genelde umudunuzu kaybetmek üzereyken gelir. Kötü haberlerin böyle özel ayrımları yoktur. Arayan arkadaşımdı. Yan apartmanında bir dairenin boş olduğunu ve istersem ev sahibiyle bir görüşme ayarlayabileceğini söyledi. İstemez miyim. Derhal görüştük ve hemşeri muhabbeti sayesinde makul bir fiyatta anlaştık. Ülkemizde hemşericilik her zaman iş yapıyor. Aynı topraklarda doğmuş olmak insanlarda niye böyle samimi duygular uyandırıyor bilmiyorum. Milliyetçilikten hiç anlamam. Gerçek şu ki adamla aynı şehirde doğmuş filan değildim. Biraz şive, biraz da coğrafya biliyordum. Çok sıkışıldığında söylenecek küçük yalanların kimseye zararı olmadığını da zamanla öğrenmiştim.

Kutu gibi diye tabir edilebilecek bir evdi bu. Yatak boyutunda bir yatak odası ve güneş alan küçük bir salon. Nihayet biraz yalnız kalabilecek olmamın mutluluğuyla gözüme saray gibi görünmüştü. Hızlıca temizledim, birkaç eşya aldım, kalanları da ailemin evinden getirdim işte.

Yerleşirken kimsenin yardımını kabul etmedim. Böyle şeyleri yalnız yapmak daha iyidir. Ev kurmak sadece koltuğu, dolabı, beyaz eşyaları bir yerlere sığıştırmak değil nihayetinde. Hatıralarınıza da yer bulmanız gerekir. Hatırlattıkları, bir daha yaşanamayacağı için canınızı acıtabilecek olanlar derinlere, herhangi bir kurcalama anında karşınıza çıkmayacak kutulara saklanmalı örneğin, bu en önemli kural. Katettiğiniz yolları gösteren şeyleri bir araya getirip sadece sizin görebileceğiniz bir yere yerleştirmelisinizdir. Bazen bakmanız gerekir çünkü. Hayatın durmuş gibi olduğu, hiçbir yere ilerleyemediğinizi düşündüğünüz zamanlarda özellikle. Gördükçe gülümsemenize sebep olanlarıysa uygun olan her yere serpiştirebilirsiniz. Gülümsemekten kimseye zarar gelmez.

Yeni cezvemle bir kahve yapıp yeni fincanlarımdan birine koydum ve her şeyin güzel olacağına kendimi inandırıp bir yudum aldım. Bir sıkıntının üstesinden gelmiş insanlara has o huzurlu gülümseyişle eserime baktım. Bir kere öğrenildiğinde bir daha unutulmayan şeyler var, yüzmek gibi, bisiklete binmek gibi... Hatırladım. Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Ellerimi bırakıp kendimi sürmeye başladım.

Doktor Umuz Bey, "Çok klasik olacak ama bunu yapmak zorundayım, bana çocukluğunuzdan bahseder misiniz?" dedi.

Bahsederim.

İlk cinnetim doğumumdan öncesine dayanır. Benim bir ikiz kardeşim vardı aslında. Daha annemin karnındayken onu yedim. Yer darlığı bana iyi gelmiyor, klostrofobi marazı da tuz biber. Pek lezzetli olduğunu söyleyemem, insan eti sonuçta. Bu yüzden bir türlü sindiremedim zaten. Rahmimde ve hâlâ yaşıyor, biliyorum. Yani ben rahmimde kendi kardeşimi taşıyorum. Doğurmayı düşünüyor musunuz? Hayır düşünmüyorum. Şu lanet dünyaya bir kardeş getirmek istemiyorum da diyebiliriz. Ailem bu gerçeği başından beri reddediyor. Onlara göre bu tamamen benim hayal gücümün abuk bir mahsulü. Kimse evladının böyle bir şey yaptığını kabullenmek istemez tabii, onları da anlıyorum. Ama inkâr neyi değiştirir ki, ben onun orada olduğunu biliyorum. İşte bakın, yine tekmeledi.

Dört aylıkken diş çıkardım, belki bilmiyorsunuz ama diş çıkarmak için erken bir dönem. Annem "Dişli olacağın o zamandan belliydi," diyor. Annem her zaman böyle kötü espriler yapmaz. Yoğun baskılara dayanamayıp dokuz aylıkken konuştum. Konuşmak, bebeklik örgütüne ilk ihanettir. Çözülmektir yani. O andan sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Babam, ilk olarak "baba" dediğimi iddia ediyor. Oysa ben

"Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür" dedim. Ama içimden. Ebeveynlerin her şeyi bilmesi gerekmez.

Yıllar boyu periyodik olmayan aralıklarla sokakta bulduğum bütün hayvanları eve getirdim. Bizimkiler, bakımlarını üstlendiğim sürece böyle şeylere hiç ses çıkarmaz. Çıkarmazdılar yani. O ineği niye istemediler anlamıyorum. Bu olay biraz hırçınlaşmama neden olmuş olabilir. Doktor olan sizsiniz, psikanalizinize karışmak istemem. İnek vakasından yaklaşık iki ay sonra erkek kaçırdım. Bir gün kampa bir çocuk geldi, ailesiyle tabii. Beş yaşlarında filanım. Çocuk da olsun olsun altı. Ama nasıl yakışıklı, nasıl yeşil gözlü anlatamam. Âşık oldum ben buna, tuttum eve getirdim. Baba peki bu bizimle kalabilir mi? Babam kısa süreli bir kilitlenme sendromu yaşadı. O ara çocuğun ailesi kapıya dayandı, olay büyüklerin yargısına intikal etti. Hukuk her yerde işte. Akabinde çocuk ailesine teslim edildi. Sevenleri ayırdılar. Böyle bir başlangıçtan sonra aşk hayatımın berbat olmasına şaşmamalı.

Altı yaşımdayken askere gitmeye karar verdim. Vatan borcu namus borcu sonuçta, okul başlamadan ödeyeyim de kurtulayım istedim. Geciktikçe faize girer, neme lazım. Çantama birkaç donla babamın tıraş takımlarını yerleştirip ben gidiyorum dedim. İşin aslı tıraş takımlarını ne yapacağımı bilmiyordum ama nasılsa asker ocağında öğrenirdim. Komşumuzun oğlu Aykut Abi, güneydoğu dedikleri bir yerde yaptığı askerliğin dönüşünde hiç konuşmayan, sürekli başını ellerinin arasına alarak düşüncelere dalan birine dönüşmüştü. Mutlaka orada öğrendiklerini düşünüyordur. Çok eğitici bir yer olduğunu söylüyorlar. Benim de kendimi geliştirmeye bir yerden başlamam gerekiyordu.

Annemle babamın elini öpüp helallik istedim. Nereye gidiyorsun dediler. Şimdilik en yakın askeriyeye dedim, dağıtım olunca ben size haber veririm. Annem dehşete kapıldı, babam yine kilitlendi, abilerim gülme krizine girdi, ablam ağlamaya başladı, kardeşim hiç oralı olmadı filan. Aile fertlerimin olaylar karşısındaki duygu durumları biraz enteresan, herkes farklı tepki veriyor. Bu yüzden neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Herkesin aynı tepkiyi verdiği durumlar da yaşadık sonrasında, defalarca. Ama çocukluğumdan bahsettiğimiz için geçiyorum. Nihayetinde beni askere göndermediler. Kız olmamı mı yoksa yaşımı mı bu kadar sorun ettiler bilmiyorum.

Birkaç kez evden kaçtım ama akşam olunca sıkılıp geri döndüm. Şimdi de sıkıldım Doktor. Çocukluğumda aranacak bir şey yok. Bir gün uyandım ve hayatım bombok oldu, hepsi bu.

Meşe Palamutları

"Her şey güzeldi ve hiç acıtmadı."
– KURT VONNEGUT, *Mezbaha No-5*

Çıktım öyle. İçinden çıkamadığım zamanlarda genellikle dışına çıkarım. Bulunduğum yerin dışına yani. Böyle ne yapacağımı bilmeden dışarı çıktığımda da, şayet yakınlarındaysam mutlaka mezarlıkta bulurum kendimi. Neyse ki bulurum. Onu bulamayanlar da var. Yakınlarındaydım. Mezarlığın diyorum. Meşe palamutları süper şahane şeyler gibi göründü gözüme. Benim uzandığım yerden baksanız size de öyle görünürdü muhtemelen. Babama, "Küçükken meşe palamutlarına neşe palamutları diyor muydum?" diye sordum, çünkü neşelenmeme sebep olmuşlardı. Babam yine cevap vermedi tabii. 60 yaşından sonra konuşmayı bıraktı. Ama galiba demiyordum. Neşe palamudu demiyordum yani. Keşke deseymişim. Bazen böyle şeyler çıkıyor. Aklıma gelse yapardım dediğim şeyler. Kaçırdığım hatıralar. Hatırası çok olanın bilmem nesi bilmem ne olur gibi bir söz yok mu? Kesin bir düşünür düşünmüştür aslında. Düşünmüştür de söyleyememiştir. Bazen bunu ben de yaparım.

Boş bulunup 'İçer misin?' diye sordum. İçmez hâlbuki. Kanserine iyi gelmiyor. Benim içmemi de istemez tabii, hangi baba ister? Ama yaktım yine de bir tane. Kızgın olduğumu anlasın istedim. Hatta neye bu kadar kızgın olduğumu anlayıp bana da söylesin istedim. Umduğum

gibi olmadı. Olmayınca olmuyor işte. Hayat zaten işlerin hiç de umduğunuz gibi olmadığı yerdir.

Mesela ben babamın doğum gününü bilmiyordum. Doğduğu bir gün olduğunu hiç düşünmemişim. Onu mumları üflerken filan hayal edemiyorum mesela. Bu da kaçırdığım hatıralardan biri. Gözlerimi kapatıp mezar taşında yazan tarihte mevsim normallerinin nasıl olduğunu hesap ettim. Güneşli çıktı. Kutlamasa da şanslı biriymiş çünkü benim doğum günümde hava hep kapalıdır.

Öldüğünde başucuna bir çam fidanı dikmiştik. Her gelişimde, ne kadar zaman geçtiğini ona bakarak anlıyorum. Sayılar benim için bir şey ifade etmiyor. Az önce olmasıyla on sene önce olması arasında bazen hiçbir fark olmuyor. Çünkü bilirsiniz, takvimlere bakarak tayin edilen zaman sadece buz gibi bir matematiktir. Oysa özlemekler sayılmaz. Özlemekler bilhassa yalnız kaldığınızda gelir suratınıza kürekle vurur.

Neyse işte, çamın boyu biraz daha uzamış. Derdim büyümüş, kocaman abla olmuş. Olsun.

Küçükken, kardeşimle beni fırsat buldukça dağa çıkarır, ağaca, toprağa, havaya dair bir sürü şey anlatırdı. Aklım hep dağ çileklerinde olduğu için çoğunu hatırlamıyorum. Hem zaten bir gün öleceğini de bilmiyordum, bilsem daha dikkatli dinlerdim. Bir keresinde eline bir taş alıp saatlerce ona baktı. Biz oynadık zıpladık yuvarlandık geri döndük, babam hâlâ taşa bakıyordu. "N'apıyorsun?" dedim, "Anlamaya çalışıyorum," dedi. Ne anlamaya çalışıyordu bilmiyorum. Hiçbir taşta cevabı bulamadım. Ama çok güzel bakıyordu. Siz onu tanımadınız.

Mezarlık bekçisi yanıma gelip akşam oldu diye uyardı. Eğer ölü değilseniz daha fazla kalamazsınız demek. Aslında hepimiz biraz ölüyüz, sadece vücudumuz henüz mezara girecek kadar soğumadı.

Bazen olmadık yerlerde görüyorum onu. Öyle bir bakıyor ki içimde civcivler zıplamaya başlıyor. Sarılayım mı biraz diyorum, gülümsüyor. Sonra kaybolup gidiyor işte.

Hayal görmenin en kötü tarafı dokunma isteğini karşılayamamaları. Çünkü üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin mutlu görüntülere rastlamak halen mümkün.

Ölülerin en kötü huyuysa konuşmamaları. Allah, keşke diyorum, hiç olmazsa bu kadarını ayarlasaydı. Babaların sesi çok özleniyor.

Bir gün bir cinayet işleyeceksem bunun yağmurlu bir havada gerçekleşeceğine emindim artık. Önümüzdeki 3 yıl boyunca, yanımda kuraklıktan bahsetmeye kalkanların ağzının tam ortasına bi tane geçirecek kadar çok rutubetli anıya sahiptim. Üstelik ihmalkârdım. İhmalkârlığımın konuyla ilgisi ise hâlâ açtırmadığım doğalgaz aboneliğiydi. Doğalgaza, abonesi olacak derecede fanatik duygular beslemiyordum. Ancak sürekli beni takip ederek her akşam evime gelen donmuş maba'dım benimle aynı fikirde değildi ve karnıma gönderdiği sinyallere bakılacak olursa, tuvalette sürrealist çalışmalara imza atmam an meselesiydi. *Neşeli miyim*?

İlgili kuruma gidip bu meseleyi halletmek üzere işten erken çıktım ve böbreklerime kadar ıslandıktan sonra bir taksi buldum. Hedefi söylediğimde şoförün suratı asıldı. Belli ki onu tatmin edecek bir mesafe değildi. Böyle havalarda, "Trablusgarp'a çek abi," deseniz bile memnun olmazlardı zaten. İçimde yağmur suyuyla beslediğim bir çaçaron olduğundan habersiz şoför, agresif vites hareketleriyle kendince trip atıyor ve aklınca bana bir ders veriyordu. Tam o tuttuğu vites koluna uygun gördüğüm yerlerini seviyeli bir şekilde izah etmeye hazırlandığım esnada bir arkadaşım aradı ve bana, taze ayrıldığı sevgilisiyle yaşadığı tüm hatıralarını depolayabileceği bir harddisk muamelesi yapmaya başladı. Öyle ki o anda ölsem, aşk hayatları bir

film şeridi gibi gözlerimin önünden geçecek kadar duruma vakıf olmuştum.

Ben, tüm tahammülsüzlüğüme rağmen kırmak istemediğim arkadaşımı dinlerken, alçak şoför el-kol hareketleriyle trafiği bahane ettiğini belli ederek dandik bir sokağa saptı. Anladığım kadarıyla o sokak ebesinin örekesine çıkıyordu, zira daha önce buraları hiç görmemiştim. Bir İstanbul klasiği olan taksici kazıklamasına maruz kalıyor ancak kulağıma tümör tohumları eken arkadaşımın dört çekerli çenesinden fırsat bulup duruma müdahale edemiyordum. Çaresiz, telefon konuşmamın bitmesini bekleyecektim. Ama bu sefer bir değişiklik yapıp herifle kavga etmek yerine, inerken, didaktik öğeleri ağır basan bir nutuk atmaya karar verdim.

Bitmedi. Şehir içinde adeta bir dünya turu attık ama bitmedi. Taksi şoförüne, o çok beğenip de almadığım ayakkabıların bedeli kadar parayı paşa paşa teslim ederken de, doğalgaz idaresinin kapısından girerken de o konuşma bitmedi. Neyse ki telefonumun şarjı bitti. Bu sayede, içime girdiğinden beri ayakta bekleyen sinirime oturacak bir yer gösterdim. Biraz zaman ikimize de iyi gelecekti.

Abonelik işlemlerinin yapıldığı kata çıkarken kendimi, işinin ehli bir kasap tarafından sinirleri alınmış bir dana eti kadar pelte ve löpçük hissediyordum. Hatta sıra numarası alırken manasızca gülümsedim bile. Galiba aşırı yüklenmeden kafam güzel olmuştu. Ama o gülümseme, makineden çıkan kâğıttaki rakamla yukarıdaki tabeladaki rakam arasındaki farkın 93 olduğunu idrak edene kadar sürdü. Tanrı benden hatırı sayılır bir cinnet bekliyor olmalıydı.

İnanmayacaksınız, bekledim. Benden önceki tam 92 kişinin işlerini halledip kelebekler gibi süzülerek çıkmalarını bekledim. Islak ıslak, sakin sakin bekledim. Birazdan ben de onlardan biri olacaktım. Bu sabır imtihanını atlamama ramak kalmıştı. Çok az kalmıştı. Başarmak üzereydim... Fakat memurlardan biri mesai saatlerinin dolduğuna dair açıklama cümlesini bitirmeden yerimden fırladığım gibi...

O arayı hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde bir memurun karşısında oturmuş evraklarımı uzatıyordum. Adamın bana karşı gösterdiği endişeli ve muazzam ilgi, o ana kadar zapt etmeyi başardığım çaçaronumu serbest bıraktığıma işaretti. Belki tam da bu yüzden, hiç de gönlüm olmayan bu aboneliğe ödemem gereken meblağı söylemesi için başka bir memurun yardımına ihtiyaç duydu. Yuh. İsterseniz kazma küreği alıp boru hattını da ben döşeyeyim! Devletinden sistemine, amirinden memuruna herkese söylenerek ödemeyi yaptım ve hışımla çıktım. Akıllarını başlarına toplamaları için yeteri kadar olay çıkarmıştım.

Dışarıda yağmur şiddetini daha da arttırmıştı. Dolayısıyla taksilerin ve toplu taşıma araçlarının yerini şeffaf şemsiyeciler almıştı. Bu şehirde böyle garip bir denklem var. Yağmur yağar, trafik felç olur ve gizemli şemsiyeciler birden saklandıkları deliklerden çıkarlar. Bu, evrenin İstanbul'dakilere her koyun kendi bacağından asılır deme şeklidir. Bir tane alıp kendimi şemsiyeye asarak Beşiktaş iskelesine doğru yürümeye başladım. Ancak iki sokak sonra ters esen bir rüzgâr nedeniyle şemsiyem kırıldı. Çöpe attım. Doğanın bu sulu şakasına karşı yine savunmasız kalmıştım.

İskeleye vardığımda santimetrekareme düşen yağış miktarı çoktan astronomik rakamlara ulaşmıştı ama artık kendimi biraz daha güvende hissediyordum. Beşiktaş öyle bir yerdir, insana kendini güvende hissettirir. Sabahtan beri başıma gelen sayısız aksiliği unutmak ve artık bir an önce evime varmak istiyordum. Kimseyi öldürmeden evde olabilmek gibi çok insani bir duygu adına mücadele ediyordum. Üstümdeki ıslak elbiselerden kurtulmak, sıcak ve uzun bir duş almak, sonra da bir fincan kahve hazırlayıp müzik dinlemek gibi basit, klişe ve anlaşılır isteklerim vardı. Fakat kader ağlarını örme konusunda yine kendini aşıyor, yeni trikotaj örnekleri keşfetme işini de üstümde denemekten fena halde zevk alıyordu.

Yollar araç trafiğine kapatılmıştı ve her taraf polis kaynıyordu. Mevzunun ne olduğunu anlamak için sorayım dedim. Fosforlu yağmurluğunun arkasında trafik polisi yazan birini gözüme kestirdim ancak nasıl hitap edeceğimi bilemedim. Bu esnada kafama düşen iri ve semiz yağmur damlaları acele etmem gerektiğini söylüyordu. Gelişine koyverdim;

– Trafik polisiiiiii! Heeyyy! Bakar mısınız?

Bakmadı. Kendisini arkadan dürtmek zorunda kaldım. Bu sefer baktı.

– Niye kapalı bu yollar?

– Başbakan geçecek hanfendi.

– Geçerse geçsin Allah Allah. Biz nerden gidicez?

Soru netti. Cevap da öyle oldu.

– İnanır mısınız ben de bilmiyorum.

İnanırdım. O suratın herhangi bir şey bilmesi ihtimal dâhilinde değildi. En son öğrendiği, "Karşıdan karşıya

geçerken önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola bakmalıyız," bilgisi gibi görünmekteydi. Bu da onu meslek sahibi yapmıştı işte. İçimdeki çaçaron, önyargının kitabını yazıyordu. Yağmur benimle dalga geçiyordu. Gülmüyordum çünkü hiç komik değildi. Çaresiz gözlerle etrafıma bakınırken beni kurtaracak o müthişkulade tabelayı gördüm ve rotamı Karayolları Hareket Amirliği'ne çevirdim.

İstanbul kuşatma altındaydı. Çeşitli boy ve ebatlardaki polisler, gazete kâğıtlarını katlayıp keserek elde ettiğimiz el ele tutuşan mutlu adamlar gibi birer kulaçlık aralıklarla caddeler boyu sıralanmışlardı. Etrafta tek bir araç bile görünmüyordu ama endişelenmiyordum. Birazdan Garp Cephesi'nin en babacan komutanıyla karşılaşacaktım. Karayolları Hareket Amiri beni bağrına basıp önce bir bardak sıcak çay ikram edecek, ben çayımı yudumlarken afili bir ıslıkla dolmuşlardan birini ayaklarımın önüne serecek, hiç olmadı bir taksi çağıracaktı. Çok umutluydum. Umutlu ve ıslaktım. Cama tıklattım. Komutanım karargâhında elektrik sobasını açmış çay içiyordu. Beni iplemeyen yüz ifadesini savaş yorgunluğuna verdim ve dışarıdan camı zorla açarak eve nasıl gideceğimi sordum.

– Valla bütün yollar kapalı. Anca yürüyerek gidersin.

O anda her şey durdu. Havada asılı kalan yağmur damlalarına baktım. Trafiğe kapatılmış yola baktım. Evime doğru çıkan yokuşa baktım. El ele tutuşan polis konvoyunun en başındaki, sanki gözümün içine bakarak "Yürüyerek," dedi. Sonra yanındaki... Ve sonra onun yanındaki... Barbaros Caddesi boyunca, her bir polisin ayrı ayrı ve uzaklaştıkça boğuklaşan bir sesle

"Yürüyerek," demesini bekledim. Bağırmak, sinir krizi geçirmek ve mümkünse hastanelik olmak istiyordum. Ama hiçbir şey için zerrece mecalim kalmamıştı.

İnsanın yağmur yağarken verdiği refleks bellidir. Ya koşarsın, ya şemsiye açarsın, ya da bir saçak altına saklanırsın filan. Ben, önce batmak üzere olan bir kayığa dönmüş ayakkabılarımı çıkarıp olduğu yere bıraktım. Sonra sırılsıklam olmuş hırkamı üstümden attım. İncecik elbisem ve yapyalın ayaklarımla hiçbir bakışa aldırmadan yürüdüm. Aheste aheste yürüdüm. Sonsuz bir umursamazlıkla yürüdüm. Çünkü artık daha fazla sinirlenemeyecek kadar sinirli, bir damla daha ıslanamayacak kadar ıslaktım.

İzafiyet

"Zaman'ı benim kadar iyi bilseydin, dedi Şapkacı,
onu harcamaktan söz açmazdın."
Alice Harikalar Diyarında

Önce anlamazsın. Her yerde koşuşturan insanlar vardır. Çalan telefonlar vardır. Yetişmen gerekiyorsa mutlaka trafik vardır. Daha uzaktaysan bilmemkaç sefer sayılı uçakta rötar vardır. Vapur çalışmaz çünkü hava muhalefeti vardır. Gidiş yolundan puan alamazsın. Sonuca zaten varamazsın.

Sonra anlamazsın. Hastaneler vardır. Doktorlar vardır. "Her şeye hazırlıklı olun"lar vardır. Ameliyatlar ve yoğun bakımlar vardır. Odaları birbirine bağlayan koridorlar vardır. Koridorların kenarları hep duvardır. Duvar diplerinde yaralı parmağına sürecek sidik ararsın. Olasılık ilminden medet umarsın. Köprüyü geçene kadar Hipokrat'ı kral sayarsın. Doluya koysan aldıramazsın. Boşa koysan dolduramazsın. Hiçbir şey yapmasan olduramazsın.

Üstelik anlamazsın. Mevzu sıcakken yanında olan insanlar vardır. Mevzu soğudukça uzaklaşan insanlar vardır. Mutlaka onların da kendilerine göre sorunları vardır. Sıcakla soğuğu ayıramazsın. Zaten ayırsan da işin içinden çıkamazsın.

Düpedüz anlamazsın. Mekanik sesler vardır. Ciddi yüzler vardır. Yapılan klinik çalışmalar vardır. Gerçekler vardır. 2 kere 2'ye farklı bir sonuç ararsın.

Kendine yeni bir formül kurarsın. Pi'yi 3 alırsın. X'i yalnız bırakırsın. Limitin nereye gittiğine aldırmazsın. Ama hesabı bir türlü tutturamazsın. Hem zaten tuttursan da kimseyi inandıramazsın.

Neresinden bakarsan bak, anlamazsın. Olanlar ve bitenler vardır. Elinden gelmeyen şeyler vardır. Tek çare zamandır. Kendini koltuğa bırakıp gözlerini kaparsın. Zamanı daha hızlı ilerletebilmek için tek tek saniyeleri sayarsın.

Sekizbinaltıyüzyetmişiki...

Sekizbinaltıyüzyetmişüç...

Sekizbinaltıyüzyetmişdört...

Tamam, bir daha yapmayacaktım. Kararlıydım. Tüm tedbirleri almıştım. Haplarımı hiç aksatmamıştım. Aklıma spiral bile taktırmıştım. Ben beceremiyorum deyip benim hayatımı yaşama işini ebeme bırakmıştım hatta. Ancak hâlihazırda kendisi dayanamayıp pes etmiş bulunmaktadır ve bu satırlar onun emeğine saygı mahiyetinde kaleme alınmıştır. Yaşlı kadının hâlini bi gör Allahım.

Biliyorum yapmamalıydım. Elime geçen tüm parayı son kuruşuna kadar keyfim için harcamalıydım. Hem zaten saçlarım da kırmızıydı. Onları almamalıydım. Taşınırken zorluk çıkaracaklarını düşünmeliydim. Kırmızı saçlarımın altında taşımaya çalışırken bile böylesine zorlanmamdan çıkarmalıydım bunu. Çıkaramadım. Ama yine de keşke hayat kitapta durduğu gibi dursaydı be Allahım?

Sobasız odalarda ders çalışırken ellerim üşüyordu lan benim! Bence siz atıyorsunuz. Böyle demiştim. Hocaya söylemiştim. Saçlarım kırmızıydı. Bir sürü osuruktan cümle kurduktan sonra anlattıkları hakkındaki fikrimi sormuştu. Yalan mı söyleseydim! Öyle dedim işte. "Bence siz atıyorsunuz." Dersten attı beni. Atıyor yani. Haksız çıkmadım. Haklı ve kırmızı saçlıydım. Okulu uzattım. Oysa sobasız odalarda ders çalışırken ellerim üşüyordu lan benim! Neymiş? Bu da böyle bir dersmiş. Hoca kılığında gönderdiğin elçin çok güzel anlattı da benim temelim zayıf, anlayamadım. Ama bir güzellik

yapıp şu ömrü dışarıdan bitirme gibi bir hak tanırsan, muvaffak olacağıma dair sonsuz inancım samimiyetle sürmektedir, lütfen bu da bir dilekçe olarak kayıtlara geçsin Allahım.

Ben aklımı, başarılı bir operasyonla tam 99 yerinden kestim inanmak için. Ama steril olamadığım için beklenmeyen bir etki görüldü Allahım. Görüldü yani. Herkes gördü. Gördü de görmezden geldi. Ulan oraya ne zaman gitmiştiniz! Görmez illerinde sazım çalınmadı Allahım. Geldikleri gibi gittiler. Başvuracak doktor bulamadım. Yapılan klinik testleri atlatamadım. Prospektüsten tek kelime anlamadım. Her dikişten enfeksiyon kaptım. Zaten saçlarım da kırmızıydı. Ama yine de ellerimi açmadım mı? Kurbanlık bir öküz gibi devrilmedim mi? Tamı tamına 99 isimle. İğne ve çuvaldız diye bir şey yok mu? 99 kere diyorum. Kabalaşmak istemem ama herkese cemâlini gösterdin de, bize hep mi celâl Allahım.

Sürekli başım ağrıyor. Bunu söylemeye hakkım yok mu? Ha yok yani öyle mi? "Bu da bir şey mi" öyle mi? Değil tabi lan! Lan derken seni kastetmedim Allahım. Niye değil onu sormak istedim. Bu bir şey olsaydı, başka bir şey olmasaydı örneğin. Olamaz mıydı? Ol deyince olmuyor muydu bu işler? Olma demek de bir ihtimal nihayetinde. Kapı gibi bilimsel kanıtlarımla geldim Allahım, boş değilim. Saçlarım kırmızı ve boş değilim. İçimde atlar var. "Başım ağrıyor ulan benim!" diyen atlar var. "Duydunuz mu veledizinalar, size söylüyorum, başım ağrıyor lan benim!" diyecek kadar ileri giden atlar bile var. Var bunlar, boş değilim. Ama nallıyorum onları. Çünkü bir tatsızlık çıksın istemiyorum. Çünkü adını mıh gibi aklımda tutuyorum. Çünkü eşyanın

kanunundan termodinamiğin ikinci yasasına ve dahi tüm kutsal kitaplara ve mülkün temeli niteliğindeki yazılmış ve yazılacak olan tüm anayasalara kadar her türlü kuraldan haberim var. Var yani, boş değilim. Beni, o atları kullanmak zorunda bırakma Allahım.

Bahsettiğin kader hususuna hâlâ ikna olmuş olmasam da kazaya inanıyorum Allahım. Valla inanıyorum. Mecbur inanıyorum. *Seve seve* inandım diyeceğim de olmayacak şimdi. Mizacım ters ya, hep ondan kaybediyorum Allahım. En azından kanaat notu kullanırken bunu göz önünde bulundurmanı rica edeceğim.

Bir de... Neyse... Devam etmeyeceğim. Saçlarımın kırmızıları döküldü Allahım.

Kramp

Yoğun bakımda yatan bir yakınınız varsa sizin için dünyanın en saçma mesaisi de başlamış demektir. Hastanız tıbba emanet olduğu için bir refakatçilik durumunuz yoktur. Yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığı için yanında size yer yoktur. Kaybetme korkusundan aklınız çıktığı için uzağında durmaya cesaretiniz de yoktur. Böylece hastanenin belli bir köşesini mesken tutar ve içeriden gelebilecek en ufak bir haber için gece gündüz demeden beklemeye başlarsınız.

Dünyanın en çirkin ve yorucu beklemesi, kalbiniz koparcasına dilediğiniz şeyin ne zaman gerçekleşeceğini bilmediğiniz beklemedir. İlk günler şaşkınlıkla geçer, neler olup bittiğini anlayamazsınız. İnsanlar gelir, şahsi meraklarını gidermek için bir sürü soru sorarlar, büyük bir heyecanla cevaplarsınız. Sonra başkaları gelir ve sonra başkaları... Cevaplarınız değişmez. İçeriden haber gelmez.

İçeriden haber gelmedikçe zaman uzar, sorular yorar. Her gün birbirine benzemeye başlar. Ağlamaya kalksanız "Hiç olmazsa nefes alıyor," deyip sustururlar. Ne kadar özlemiş olabileceğinizi hesaba katmazlar. Ne kadar özleseniz de günde sadece bir kişi için 5 dakikalığına tanınan ziyaret hakkını anneniz çok ağladığı, kardeşiniz hiç uyumadığı için onlar kullansın istersiniz. Bazı dertler küçük yaşta abla yapar insanı. Günler geçer.

Olan biteni anlamak için zihninize attırmadığınız takla kalmaz. Uyansın diye zaman geçmesi gerektiğini söylerler, zaman geçtikçe uyanma ihtimalinin azaldığını söylerler. Anasını sattığımın zamanının tam olarak ne işe yaradığını bir türlü anlayamazsınız. Dipten umut çıkarmak için her gün daha derine dalarsınız. Düşündükçe aklınız gözlerinizden akar, ağlarsınız. Ağlamaktan bıkarsınız. Artık ağlamak istemezsiniz. Zaten ağlayarak dindiremezsiniz.

Ne diyordum, içeriden haber beklersiniz çünkü hastanız kelimenin her anlamıyla içeridedir. İstediğiniz zaman yanına gidemezsiniz. Sarılamaz, koklayamaz, elini tutamazsınız çünkü mikroplar vardır. Mikroplar her yerdedir. Mikroplar orada yatan ve uyansın diye beklediğiniz canınızı öldürebilir. Ellememeniz gerekir. "Yeteri kadar sıkı sarılırsam belki beni bırakmaz," diyen içinizdeki sesi de böylece bastırmanız gerekir. Dokunamamak diyorum, insanı yora yora delirtir.

Sonra işte bayram mayram gelir. Çeşitli hadiseler olur. Fark etmez. Günler hep geçer.

Ağlaya ağlaya uyuyakaldığım bir gece rüyamda görmüştüm abimi. Bizim eve çıkan yolun başında, elinde valiziyle bir yere yetişmeye çalışıyor gibiydi. Soluk soluğa koşup valizini tuttum ve "Gidemezsin," dedim. "Gelicem lan korkma," dedi. "Yemin et," dedim, "Valla," dedi. İnandım. Abime inanmayayım da kime inanayım? Sonra sarıldık, saçlarımı öptü, çünkü yani bilemezsiniz, benim abim hep saçlarımı öper.

Günler diyorum, öyle ya da böyle geçer. Saçlarınız öpülmemekten eskir ama kimseye çaktırmazsınız. Öyle sessiz sessiz kapılara bakarsınız. Belki içeriden bir

haber gelir. Ah işte o dünyanın en güzel ihtimalidir, belki içeriden iyi bir haber gelir...

.....

Abimin, motordan düşüp kafasını patlatmasının ertesi günü yoğun bakıma bir adam getirmişlerdi. İntihar etmiş. Üç kişiyi öldürmüş, ikisini evvelden. Senelerce hapis yatmış. Sonra çıkmış. Dandik gibi bir sebeple gençten bir adamı öldürmüş bir gün önce. Kaçmış. Ertesi gün köşeye sıkıştırmış bunu polisler. Bu da yakalanacağını anlayınca kafasına sıkmış. Ölmemiş de yaşamasının imkânı yok doktorlara göre. Zaten 70 yaşında, hem çok da içermiş sağlığında, çok sağlıklı değilmiş yani. Haberlerini alıyoruz, sürekli karşılaştırıyoruz filan.

Her gün öğle saatlerinde kısacık bir zaman, yoğun bakım hastalarını toplu halde kameradan gösterirler. Bekleme odasındaki monitörün önü, acılı hasta yakınlarıyla dolar. Sanki dünyanın en iyi uyuyanı Oscar'ı verilecekmiş gibi, heyecan, umut, korku ve merakla insanlar birbirlerinin önüne geçerek kendi hastalarını görmeye çalışırlar.

Abimi izlerken Niyazi amcayı da görüyoruz biz. Kafasının üstünde ikinci bir kafa daha var sanki, öyle şişmiş. Yüz göz haşat durumda zaten, ölür diyoruz. Oysa benim abim melekler gibi uyuyor. Kafasındaki bandajları görmesen güneşleniyor sanırsın, yüzünde güneşler var yani, öyle güzel. Biz her gün abim bize el sallayacakmış umuduyla bakıyoruz oraya ve eğer Allah tek bir hak kullanacaksa, yani Niyazi amca çirkin, üstelik katil, yetmezmiş gibi intihar etmiş...

Günler geçiyor. Abim kameralara el sallamıyor, bu bir şaka değil. Yok be şakadır yine de, aklımız yerinden

çıkmadan uyanırsa eğlencesi azalacak, iyice kanırttıktan sonra el sallar diyoruz. Ama Niyazi amca kesin ölür. Çünkü söylemiş miydim, Niyazi amca çirkin, üstelik katil, yetmezmiş gibi intihar etmiş. Benim abim şampiyon... Benim abim şampiyon... Benim abim şampiyon...

Dokuzuncu gün doktorlar diyor ki boğazını keseceğiz. Nefes alma zımbırtısı takmak gibi kutsal gerekçelerle çıkıyorlar karşıma. Ama benim abimin boğazını kesecekler! İmza at diyorlar bana. Ben zavallı bir İbrahim oluyorum. Elime zorla tutuşturdukları bir bıçak. Hemen altında İsmail'imin boynu; gencecik. Ahh diyorum sadece, göğe bakıp bir koç inmesini diliyorum. İnmiyor. İmzayı atıyorum. Kesiyorlar abimi. Aynı gün Niyazi amcayı da. Ama zaten dediğim gibi, Niyazi amca çirkin, üstelik katil, yetmezmiş gibi intihar etmiş. Benim abim baba... Benim abim oğul... Benim abim eş... Benim abim kardeş...

Yirmi sekizinci gün burundan beslemeye devam edemeyeceklerini söylüyorlar. Bu sefer karnına göz dikmişler. "Hortum sokacaklar abi, denyoluk etme de kalk artık!" diye sesleniyorum son bir umut, bizim paşazadede tık yok. "Kesin anasını satiyim," diyorum, acımayın hayırsıza. Kesiyorlar yine abimi. Elbette Niyazi amcayı da. Ama siz de biliyorsunuz ki Niyazi amca çirkin, üstelik katil, yetmezmiş gibi intihar etmiş. Benim abim it. Benim abim eşşek. Benim abim şakanın suyunu çıkarmadan rahat etmez.

Tomografiden tomografiye görüyoruz abimin canlısını. O kısacık zamanda, ne kadarının canlı kaldığını anlamaya çalışıyoruz. "Gülümsüyordu sanki lan," diyoruz, "Annemin sesini duyunca nasıl da

gözlerini kırpıştırdı di mi?" diyoruz. Hızlı hızlı tekrar yoğun bakıma alınırken kulağına MP3 playerlar tıkıştırmaya çalışıyoruz. Mikropludur diyorlar, siz de ellemeyin onu diyorlar. O zaman bu ellerimizi nereye koyalım biz? Aklımızı hangi köprüden aşağı atalım? Niyazi amcayı da götürüyorlar tomografiye ama söylememe gerek yok, o çirkin, katil ve intihar etmiş. Ha bir de, 70 yaşında. Benim abimin elleri ne güzel, benim abimin gözleri ne güzel, benim abim bebek daha.

Otuzuncu gece gözlerini açıyor abim. O gece ne kadar çok yıldız vardı hatırlıyor musunuz? Biz diyoruz ki sabaha kadar konuşmaya da başlar. Çünkü zaten benim abimin sesi ne biçim de güzel. Hemen kalkmasına gerek yok, o konuşmaya başlayınca günler şıp diye geçer zaten. Zamanla iyice düzelip tekrar motora bile biner. Sabah oluyor. Abim konuşmaya başlamıyor. Ama Niyazi amca da gözlerini açıyor. Üstelik çirkin, katil ve aman ne bileyim. Benim abimin sesi gelse... Benim abimin sesi gelse... Benim abimin sesi gelse...

Kırk beş gün sonra, durumlar spontan bir seyre dönünce yoğun bakım ünitesinde yer işgal etmemeleri adına ikisi için servis odasını yoğun bakıma dönüştürüyorlar ve abimi bize veriyorlar. Biz onu ne yapacağımızı bilmiyoruz çünkü hiç bıraktığımız gibi değil. Üstünde birtakım deneyler yapmışlar gibi görünüyor. Gözlerinde odak problemi var, ikisi farklı yönlere bakıyor. Sanki bir gözü kalk gidelim diyor, diğeri bok yeme otur aşağı. Doktorların dediğine göre de zaten vaziyeti bu, hayatımız hayati tehlike olmuş. Her neyse, biz abimden geriye kalan şeye iyi bakmaya çalışıyoruz ki aramıza döndüğünde ağzımıza sıçmasın. Ona yaptığım manikürü kendime yapmıyorum lan,

doktorlar ölüm döşeğinde dedikçe ben manikür yapıyorum. Verdikleri ilaçlar ne hissettiriyor anlayayım da kötü bir şeyse vermeyeyim diye ilaçlarını içiyorum, "Kendi kendine nefes alır ya bence," diye kafayı kurup trakeostami dalgasını peçeteyle tıkıyorum, ölecek gibi olunca korkup hemen çıkarıyorum. Muhtelif yerlerine iğneler batırıp canının acıyıp acımadığını kontrol ediyorum kimseye çaktırmadan, böyle şeyler. Refakatçisi uyuyunca Niyazi amcaya da yapıyorum aynılarını. Tık yok. Matrix'e bağlanmışlar da enselerinden kod basıyorlar sanki pezevenklerin.

Üç ay kadar geçiyor. Dinlenmek için evde kaldığım bir gecenin sabahında hastaneye geliyorum. Odanın kapısını açıyorum. Her zaman yaptığım gibi önce "Abi n'aber?" diyerek giriyorum içeri. Yine konuşmuyor pislik, artık şaşırmıyorum. Aynı olumsuz beklentiyle Niyazi amcaya soruyorum, "İyiyim," diyor son derece sakin ve halen çirkin olan suratıyla. Bir ölünün canlandığını görmeye en yakın şeyi o anda görüyorum. Ama benim abim... Ama benim abim... Ama benim abim...

Tımarhane Notları - 3

Doktor Umuz Bey, floresan lambanın ışığında büyük bir ciddiyetle beyin tomografime baktıktan sonra yakın gözlüklerini burnunun ucuna kadar itip bana döndü ve "Size üç vakte kadar bir yol görünüyor," dedi.

"Son Nefes Turizm, sizleri sürprizlerle dolu bir yolcuğa davet ediyor. İmamın kayığıyla öldüğünüz yerden alınıyor ve yol boyu elinizi kefeninizin cebine sokmuyorsunuz," türünden cümleler kafamın içinde dolaşmaya başlıyor. Takdir edersiniz ki, bir doktor bir yoldan bahsediyorsa kesinlikle iyi bir şey söylemiyordur.

Esasen Doktor Umuz da birçoğumuz gibi kritik durumlarda esprili görünmek adına saçmalayanlardan biri. Bunun bir de kontrolsüzce yapılanı var. Mesela bir arkadaşım, âşık olduğu adamdan hiç beklemediği bir anda evlilik teklifi alınca oldukça belirgin bir biçimde osurmuş. Bana kalırsa götüyle cevap vermiş. Tabii evet mi hayır mı dediğini bilemiyoruz. O dili henüz çözemedik. Neyse, şimdi mutlular ve bu utanç gecesini hiçbir ortamda anmayarak unutmaya çalışıyorlar. Oysa bir şeyi anmamak, onu unuttuğumuzu göstermiyor.

Umuz Bey, çok yaratıcı bulduğu bu esprisine gülmediğimi fark edince koridordaki görevliye 47 numarada yatan nörolog Muharrem Hanım'ı çağırmasını söyledi. Bir kadın için talihsiz bir isim. Ama Muharrem Hanım'ın talihsizlikleri bununla bitmiyor. Tıp fakültesindeyken tanışıp sevişerek evlendiği

kocasını, erken biten bir iş gününün ardından döndüğü evinde yatakta biriyle yakalamış. Bir adamla. Üniversiteden hocaları olan, ismi Muharrem olan bir adamla. İnsan, isminin kaderini yaşar derken kastettikleri şey bu olmasa gerek. Muharrem Hanım'ın o gün itibariyle başlayan kahkahalarını hiçbir doktor durduramayınca ailesi çareyi buraya yatırmakta bulmuş. Benim için sakıncası yok, gülen insanları her zaman sevmişimdir.

Muharrem Hanım şen kahkahalarıyla odaya girdiğinde Umuz Bey ona halen floresan lambanın önünde duran beyin tomografimi işaret ederek ne düşündüğünü sordu. Umuz Bey, bu güleç hanımefendinin tıp bilgisine sık sık başvurur. Muharrem Hanım ise filmi biraz inceledikten sonra koşarak yanıma geldi ve ellerimi sımsıkı tutarak büyük bir mutlulukla "Tebrik ederim, anne oluyorsunuz!" diye çığlık attı. Doktor Umuz masasının altındaki zile basarak içeriye çağırdığı hasta bakıcıları, Muharrem Hanım'ın ilaçlarını aksatmış olmalarıyla ilgili azarlarken, ben kadından ellerimi zor kurtarıp kendimi bahçeye attım.

Aslında tomografide ne olduğunu görmek için tıp eğitimi almış olmak gerekmiyordu. Kafamın tam ortasında büyük bir boşluk vardı ve yaşadıklarım beni yanıltmıyorsa, kolay kolay dolacağa da benzemiyordu.

Bana Bunu Neden Yaptın Savaş?

Sokaktaki bağırışlar, patlamış su borusundan fışkırır gibi eve doldu birden. Sesler birbirine karışıyordu. Pencereyi açtım. "Mahalle Kavgası" adlı oyun sahnedeydi. Başrollerde iki kişi, birinin elinde levye, diğerininkinde kan. Onları ayırmaya çalışan birkaç figüran. Her halinden anne olduğu anlaşılan bir kadın, hangisinin elinden aldığını kestiremediğim bir bıçağı, neresinden tutacağını şaşırmış, ağlıyordu sadece. Başroldekilerden biri, "Bana bunu neden yaptın Savaş?" dedi. Savaş cevap verdi, duymadım ne dediğini. Muhatabı, yaşadığı hayal kırıklığını aynı sorunun her kelimesine ince ince işleyip tekrar sordu. Savaş tekrar cevap verdi. Defalarca tekrarlandı bu. Ama Savaş ne söylerse söylesin, diğeri o soruyu sormaktan vazgeçmedi. *"Bana bunu neden yaptın Savaş?"* Yaklaşık bir saat süren bu kavgada, o adam, ellerini Savaş'ın yakasından kimsenin koparmasına izin vermeden, bundan başka tek söz söylemedi.

O adam için üzülebilirdim. Hiç beklemediği bir yerden, beklemediği bir darbe aldığı belliydi. Ve Savaş'ın mahcubiyetine bakılırsa, esasen bunu hak etmediği de. Ama üzülmedim. Çünkü öfkesinin bir muhatabı, kavgasının bir yüzü ve düşmanının bir ismi vardı. Aldığı hiçbir cevap onu ikna etmeyecek olsa da, başına gelen her ne zıkkımsa artık, hesabını soracağı biri vardı. Onu kıskandım. Onun yanında ben, dolunaya doğru havlayan bir köpekten farksızdım.

Montumu giyip dışarı çıktım. Düşünmekten aklımı bıçaklayan o soruyu sormak için, ben de kendime bir Savaş bulacaktım.

Bir büfeye uğradım önce. Bir paket kısa Savaş box. Savaş'lardan birini çıkarıp intikam ateşiyle yaktım. İçim Savaş doldu. İçim çoktur Savaş doluydu.

Taksi durdurdum sonra. "Savaş'a çek abi." Hangi yoldan gidelim? Savaş'a giden her yol mubahtır. Gittik. Savaş meydanında indim. Cebimdeki 19 Savaş'tan birini daha yakıp içime çektim. Bu gece bu Savaş'ı bitirecektim.

Savaş caddesi ana baba günü gibiydi yine. Vitrinler yeni yıl Savaş'ı için özel olarak hazırlanmıştı. Milli Savaş biletçileri, yeni Savaş'ın herkese şans getirmesini dileyerek biletlerini satmaya çalışıyorlardı. Önlerinde umutlu kuyruklar. Benim umudum yok. *Bana bunu neden yaptın Savaş?*

Savaşan kalabalığın içinden herkese çarpa çarpa yürüdüm. Seçebildiğim her yüze ayrı ayrı baktım. Mutlu görünen insanlara sataştım. Biri de çıkıp bana vursun istedim. Adı Savaş olsun istedim. Elimi kana bulamak istedim. Annem o bıçağı benden almasın istedim. Artık ağlamasın istedim...

Haybeye.

Bir Savaş'a girdim. İnsanlar, sanki hiçbir şey olmamış gibi, Savaş benim canıma kastetmemiş gibi gülüp eğleniyorlardı. Hepsine sırtımı çevirip, en kuytu köşede üst üste beş şişe Savaş içtim. Savaş orada değildi. Yanıma biri yanaştı. "Kolundaki dövme ne anlama geliyor?" dedi. Yüzüne baktım. Savaş o değildi. "Siktir git

anlamına geliyor." dedim. Siktirdi gitti. Savaş gelmedi. *Bana bunu neden yaptın Savaş?*

Çıktım. Kanıma karışan Savaş'ın etkisiyle sendeleyerek yürümeye başladım. Artık herkes Savaş'tı ve kimse Savaş değildi. Savaş orada bir yerdeydi ve hiçbir yerde değildi. İçim Savaş meydanı gibiydi ama Savaş meydanda değildi. Aklım, damperli bir kamyondan dökülür gibi olduğu yere yığıldı. Savaş'ı arayacak, savaşacak halim kalmamıştı. Cinnetime fon niteliğinde bir yağmur başladı. Yüzümü gökyüzüne kaldırıp son gücümle bağırdım:

Bunu bana neden yaptın Savaş?

– Abiye araba mı çarptı, dedi.

Boyu belime kadardır herhalde, en fazla birkaç santim daha olsun. Gözlerinin yerinde pırıl pırıl iki zeytin. O, zeytinleriyle sedyedeki abimi merakla incelerken ben de dikkatle onun başına ne geldiğini anlamaya çalışıyorum. Çünkü bulunduğumuz yer, başına bir şey gelenler tamirhanesi. Kelimenin her anlamıyla başına.

Kısacık saçlarının arasından çok belirgin ameliyat izleri seçiliyor. O izleri tanıyorum. Boğazındaki trakeostamiden kalan izleri de. Bu izleri tanıyorsanız, bunlardan çok daha fazlasının olduğunu da bilirsiniz. Bu yüzden sorusunu, "Abiye araba çarptı di mi?" diye teyit etmek istediğinde, kafasında kurduğu şeyi bozmamak için sadece gülümsedim.

Hiçbir şeye benzemeyen bir şey yaşadığınızı düşünürken, benzer bir şey yaşayan biriyle karşılaştığınızda duyduğunuz sevinç neresinden baksanız acıklıdır. Çünkü insan kaçınılmaz olarak kıyaslama ihtiyacı duyar. İyi ya da kötü olmak, ancak bir noktayı ölçüt olarak aldığınızda belirleyebileceğiniz durumlardır. Abim o çocuğun noktasıydı. Ve o çocuk o noktaya göre çok daha iyi durumdaydı.

Koridorun diğer tarafındaki annesine doğru heyecanla "Anne, bak bu abiye de araba çarpmış!" diye seslendi. Kimden daha iyi olduğunu annesine göstermek istediği çok belliydi. Annesi yanımıza geldi. "Öyle mi?" dedi sessizce. "Yok, dedim, değil de kaza işte bizimkisi de."

"Böyle gördüğü herkese araba çarptı sanıyor," dedi. Benim için fark etmezdi.

"İsmi ne?" diye sordu çocuk. "Aydın," dedim. "Yürüyemiyor mu?" dedi. Cevap vermek istemedim. Sonra abimin elini tuttu. Kulağına yaklaşıp, "Üzülme Aydın abi," dedi, "eskiden ben de yürüyemiyordum."

Abimin birkaç boy küçültülmüş maketi gibiydi. Annesi, tekerlekli sandalyesini sürüp onu asansöre doğru götürürken bana bakıp göz kırparak çaktırma dercesine gülümsedi. Piçin tekiydi. Durduk yere beni de gülümsetti.

Koşuyorum. Dört ayağım var ve ikisi nalsız. Nalsız ayaklarım koşarken çok acıyor çünkü taşlar battıkça... Bilemezsiniz. Ayak seslerimin, koşarkenki ayak seslerimin bir ritmi var ve bazen bir ritmi yok. Eğer seslerin bir ritmi yoksa yani her şey birbirine karışıyorsa yani mesela koşuyorsan ama sanki kayık gıcırdıyor gibi oluyorsa ve bazen de motor sesi ama boğulan motor sesi yani birazdan duracak ama bir türlü durmuyorsa ve keşke dursa, Allah kahretsin dursa! Ve eğer durmuyorsa!

Hâlâ koşuyorsan. Nallarının ikisi yoksa ama beri yandan da iki nalın varsa ve etrafın nalsız insanlarla doluysa... Koşuyorsan... Nalları olmayan insanlara nalların yokmuş gibi davranıyorsan ama bazen umumi bir tuvalete girip nallarından özür diliyorsan ve böyle olsun istemezdim diyorsan çünkü sahiden böyle olsun istemiyorsan...

Koşuyorsan... Gövdenin içinde hangi organlarının kaldığını bilmiyorsan ve aslında bunu bilmediğini bile bilmiyorsan ama sonra biri gelip sana bir kalbin olduğunu hatırlatıyorsa ve hatırladığın anda kalbin çarpıyorsa ve o öyle çarpıyor diye korkuyorsan... Korkmuyorsan! Başka şeylerden çok fazla korkmuşsan ve artık sadece bundan korkmak istiyorsan yani korkmamak gibi bir lüksünün olmadığının farkındaysan ama artık korkularının ismi değişsin diye yalvarıyorsan ve kime yalvardığını bile bilmiyorsan ve bunu

umursamıyorsan çünkü hiçbir yalvarışın işe yaramadığını görmüşsen ve görmez olsaydım demişsen ve artık gözlerinden vazgeçmişsen...

İnatla koşuyorsan... Hiçbir sesin sana yetişemeyeceği hızda koşmaya çalışıyorsan ama sesler de koşuyorsa ve sesler çok hızlıysa ve sen ışığın sesten daha hızlı olduğu bilgisine sahipsen ama ışık değilsen! Işık değilsen çünkü kulakların varsa ve kulakların koşarken de duyuyorsa ve kulakların keşke ayaklarının altında olsa ve böylece aklından en uzakta tutulsa. Ama tutulmuyorsa.

Yani sesler bu kadar yakınsa ve sen duymamak için daha da hızlı koşuyorsan ve koştukça ağırlaşıp kendini taşıyamıyorsan ama durmuyorsan çünkü durursan ne olacağını bilmiyorsan ve bilmemek karanlıksa...

Ve bilmemek karanlıksa ve etrafın karanlıksa ve sen, körsen ve kör gözlerinle ve karanlıkta ve aslında orda olmayan kapkara bir atı arıyorsan... Elbette bulamıyorsan ama ya bulursan?

Yani ya bulursan diye ısrarla koşuyorsan... Koşmaya devam edebilmek için kendi kendini kamçılıyorsan ve kamçıların yalandansa ve artık daha fazla yalana ihtiyacın varsa ve aslında hiçbir yalan seni ikna etmiyorsa!

Hiçbir yalan seni ikna etmiyorsa ve seni ikna edecek bir yalan bulmak için canını vermeye hazırsan ve yani sen de bir can taşıyorsan ama bunu bir türlü ispatlayamıyorsan ve zaten artık ispatlamaya da çalışmıyorsan çünkü yorulmuşsan ve faydası olmadığını anlamışsan...

Ama yine de, bile bile koşuyorsan... İçinde atlar varsa... Yeleleri boynuna dolanıyorsa ve o yeleler

dolandığı yeri alabildiğine sıkıyorsa ve ayaklarının altından tozlar yükseliyorsa ve göz gözü görmüyorsa ve ağzın köpürüyor ve nefesin kesilecek gibi oluyorsa... Ve nefesin kesilecek gibi oluyorsa ve bacakların titriyorsa ve karnın çatlıyorsa ve kanın damarlarına sığmıyorsa ve ellerin yoksa çünkü dört ayağın varsa ve patlayacak kadar şişen damarların o yelelerin dolandığı boynundaysa ve dişlerin boynunun yakınlarındaysa ve koşman lazımsa ve sen artık koşamayacaksan o kan o damardan akmadıkça!

Boynumdaki diş izleri bu yüzden Doktor.

Yok Bir Şey

Fevkalade olağan bir gündü.

Bir çocuk ellerinin ve burnunun kıpkırmızı kesilmesine aldırmadan basılmamış karlara basma telaşında değildi, çünkü kar yağmıyordu. Yalnız bir kadın penceresine vuran yağmur damlalarının camdan aşağı kendilerince bir yol çizerek süzülmelerine bakarak akıp giden hayatı için kederlenmiyordu, çünkü yağmur da yağmıyordu. İşe yetişmek için topukları sırtına değecek kadar hızlı koşmasına rağmen kaçırdığı vapur için hayıflanan genç adam, bir sonraki vapurda hayatının aşkıyla karşılaşmadı. Yaşlı kadının, her bir parçasını kör kandillerin kısık ışıkları altında işlediği çoktan sararmış dantel ve nakışlarla dolu çeyiz sandığından, rahmetli kocasının delikanlılık zamanlarından kalma bir fotoğrafı çıkmadığı için yüreği burkulmadı. Karnı burnunda olmasına rağmen tarlada çalışan, beceriksizce bağlanmış yazmasının altından siyah zülüfleri görünen pazen şalvarlı taze gelinin ansızın doğum sancısı tutmadı. Hiçbir adam, çocuklarını da yanına alarak başka birine kaçan karısından ve kendisini en zor zamanlarında yüzüstü bırakan dostlarından yediği kazığı unutmak için rutubetli bir meyhanede tek başına rakısını yudumlamadı. Gecekondu mahallesinin dar sokaklarından birinde tek kale maç yapan ve tüm eğlenceleri bundan ibaret olan, kara gözleri kirli yüzlerinin ortasında ışıl ışıl parlayan çocukların üstüne doğru hızla gelen bir arabanın, artık

çok geç kalınmış acı freni duyulmadı. Erkekliğiyle ilgili alaylı söylentilerden usanan, ergenliğini çoktan geride bırakmış genç, cebindeki parayı denkleştirip tüm cesaretini toplayarak yaşlı ve çirkin fahişelerle dolu bir genelevin kapısından içeri, etkisinden hayatı boyunca kurtulamayacağı bir adım atmadı. Rızası alınmadan gerçekleşen bir evliliğe mahkûm olan kadın, ihtiyar kocasının, çıplak vücudu üzerinde ileri geri giderken çıkardığı hırıltıları unutmak ve bedenindeki izlerden kurtulmak için saatlerce banyoda kalarak suyun altında ağlamadı. Meydandaki kahvede tavşankanı çaylarının yanında sarma sigaralarını tüttüren köylüler arasında kulaktan kulağa herhangi bir haber dolaşmadı. Annesinin mutlaka pazarlık yap diye tembihleyerek alışverişe yolladığı kızın elindeki poşetlerin birinden fırlayan yemyeşil bir elma, yuvarlana yuvarlana giderek daha önce oralarda hiç görmediği esmer bir delikanlının ayaklarının önünde durmadı. Kulübesinde kendi halinde yaşayan, yüzü yılların yorgunluğunu gösteren kırışıklarla dolu olan yaşlı balıkçının can yoldaşı olan çoban köpeği, gecenin bir vakti sessizliği yırtarcasına havlamaya başlamadı. Kimse yepyeni bir hayata başlamak için terminalden kalkan ilk otobüse atlayıp, yol boyu başını cama yaslayarak düşüncelere dalmadı. Hiç kimse eski bir radyonun başına geçip şarkılardan dilek tutmadı. Kül tablasında sigarasını söndürebileceği boş bir yer arayan yazar, saatlerdir baktığı sarı saman kağıda yazacak tek bir şey bile bulamadı.

Olağanüstü sıradan bir gündü. O gün anlatılmaya değer hiçbir şey olmadı.

"Fitifütü marka cilt kremi kaz ayaklarına çok iyi geliyormuş," dedi. 30 yaşını bir miktar geçmiş olanımızdı bu. Masada dört kişiydik. Hepimiz 30 etrafında tur atıyorduk. Ben ramak kalmış olandım. Diğer ikiden biri merdiven dayamış, öteki de ipi göğüslemişti. Matematiksel ortalamamız 30'du ve 30 gerçekten çok ortalama bir yaştı.

Kaygılıydık. Sayılar yeni bir çağın başladığını işaret ediyordu ancak hayatımızda neredeyse hiçbir şey değişmemişti. 20'li yaşlardan farklı olarak kıvırabildiğimiz tek şey ailelerimizden ayrı yaşamaktı. Ama bunu sağlayabilmek için de canımız çıkıyordu. Kiraydı, faturalardı, sair masraflardı derken kazandığımızdan geriye hiçbir şey kalmıyordu.

Muhabbet hızlıca korkutucu bir hal almaya başladı. Gözlerimin kenarına ayaklarını basan bazı kazlar yüzünden hayatım zehir olmak üzereydi. Acil tedbirler almalıydım. 30'giller öyle diyordu. Yoksa ordular halinde gelebilirlerdi. Ağzımın kenarında tavuk makatları, alnımın ortasında hindi dalakları, yanaklarımın her yerinde horoz ibikleri çıkabilirdi. Yüzümde oluşması muhtemel bu bir kümes dolusu hayvanla nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum. Ama doğayla inatlaşmaya da dermanım yoktu.

"Ben alnımdaki şu çizgilere botox yaptırıcam," dedi ipi göğüslemiş olan. Bir yandan da alnını gözümün içine sokmaya çalışıyordu. "Hangi çizgilere?" dedim. "Hani şu

gülünce çıkanlar var ya, şuradakiler bak, onlara işte," dedi. Aslında bu cümleyi komik bulmuştum ama öyle bir dedi ki gülesim kaçtı. Müterediddit bir biçimde alnımı yokladım. Sevgili alnım, gülmediğim sürece mesele çıkarmayacak gibi duruyordu. Derin bir nefes aldım. "Botoksu memelere yaptırmak lazım bence," dedim. Ama beklediğim reaksiyonu alamadım. Her beklediği reaksiyonu alamayan insan gibi açıklama yapmak zorunda kaldım. "Hani yerçekimi merçekimi, felç edersek hep öyle kalırlar sanki, mantıklı değil mi lan?" dedim. Eleştiren gözlerle bana bakmalarından bu konularla dalga geçilmemesi gerektiğini anladım.

Sohbetin katlanılırlık oranı her geçen dakika düşüyordu. "Ben de selülitler için bir şeyler düşünüyorum," dedi merdiven dayamış olan. "Sende selülit mi var?" dedim. "Başladı ufak ufak, sende yok mu?" dedi. Daha müterediddit bir biçimde kalçalarımı yokladım. Şık olmadı tabii. Böyle langıdık lunguduk davranma yaşlarımızın geçtiğini 30'gillerin bakışlarından anladım. Sonrasında hikâye daha da karmaşık ve içinden çıkılmaz bir noktaya sürüklendi. Ama benim için bardağı taşıran son damla "mezoterapi" demeleri oldu. Eski arkadaşlarla öylesine takılmak için çıkılan bir gece için bu kadar bilimsellik fazlaydı. Ben uzaklaşmak isterken onlar kaçınılmaz gerçekleri çekiçle kafama çakıyorlardı.

Masayla ilişkilerimi kesip uzaklara doğru bakmaya başladım. Uzaklar dediğim de yan masalar falan işte. Masada konuşulanlar kendimi yeteri kadar yaşlı hissetmeme neden olduğu için herkes bana küçücük görünüyordu. Bir masada 3 tane civan gibi delikanlının yanında çirkince bir kız vardı. Çirkindi ama gençti işte.

Dünya yalandı. Hatta "Adaletin bu mu ulan"dı. Çok içlendim. Hey gidi hey dedim. Az ötede, bir süredir hülyalı gözlerle beni izleyen delikanlıya anne şefkatiyle baktığımı fark ettim. 15 dakikada psikolojimin şakulünü kaydırmışlardı.

Tekrar bizim masadaki muhabbete dahil olmak istedim. Hâlâ aynı şey dönüyordu ve ipin ucu yakalayamayacağım kadar uzağa kaçmıştı artık. Bahsi geçen konularda alenen cahildim. Böyle olmasına içten içe sevindim. Onlar gibi olmamak kendimi bir şey sanmama neden oldu.

Masada 3 şişe Miller vardı. Bomontimi yudumlarken şişelerde bir anlam aramam ise gerçekten çok saçmaydı.

Sıcak

Leş gibi sıcakta, ne yapacağımı bilmez vaziyette işten çıkmıştım. Şuursuzca Beşiktaş'a doğru yürümeye başladım. Her yerimden ter akıyordu. Aklımda sadece soyunmak vardı. Soyunmaktan başka bir şeye konsantre olamıyordum. Teşvikiye Caddesi'nde, öyle birdenbire soyunsam neler olabilir diye düşünmeye başladım. Çok geçmeden hiçbir şey olmayacağını anladım zira etrafımdaki herkes nerdeyse tamamen soyunuk haldeydi. Buradan hadise çıkmazdı. Hanfendiliğime halel getirmemeye karar verdim.

Derken önüme o çıktı. O ki ne o. Of ki ne of. Oy ki ne oy. Boy desen boy, pos desen pos. Adam kelimenin tam anlamıyla taş gibiydi. Acaba hepsi kendisinin miydi? Henüz sadece arkadan görmüş olsam da arka taraf önde neler olabileceğine dair gayet belirgin ve yeterli ipuçları veriyordu. Aklınıza hemen fesatlık gelmesin. Ben sadece ona sarılıp uyumak istiyordum.

Üzerine geçirdiği ipince ve laplacivert tişörtünün altından sırtının kıvrımları belli olurken ben çoktan oralarda kaydırak yapmaya başlamıştım bile. Güneş beynimi yakmıştı. 3 kuruşluk aklımı da olay mahallinde bırakmak üzereydim. Niye böyle müstehcen düşüncelere gark olduğumu anlamaya çalışıyor ancak işin içinden çıkamıyordum. Bari şu dünya gözlerimle iyice bi inceleyeyim mübareği derken elindeki kitabı gördüm. Aşkım, Kafka'nın *Dava*'sını dolaştırmaya çıkarmıştı. O artık benim de davamdı. Bu dava uğruna

her şeyi göze alır, gerekirse silahlı mücadeleye kadar vardırırdım işi. Dağlara çıkar, tehlikeli şiir okurdum icabında. Gözüm karaydı. Benim yerim erkeğimin yanıydı. Onunla evlenmeye karar verdim. Nasıl olsa çocuklarımız doğduğunda onun da bundan haberi olurdu. Evet. Ona milyonlarca çocuk yavrulayacaktım. Hiçbir spermini zayi etmeyecektim sevdiceğimin. Bir batında dünya nüfusunu hoplatacaktım adeta. Biz büyük ve mutlu bir aile olacaktık. O Yaşar Usta olacaktı. Ben zaten onca çocuğu doğurduktan sonra Adile Naşit olmakta pek güçlük çekmezdim. Kendimize bir de Şener Şen bulduk muydu gelsindi Neşeli Günler. Ama bunları düşünmek için henüz çok erkendi. Zira aklım çocuklarımızın üretim sürecinin ne kadar şahane olabileceğinde takılıp kalmıştı. Tanrım bana neler oluyordu? Ne biçim anasını sattığımının kiraz mevsimiydi lan bu!

Evliliğimizin bu ilk dakikalarında ayaklarım yere basmıyormuş gibicesineydi. Herkesi kıskandıracak güzellikte bir çift olmuş, adeta birbirimiz için yaratılmıştık. Sevgilim, önden önden yürüyüp bu hususta yorum yapmaktan kaçınsa da onun da benim gibi düşündüğünden son derece emindim. Eşinin ağzını açmasına fırsat vermeyen kadınlardan olmuş, yolda yanımızdan geçen herkese bakışlarımla aşkımızın büyüklüğünü ve kutsallığını anlatmaya başlamıştım. Artık kaçarı yoktu, biz de Slav ırktan bir dadıya çocukları iteleyip birlikte pilates milates yapacaktık. Bütün hayatımızı organize etmiştim. Ne de olsa atalarımız, yuvayı yapma işini bizim cinse kastırmışlardı çoktan. Ama ziyanı yoktu, biz yeter ki

mutlu olalımdı, ben hepsini hallederdim. Gerçi perde seçiminde biraz zorlandığımı itiraf etmeliyim.

Derken gitti. Bıraktı gitti! Beni milyonlarca çocuğum ve acaba öbürkülerini mi alsaydım diye içime dert olmuş perdelerimle baş başa bırakıp gitti. Göz göre göre karşı kaldırıma geçti. Sevdiğim erkeği tanıyamıyordum artık. Durum gerçekten inanılır gibi değildi! Nasıl böyle birdenbire değişebilmişti! Onun için yaptığım onca fedakârlıktan ve yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl da böyle dımdızlak bırakabilmişti lan beni!

Yol boyu bu şoku atlatmaya çalıştım. Maçka Parkı'na gidip bir ağaca kalp çizdim, içinden geçirdiğim okun ucuna da isimlerimizin baş harflerini kazıdım. Elemanın adını bilmediğim için X yazdım. Çok havalı oldu. Sonra biraz ağacı öpüp ağladım. İçimdeki aşk acısı beni dişi Werther'e çevirmişti nerdeyse ve ben o lavuktan gerçekten hiç hazzetmezdim. Hemen bu işe bir çözüm bulmam gerekiyordu.

Kalbimin ağrısını dindirebilmek için ona lanetler yağdırmaya başladım. Tabii ya, adam gibi adam olsaydı böyle yapar mıydı hiç! Hayırsızın tekiymiş demek ki. Daha ilk günden böyle davranan birine nasıl güvenebilirdim ki. Allah herkesin karşısına helal süt emmiş insanlar çıkarsındı. Verilmiş sadakam varmış ki yol yakınken gerçek yüzünü göstermişti. Zaten beni hiç hak etmemişti. Ben daha iyilerine layıktım. Kendini ne sanıyordu. İstesem onun gibi on taneyi sıraya dizerdim ben. Hey yavrum hey.

Gelenekselleşmiş teselli yöntemleriyle kendimi ne kadar teskin etsem de işe yaramıyordu. Zaman her şeye ilaçtı belki ama o da geçmek bilmiyordu. Sanırım daha fazla direnemeyecektim. Deniz kenarına gidip kendi

kendilerimi intihar etmeye karar verdim. Hem bu sıcakta da mis gibi serinlerdim hee, iyi düşündüm bunu. Yolda beni vazgeçirmeye çalışan kaslı maslı başka adamlar oldu ama gönlüm ferman dinlemiyor, ille de onu istiyordu.

Yapacak bir şey yoktu. Hayatın sonundaki o ince kırmızı hatta gelmiştim artık. Ama filmin en heyecanlı yerinde canım dondurma çekti. Ölmeden kendime bi güzellik yapayım dedim. Ne de olsa onca yıllık kendimdim. Sevimli de bi şey, kıyamıyor insan. "Al hadi al kerata," deyip dondurmamı yedim.

Sonra böyle bi serinlik geldi bana. Aşk acım filan geçti. İntihar etmekten vazgeçtim.

Düğün

"Canım hayırlı olsun, 2 ay sonra da seni evlendiriyormuşuz?" dedi. Anaç ruhlu iş arkadaşlarımdan biriydi bu. Başka bir arkadaşımın düğün müsameresindeydik. Normalde bu şekil organizasyonlara iştirak etmem ama o esnada damat tıraşını sergilemekle meşgul olan arkadaşım, davetiyeyi verirken "Gelmezsen ölümü ye," diyerek iğrençleştiği için karşı koyamamıştım. Ölü yemek tarzım değildi.

Bizim anaç, söylediği şeyi onaylamamı bekleyen gözlerle bana bakıyordu. Cümlesi ortada kalmıştı ve ben bir cevap vermediğim sürece o cümle öylece kalacağa benziyordu. Benimse şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Evlilik gibi bir kelimeyi, üstelik 2 ay gibi belirgin bir süreyle karşıma çıkaran bu kadının muazzam kurgusu karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. Zaten halay çekenleri izlemekten kafam yanmıştı. Tam "Ya yok," diyerek söze girmiştim ki başka bir arkadaş "Hadi hadiiii," diye i'leri alabildiğine uzatarak ve ağzını alabildiğine yamuşturarak omzuma vurdu. Ben tam omzumla temas etme cüretinde bulunan o eli nasıl yapsam da kendisinin münasip bir yerine soksam diye düşünürken başka bir tanesi yanaşıp "Aaa, aşk olsun ama, bizden de mi saklıyorsun?" dedi. Olum n'oluyordu lan! Tezgâh mı açıyordu bunlar bana? Nasıl bir komplonun içine düşmüştüm böyle?

Ben masadaki bu heyecanlı kalabalığı teskin ve ikna etmeye çalışırken az evvel halayda muhtemelen

kurtlarıyla birlikte bir takım akli melekelerini de döken kalabalık üstüme üşüşmeye başladı. Çorap söküğü gibiydiler. Halaydan kopan yanımda bitiyordu. Hepsinin yüzünde manasız bir sırıtış vardı. Etrafım kuşatılmıştı. Koltuk altları terden ıslanmış erkeklerle, makyajları birbirine karışmış kadınlar, "Ooooo," diye diye alıcı kuşlar gibi başımın üstünde dönüp duruyorlardı. Hepsinden aynı eksen etrafında farklı sesler çıkıyordu. Düğünü nerede yapacaktım, ayakkabımın altına kimlerin isimlerini yazacaktım, onları damat beyle ne zaman tanıştıracaktım, kınayı nereme yakacaktım gibi sorularla saldırıyorlardı. Terminolojik ve psikolojik bir baskıya maruzdum. Ağzımı açacak fırsat bulamıyordum. Adımdan gayrısını bilmiyordum...

O ara gözüm kararmış. Kafa bi gitti-geldi yani. Tekrar mevzuya döndüğümde şuurum yerinde değildi. Etrafımdakiler aynı meraklı gözlerle bana bakıyorlardı. Tabii ya, evleniyordum! Bu kadar kişi söylediğine göre bir bildikleri vardı herhalde. Onları yalancı mı çıkaracaktım! 2 ay içinde kesin görkemli bir düğün yapacaktım. Bir an önce hazırlıklara başlamalıydım. Mesela geçenlerde hayvan gibi bir çamaşır makinesi almıştım. Demek bilinçlerimin altında hep bu fikir vardı. Zaten oldum olası evimin kadını olmak isterdim. Evlilik tam bana göre bir şeydi. Şimdiye kadar evlenmemiş olmam delilikti. Reçel yapabilirdim, turşu kurabilirdim, evdeki malzemelerle sofrada harikalar yaratabilirdim. Tamam yapamazdım belki ama öğrenirdim lan n'olcak, atla deve değil sonuçta. Kimse anasının karnından evli çıkmıyordu ya! Hem bazı özellikler insana evlendikten sonra otomatik olarak yükleniyordu bence. Version 0.2 gibi bir şey. Evet evet,

nikahta bir "evet" diyerek bastıracaktım kodu. Biri bana hasbelkader asılacak olsa "Üzgünüm ben kodluyum," diyecektim. Hem belki memelerim de büyürdü. Bir de âdet sancılarının azalması var tabii. Allahım daha önce nasıl düşünememiştim! "Evlenince anlarsın," denilen her şeyi anlayacaktım işte. Kocam beyle saadet dolu bir yuva kuracak, ondan boy boy çocuklar doğuracaktım. Sıfatının başında "kayın" olan yeni akrabalarım olacaktı. Hafta sonları alışveriş merkezlerine gidecektik. Hava güzel olursa belki piknik bile olurdu. Komşularımız olacaktı. Her dakika birileri evimizde belirecekti. Onlara çeşit çeşit ikramlarda bulunacaktım. Çok değişecektim, böyle teptemiz bir sayfa açacaktım kendime. Artık öyle fazla düşünmeyecektim, her şeyin en iyisini ve en güzelini kocam düşünürdü nasılsa. Canım kocam yaa, şimdiden sevmiştim keratayı. Kocam beyin iş seyahatlerine gıkımı çıkarmayacaktım. Aldatırsa zaten hak etmişimdir. Öyle gezmece tozmaca işlerini de bitirecektim artık, dizimi kırıp evimde oturacaktım. Aile gelirine katkıda bulunmak için ev ekonomisi filan öğrenecektim. Evde iki çatal varsa birini kıracak diğerini de kocamın gö... Olmaz olsun lan öyle koca. Hayatımın içine etti!

Desibeli biraz fazla yüksek bir tondan "Evlenmiyorum!" dedim. Herkesin şaşkın bakışları arasında, benzerlerine çok uzun bir zaman uğramamaya ant içerek düğün salonunu terk ettim.

Gölge

Erken kalkmalıydı. Niye erken kalkması gerektiğini hatırlayamıyordu ama erken kalkması gerektiğini biliyordu. Saat kaçtı? Koluna baktı. Birkaç gün önce bir sinir şenliği esnasında kırdığı saatinin boşluğunu gördü kolunda. Umursamadı. Zaman mühim değildi. Yattığı yerden doğruldu. Bir bardak su içti. Bir sigara yaktı. Hiçbir şey düşünmüyordu. Boş boş odaya baktı biraz. Sigarasını söndürdü. Üstüne bir şeyler giydi. Bahçeye çıktı. Bir bağ makası ve bir çapa, arkadaki kulübenin hemen yanındaydı. Onları aldı. Bahçedeki her çiçekten birer kök çıkardı. Birkaç da ağaç fidanı... Malzemelerini bir kovanın içine doldurdu. Çapa kovaya sığmadı, onu eline aldı.

Yürümeye başladı. Yolda ne bir insan ne bir ağaç ne bir ev ne bir araç... Görmedi. Onun için sadece yol vardı. Yürüdü. Hiçbir ses duymadı yol boyu. Yürüdü. Ayağı bir toprak yükseltiye çarpınca durdu. Kovayı yere bıraktı. Hırkasını çıkarıp işe koyuldu. Çapayı ilk kaldırışında, karşıdaki ağacın dibinde oturan çocukla göz göze geldi. Çocuk aceleyle gözlerini çevirdi. Bundan rahatsızlık duydu. Çapayı toprağa vurdu. Şu meyve vermeyen ağaçların isimlerini hep karıştırıyordu. Bir tanesini tam da buraya dikmeliydi. Acaba bu mevsimde ekince tutar mıydı? Bilmiyordu. Tutsun istedi.

Sonra yan tarafa geçti. Bunlar nergisti. Şu köşe iyiydi. Tam istediği yere dikti. Bu onu gülümsetmişti. Düşünmeden çocuğun olduğu tarafa doğru baktı. Çocuk,

sıkıca kapadığı avuçlarına öfkeyle bakıyor ve kımıldamıyordu. Tedirgin oldu. Görmezden gelmeye çalışarak zambaklar için toprağı eşelemeye başladı. Bir solucan çıktı. Solucandan korkar mıydı? Hatırlayamadı. Korkmamaya karar verdi. Devam etti. Zambaklar biraz hırpalanmıştı. Onların tutmama ihtimalini düşündü. Bundan korkmaya karar verdi.

Yine ismini ezberleyemeyip de kendince "lamba çiçeği" adını taktığı fidelere geldi sıra. Bunlar sarı açardı. Şöyle her yere serpiştirse güzel görünür diye düşündü. Elleri çamur içindeydi. Ayak sesleri duydu. Çocuğun olduğu tarafa doğru baktı hemen. Hâlâ ağacın dibindeydi. Onun orada olmasından garip bir mutluluk duydu.

Filbahri çiçeğini düşündü. Kelimenin tonlaması masal gibiydi. Ama ilkokulda şişman olduğu için kendisine fil lakabı takılan bir Bahri'ye ait olduğu da düşünülebilirdi. Bu düşünce onu çok eğlendirdi. Güller ve akşam sefaları da o köşeye çok yakışmıştı. Bir övgü bakışı alabilmek umuduyla çocuğun olduğu yöne baktı. Sırtını dönmüştü çocuk. Başına kapüşonunu geçirdiğine göre hava soğumuş olmalıydı. Hırkasını giydi tekrar. Son çiçekleri dikmeye hazırlanıyordu ki yağmur başladı. Yağmuru sevmediğini hatırladı. Ama üstünde durmadı.

Hava kararmaya başlamış, kovada hiç çiçek kalmamıştı. Sırılsıklamdı. İlerideki çeşmeden kovaya su doldurdu. Bu "can suyu"ydu. "Yağmur bunun yerine geçmez, hem o dua etmeyi de bilmez." Bu sözü kim söylemişti? Hem sahi kendisi bilir miydi dua etmeyi? Hatırlayamadı. Her damlayı sadece "Amin" diyerek döktü toprağa. Bazen bu en güzel duaydı.

Tekrar duydu ayak seslerini. Ve sonra biri;

– Kızım, kim yatıyor orada?

Yaşlı bir kadındı. Yüzünde asılı kalmış gözyaşlarını gördü önce. Elinde şömiz ciltli, altın varaklı bir kitap vardı. Kitabı tanıdı. Kadın seslendi tekrar;

– Yavrum, neyin oluyor?

– Kim teyze?

– O çiçek diktiğin mezardaki işte...

Kadının gösterdiği yere baktı. Ektiği çiçeklere baktı. Servi ağacına baktı. Uzun uzun baktı. Sanki her şey az önce olmuş gibi baktı. Ve dudaklarından cılız bir kelime döküldü:

– Babam.

"Başın sağ olsun," dedi kadın. Başını yokladı. Başı sağdı.

Karşıdaki ağacın dibinde oturan çocuk ayağa kalktı. Avuçlarından birkaç bayram şekeri döküldü. Mezarların arasında gözden kayboldu.

Doktor Umuz Bey, önündeki sürahiden bardağa bir miktar su doldurduktan sonra masaya koydu ve "Dikkatlice bakın, bardağın neresini görüyorsunuz?" dedi.

Dikkatlice baktım. İtiraf etmeliyim, suyun renginin olmaması ilk bakışta biraz kafa karışıklığına neden oluyor. Kokla deseydi de aynı gerilimi yaşardım çünkü su kokmaz. Bir de mesela Hidrojen çok delikanlı bir elementtir. Sırf su olsun diye her zaman kendinden 2 verir de 1 veren Oksijene gıkını çıkarmaz. O değil de 2'nin 1 olduğu her yerde kutsal bir şey vardır. Bu mühim. Ama mevzu bu değil.

Babaannem çok sert mizaçlı bir kadındı ve meşhur klişenin aksine, içinde pamuk gibi bir kalp taşıdığı filan da yoktu. Yüzündeki çizgiler sanki doğduğundan beri oradaymış gibi görünürdü. Ona bakan bir bilim adamı, Kızılderililerin aslen Karadenizli olduğunun ateşli savunucularından biri olabilirdi. Bel kemiğinde, dedemin onu bırakıp eşkıyalığa heves ettiği 10 sene boyunca taşıdığı ondörtlünün izi vardı. Belki de o silah onu böyle kötüleştirdi, bilemiyorum. Bir gün bahçede maaile oturuyoruz, babaannemin yetiştirdiği süt mısırlar kocaman bir tencerede kaynıyor, büyükler muhabbet ediyor, biz kardeşler ve kuzenler sağa sola koşup duruyoruz filan. Çocukların vazifesi budur, büyükler muhabbet ederken salak salak koşarlar. Vazifemizi en iyi biçimde ifa ediyoruz yani. Sonra

mısırlar pişti, hepimiz aldık birer tane yiyoruz. Sonra babaannem yüzünü ekşitip elini ağzına götürdü ve az ısırılmış bir arı çıkardı. Sonra öldü.

İnsanın bir şeye karşı alerjisi olup olmadığını ölerek öğrenmesi enteresan. Kaldı ki bunu öğrendiğinde yaşının 80 olması da ayrıca enteresan. Ölüm, kendini gerçekleştirmek için bazen ciddi bahane sıkıntısı çekiyor. İşte biz o zaman, ölü babaannemin arı sokmasına karşı alerjisi olduğu bilgisini nereye koyacağımızı bilemedik. Dikkatlice baktım, babam daha çok bilemedi.

1 naaşla 2 naaş arasında matematiksel olarak ifade edilemeyecek farklar vardır. Toplu ölümler şehadet hissi verir. Kapınızın önündeki bir tabut, çoğu zaman sadece bir ölüye yardım ve yataklık ederken, 2 tabut adeta bir kahramanlık hikâyesinin beşiği gibi görünür. Abimin eşiyle oğlu şehit düşmüş gibi hissetmiştim bu yüzden. Oysa sadece pazardan dönüyorlardı. Domateslere karşı verdikleri onurlu mücadeleyi kaybettiler demeyi tercih ederim. Kaza yerinde, ezilmiş sebzeleri gördüğümde biraz rahatlamıştım. Biz yenilmiştik ama karşı tarafın da kaybı büyüktü. Genç ölümleri insanda ilk olarak, acıdan ziyade şaşkınlığa ve dolayısıyla saçmalamaya sebep olur. 24 yaşıma geldiğimde yengem gibi ölebilirim sandım. 3 yaşında ölmeyi öğrenen yeğenimi ise hiç anlayamadım. Dikkatlice baktım, abim daha çok anlayamadı.

Halam öldüğünde kızına dikkatlice baktım. Amcam öldüğünde oğluna dikkatlice baktım. Depremin ertesi günü dünyaya dikkatlice baktım. Sevgilimi terk ederken yüzüne dikkatlice baktım. Abim komaya girdiğinde herkese dikkatlice baktım. Babam ölürken bana

dikkatlice baktılar... Her zaman dikkatlice bakacak bir şeyler oldu. Peki ne gördün, derseniz, bunu anlatabilmem güç. Ama dikkatlice bakmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bu yüzden insanlar gözlerini üstüme sapladıklarında ters giden bir şeyler olduğunu düşünüyorum.

Doktor sorusunu yineledi. Bardağın neresini görüyormuşum. Eğer hâlâ bir bardak varsa, dolu ya da boş olması kimin umurunda.

"Kendisini," dedim.

Suyu içtim.

Uykusuz görünüyorsun dedim. Başını önüne eğdi. Ellerine baktı. Ne cevap vereceğini bilemeyen insanlar genelde böyle yaparlar. Ellerine baktım. Çok küçük değildiler. Çok temiz ya da çok güçlü de sayılmazlardı. Bu kısımda bir anlam arayanlar için Mesut'un ellerini, dilin imkânlarını kullanarak uzun uzun betimleyebilir, bir sanat eseri kıvamına getirebilirim. Ancak edebiyatı yalanlara alet etmek günahtır. Mesut'un, herhangi bir çocuk gibi elleri vardı.

Hafta sonları, bir dernek adına ihtiyaç sahibi öğrencilere matematik dersi veriyordum. Bir şeylerle meşgul olmak iyidir. Düşünmeyi önlüyor. Hem birilerine yardım ettiğinizde, dünya için bir anlamınız varmış gibi oluyor.

Bilgisayar başında çok vakit geçirdiği için uykusuz kaldığından neredeyse emindim. O ellerine bakarken ben de bununla ilgili nasıl bir ikazın daha doğru olacağını düşünüyordum. Apartmanın işleri, dedi mahcup, biraz geç bitiyor da... Şaşkın zihnimden, o anda sorulacak soru en dandik şekliyle döküldü: Nasıl yani?

Sabaha iş kalmasın diye herkes uyuduktan sonra siliyormuş merdivenleri. Zaten o saate kadar da bir kuaförde çalışıyormuş. "Aile gelirine katkıda bulunmak için." Bunu söylerken yanakları kızardı Mesut'un. Mesut'un diyorum, bunu söylerken yanakları kızardı.

"Anne de olmayınca biraz şey oluyor tabii," dedi. "Ne zamandır yok anne," dedim. "4 yaşımdaydım," dedi.

“Kaza mı hastalık mı?” dedim. “Yok,” dedi, “öyle değil.” Ölmemiş annesi. Kardeşi engelli doğunca bırakıp gitmiş. Burada engelli kelimesini kullanmayı ben seçtim çünkü edebiyat bunu gerektirir. Mesut ise sakat kelimesini kullanmakta hiçbir beis görmüyor.

Mesut’un akşamları birtakım kadınların saçlarına şekil veren, geceleri apartmanın merdivenlerini silen, sakat kardeşinin ihtiyaçlarını gideren annesiz ellerini tutmak ve ona bütün bunların geçeceğini söylemek istedim. Ama bir çocuğu kandırmak da günahtır.

“Hayat çok zor di mi Mesut,” dedim ellerime bakarken. Sustu biraz. “Alıştım,” dedi sonra kısık bir sesle. Yüzünün yarısıyla gülümsedi. Sonra, herhangi bir çocuk gibi olan ellerini de alıp gitti.

Bunları, o yüzün yarısını unutmamak için yazdım.

Her zamanki gibi işe geç kalmıştım ama kabul etmem gerekir ki bu sefer biraz abartmıştım. Bilim aşkıyla yanıp tutuşan biri olduğum için üstümü değiştirmekle zaman harcamadım. Eşofmanlarımın üstüne kamuflaj niteliğinde uzun bir mont giyip yüzümü bile yıkamadan çıktım. Yürüyerek 15 dakikada gidilecek yol için taksiye binmemden mütevellit şoförle kısa süreli bir hır-gür yaşadım. Bu duruma artık alışmıştım, üstünde durmadım. Şansım yaver gider de çalıştığım kata kimseyle karşılaşmadan ulaşabilirsem sorun yaşamayacaktım. Ama tahmin edeceğiniz gibi sayın okurlar, sorun yaşamasam şaşardım.

Müdür kapıda Gandalf gibi dikiliyordu. Ben geç kalmıştım. Üstelik eşofmanlarımlaydım. Durumu kurtarmak için en tatlı ses tonumla günaydın deyip bir şeyler zırvaladım. "Ne günaydını! Öğlen oldu!" diye gürledi bu önce. Anlaşılan bu sefer sevimlilik yaparak yırtamayacaktım. "Ya işte alarm çalmamış," filan dedim. Bir yere varamadım. Tiksinen bir ifadeyle baştan aşağı beni süzdükten sonra, "Hayır yani," dedi, "bu kadar geç kalıyorsunuz madem," dedi, "bari," dedi, "insan gibi giyinseydiniz," dedi. Kemleri ve kümleri toparlayıp da doğru düzgün bir savunma cümlesi kuramadım. Henüz ilk sigaramı içmediğim için dilim uyuşuk uyuşuktu böyle. Şey dedi bu sonra, "Zaten," dedi, "sizin bu kılık kıyafetinize bir çeki düzen vermeniz gerekiyor," dedi, "Ben söylemeyeyim kendisi anlasın diyorum ama," dedi,

"sizin anlayacağınız yok," dedi. Bugün heyheyleri üstündeydi. Ben zaten heyheylerle doğmuş biriydim. Şimdi cevap versem, ikimizin heyheyleri bir olup ortalık yerde kolbastı oynamaya başlayacak, ben de belki işimden olacaktım. "Haklısınız," dedi biri. Dönüp arkama baktım ama kimse yoktu. Bendim. Ben demiştim. Bunu dediğime hayret etmiştim. Müdür de hayret etmişti. Elinde tuttuğu zafer meşalesini kolay kolay bırakmaya niyeti yoktu. "Yarın," dedi, "kontrol edeceğim." "Senin ağzını yüzünü yırtarım! Sen kim oluyorsun da beni kontrol ediyorsun gavat!" demedim. Yenilgiyi kabullenip "Peki," dedim.

Müdür haklıydı. Gardırobumu iş hayatına bir türlü entegre edememiştim. En düzgün giyindiğim günlerde bile mutlaka bir yerden falso veriyordum. Takım elbisenin altına spor ayakkabı giyiyordum. Ciddi görünüşlü bir entari giysem üstüne bir deri ceket geçiriyordum. Kural delmek için elimden geleni yapıyordum. Göze batıyordum. Göze batınca böyle sıkıntılar yaşıyordum. Böyle sıkıntılar yaşamak istemiyordum. Kimseyle muhatap olmak istemiyordum. Bunun tek yolu da kabullenmiş gibi görünmekten geçiyordu. Artık işe giderken gerektiği gibi giyinmeye karar verdim. Çünkü müdür haklıydı. Ama döpiyes filan da insan haklarına aykırıydı. Abartmasındı.

İş kadını imajı için alışverişe gittim. Hayatımda teptemiz bir sayfa açmak istiyordum. Ama zorunluluk nedeniyle yapılan alışveriş işlerinden muazzam sıkılıyordum. Söylene söylene mağazaları gezmeye başladım. Son derece kararsızdım. Biraz beğenir gibi olduğum bir eteğin fırfırına, daha az beğenir gibi olduğum bir elbisenin kemerine dümdüz gittim, ağzıma

geleni saydırdım. Yaldır yaldır parlayan bir pantolona, boncuk boncuk ağlayan bir gömleğe ve topuk topuk yükselen bir ayakkabıya da muhtelif küfürler etmeyi ihmal etmedim. Girdiğim mağazalarda gördüklerine vurulan, bayılan, biten ve hasta olan kadınlar vardı. Beğendikleri bir şeyi kaptırmamak için gerekirse birbirleriyle münakaşa ediyorlardı. Giyinme kabini önlerinde "çok yakıştıığ, sanki senin için yapılmış buuğ, manken gibi olduğğn," jargonuyla konuşuyorlardı. Dilimizde bu kadar çok yumuşak g olduğunu bilmiyordum. Nasıl ayak uyduracağımı bilmiyordum. Almam gereken hiçbir şeyi almak istemiyordum. Yorulmuştum.

Hasbelkader bir çantacıya girdim. Çanta kullanmayı sevmiyordum. Çantaları sevmiyordum. Boş boş bakınırken birini elime alıp etiketine baktım. Dört kişilik bir ailenin aylık mutfak masrafı kadardı. "Oha anasını satiyim," dedim. "Efendim?" dedi. Tezgâhtar elemandı bu. "Çok güzelmiş de onu diyorum," dedim. "O," dedi, "çok harika bir modeldir, hakiki sığır derisi." Bu son kısmı söylerken hayretler içerisinde kalmamı ve o anda bayılmamı bekler bir ifadeyle hutbesine kısa bir ara verdi. Sığırların, sığırken bu kadar itibar görmeyip de ölünce derilerinin bu denli saygıyla anılmasının haksızlık olduğunu düşünüyordum. Kolumda ölü bir hayvanla gezmenin çok cazip bir şeymiş gibi gösterilmesini anlayamıyordum. Devam etti. O modelin büyük bir özenle tasarlandığından, hem şık hem avangard olan çift yönlü havasından, ellerindeki son ürün olduğundan filan bahsetti. Söyledikleri zerrece ilgimi çekmiyordu. Çantaya ihtiyacım yoktu. Bir an önce bu lavuktan paçayı kurtarıp gidip kendime tayyör

almalıydım, ya da her ne haltsa işte. Eleman, benim alıcı olmadığımı yüz ifademden anlamıştı ancak her şeye rağmen son kozunu da oynadı. "Üstelik %50 indirimde!" İşte bu noktada vurulmam gerekiyordu. Oysa hâlâ sağ salimdim. "Eee?" dedim. Gerçekten çok uyuz bir müşteriydim. "Yani," dedi yüzünü buruşturarak, "ihtiyacınız varsa kaçırmayın derim." "Yok!" deyip çıkmaya hazırlanıyordum ki bir kadın, "O çantayı almıyorsanız bakabilir miyim?" diye seslendi. İşte tam da o anda biri, sanki içimdeki kablo bağlantılarının yerini değiştirdi.

Ne münasebetti canım! Ben bakıyordum. Alıcı alıcı bakıyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel çantaydı bu. Derisi hakiki sığır derisiydi. Sığırlara sonsuz saygı duyan biriydim. Böyle özel bir tasarımı kaçıracak kadar deli değildim. Üstelik bu çanta hem şık hem avangarddı. Çift yönlü bir havası vardı. Adeta benim için yapılmıştı. Hem Allah'ın ne sevgili kuluymuşum ki ellerindeki son ürüne yetişmiştim. Bu şaheser, benim gibi biri varken o yelloza mı kalacaktı! Üstelik %50 indirimdeyken. İşe geç kalmam, müdürden fırça yemem filan hep bu çantaya ulaşmam için vesileydi aslında. Şerdeki hayırdı bu. Hayatımda hiçbir çantaya bu kadar ihtiyacım olmamıştı. O çanta olmadan yaşayamazdım. Vurulmuştum, bayılmıştım, bitmiştim. Hastasıydım o çantanın. O çanta benim olmazsa çıldırırdım.

"Alıyorum," dedim. Kadın hayata küstü. Tezgâhtar yaşama sevinciyle doldu. Ben zaten mala bağlamıştım. Parayı öderken bilincim yerinde değildi. Çantayı alıp omzuma astım. Kasiyer kız "çok yakıştığğ," dedi. Yumuşak g'ler benim de hayatıma girmişti.

Çıkarken aynaya baktım. Sığır omzumda mö'lüyordu. "Manken gibi oldun kızıım," dedi. Gülümsedim.

Telefon

Seni merak ettim, dedi. Şaşılacak şey değil. Sizi seven bir adam, merak eder. Uzun zamandır görüşmüyorduk. İzimi kaybettirmeyi becerebiliyorum hâlâ. Bu adil değil, haklısınız. İnsanları tedirgin etmek doğru değil. Ama ben yalnız ölmeyi seviyorum. Yapacak bir şey yok.

Yemek yiyor musun, dedi. Sizi seven bir adamla sevmeyen bir adamın soruları arasında fark vardır. Bu soruyu en son ne zaman duydum? Hatırlayamamak ne fena. İçimden ağlamak geldi ama paketimi bitirdiğim günden sonra ağlamayı bıraktığım için vazgeçtim. Yiyorum, dedim, köpek gibiyim endişelenme. Köpek gibi olduğum doğru.

Bahçesindeki çiçekleri anlattı bana. Benim için diktiği armut ağacının nasıl serpildiğini filan. "Armut biraz ironik değil mi?" dedim. Öyle düşünmediğini söyledi. Öyle düşünmez zaten. Ben olsam düşünürüm belki ama o düşünmez. Onunla aramızda şöyle bir fark var: O, iyi biri. Ben, kötü biri değilim.

Sormasa anlatmam. Sordu, yine de anlatmadım. Kaybettiklerimi duyunca kendini kötü hisseder çünkü. Sizi seven bir adamın başka bir farkı da budur. Siz kaybettikçe o eksilir. Eksilmesini istemedim, gerek yok. Yakın bir zaman önce annesini kaybetmiş meğer. Duyunca eksilmedim. Baş etmenin bir yolunu bulacak nasılsa, herkes bulur.

Beni özlediğini söyledi. Telefon konuşmalarının en kötü tarafı her söylenene karşılık bir şey söyleme

gerekliliği. Yoksa çok çirkin sessizlikler oluyor. Buna verecek bir karşılığım yok. Neyse ki biliyor.

"Saçların uzadı mı?" dedi. Sizi seven bir adam saçlarınızı...

Saçlarım uzadı. O elbiseyi yine giyiyorum bazen. Hâlâ bağıra çağıra şarkı söylüyorum, sabah kalkmamak için yüzlerce bahane buluyorum, yeri gelince ağız dolusu küfrediyorum filan. Artık kimsede eskisi kadar iz bırakmıyorum ama. Bırakırsam kaybettiriyorum. Kaybettiremediysem cinayet mahalline dönüp yaptığım şeye bakıyorum. Eserimle gurur duymuyorum ama başka bir şey de hissetmiyorum. Bir sigara yakıp yürümeye devam ediyorum. Çünkü umurumda değil. Çünkü üzgünüm, ama umurumda değil.

Otobüs

"Kızım kayar mısın?" dedi.

Gömüldüğüm romanın arasında hangi gezegende yaşadığımı bile unutmuşken böyle bir soruyu anlamlandırmam güç oldu. "Kaymam," dedim. Adam belli ki bu cevabı beklemiyordu. "Şunu uzatır mısınız?"dan sonraki en normal toplu taşıma repliği olan bu soru, çoğu zaman bir cevap bile gerektirmeden söylenene riayet etmekle noktalanırdı. İtirazıma bir gerekçe göstermeliydim. "Ben daha önce ineceğim," dedim. Böylece, adamın nerede ineceğini bilmememe rağmen iddialı tavrım sayesinde oturduğum koltuğu hak etmiş oldum. Aslında koltukla duygusal bir bağım yoktu, sadece adamın onca boş yer varken yanıma oturmak istemesine uyuz olmuştum.

Parmak uçlarına basarak yürüyünce uzayda daha az yer kaplandığına dair yaygın inanışın temsili sofistike hareketlerle yan tarafıma geçen bu adam bir amcaydı ve poposu koltuğa kavuşur kavuşmaz bana dönüp bir şeyler anlatmaya başladı. "Her türlü iletişime kapalıyım," mesajı vermek için elimde tuttuğum kalkan niteliğindeki kitap, amcanın hiç umurunda değildi. Kısa bir girizgâhtan sonra, "Alacaklılarımdan alacaklarımı alabilsem alacaklarımı alıcam ama alamıyorum ki," gibi bir cümle kurdu. Daha önce "almak" kökünden türetilen bu kadar çok kelimeyle aynı cümle içinde karşılaşmamıştım. Bunların "almak" kökünden geldiğine de emin değildim. Belki de amca böyle bir

cümleyi hiç kurmamıştı. Ama kesin olan bir şey vardı, o da amcanın dertli olduğuydu.

Kısa bir süre önce, kendim üzerinde yapılan deneylerin de etkisiyle dert paratoneri olduğumu keşfetmiştim. Etrafımdaki insanlar, tanıdık olsun olmasın, çenelerini açar açmaz bütün sıkıntılarını üzerime boca ediyor ve her şeyi düzeltecek cümleler kurmamı bekliyorlardı. Elimde bir sihirli değnek tuttuğum izlenimini nasıl oluşturduğumu bilmiyordum. O dertleri topraklayacak bir mekanizmaya sahip değildim. Ve Allah biliyor ya, bir değneğim olsa o değneği alır... Neyse.

Amca, her yeni durakta paragraf başı yapıp başka bir alacaklısından bahsediyordu. Yol uzadıkça dolandırılma miktarı ve dolayısıyla dert artıyor, çare azalıyordu. Ben, nereye varacağını bilmediğim bu grafikteki koordinat düzlemiydim. X'ler ve Y'ler, ellerini kollarını sallaya sallaya yanımdan geçerken amcanın yüz ifadesi daha da dokunaklı bir hal alıyor, bu sebeple de inanmayacaksınız ama içim kıyılıyordu. Yaşlı ve çaresiz insanlara karşı oldum olası bir zaafım vardı.

Ben amcacığımın anlattıklarına "hı-hı", "tabii", "hayat..." gibi gayet geçiştirici tepkiler verirken amca birden Keynes'in tüketim teorisinden bahsetmeye başladı. Onca anlatılandan sonra kafamdaki vantilatör kayışının yandığına karar verip hayal gördüğümü sandım. Çünkü kullandığı terimler bir amca için fazla bilimseldi. Ama amcam konuşmasını makro ve mikro iktisat politikalarıyla taçlandırıp Say Kanunu'yla iyi bir orta yaptıktan sonra Kardinal Fayda ile topu ağlara gönderince nasıl bir senaryonun ortasına düştüm diye endişelenmeye başladım. Az önceki dertli amca gitmiş,

yerine adeta bir ekonomi gurusu gelmişti. Bu arada civardaki birkaç yolcu sık sık bize bakıp aralarında fısıldaşıyorlardı. Amca, onlara da acayip görünüyor olmalıydı. Neyse ki birkaç durak sonra tüm bu saçmalıktan kurtulacaktım.

"Kızım kayar mısın?" dedi.

Otobüse yeni binmiş bir teyzeydi bu. Bana diyor olamazdı. Arkama baktım. Arkama da diyor olamazdı çünkü oradaki koltuklar da dolmuştu. Kadın bakışlarını üstüme saplayıp "Kaysana oturucam!" diye sert yaptı. Aklım neticemden çıkmak üzereydi. Yanımda bir amca olduğunu görmüyor muydu? Yoksa görmüyor muydu? Lan yoksa yanımda kimse yok muydu? İçimden olduğunu sandığım ama dışıma da taştığını anladığım koca bir "hassiktir" çektim. Demek kaderde şizofren olmak da vardı.

Anladığım kadarıyla asabi teyzenin yakını olan başka bir teyze kadının koluna girip onu arkalarda bir yere oturttu ama benim için onların rolü bitmişti zaten. Ben yanımdaki amcaya dehşetengiz gözlerle bakıyor ve onun yokluğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Onca boş yer varken yanıma oturmasından işi uyanmasam da iktisat miktisat işlerine girince onun gerçek olmadığını anlamalıydım. İyi de hayal arkadaşım niye bir amcaydı ve nasıl bu kadar bilmediğim şeylerden bahsedebiliyordu ve yani aslında ben bunları nereden biliyordum? Bekleme salonu televizyonlarında açık kalan ekonomi kanallarından fark etmeden mi öğrenmiştim acaba? Ne biçim bilinçaltıydı lan bu!

Yeni akıl hastalığımı hazmetmem kolay olmayacaktı. İnmem gerekenden bir durak evvel kalktım ve arkadaki kapıya yöneldim. Belki biraz yürümek bana iyi gelirdi.

Böylelikle durumu daha iyi değerlendirebilirdim. Amcam arkamdan "Memnun oldum kızım," diye seslendi. Buna cevap vererek fısıldaşanlara kendimi daha fazla rezil etmek istemedim.

Tam kapıdan inerken asabi teyzenin yakını olan teyze omzumdan tutup "Kusura bakma evladım, ablamın sinirleri bozuk bu ara, bazen böyle saçmalıyor işte, o yanınızdaki adama da çok ayıp oldu ama hoş görün artık," diyerek özürler diledi.

Uzunca bir süre toplu taşıma araçlarına binmemeye karar verdim.

Rüya

"Nerede olduğunu, bunca yıl ne yaptığını,
niye beni hiç aramadığını sormayacağım.
Çok sevineceğim dönüşüne, kalbim dayanırsa.
Bir de 'Artık gitme!' diyeceğim fısıltıyla.
Sensiz gecelerde çok korktum."
- AYFER TUNÇ, Evvelotel

Hiçbir şeyden değil de, rüyamda hep iyileştiğini görüp çok sevinmekten, öyle çok sevinmekten ki sevinçten aklımı kaybetmemek için ne yapacağımı bilememekten, deli gibi atan kalbimi tutarak, bu bir hayalse dağılmasından korkarak, şimdiye kadar geçsin diye arkasından ittiğim zamanı iyiden iyiye uzatarak yavaşça yanına gelmekten, yeryüzünde ve gökyüzünde sevilecek ne varsa hepsini "Kardeşim" kelimesinin içine doldurarak sana seslenmekten, bana dönüp, –ama öyle bir dönüp–, yüzünün her yeriyle gülümseyerek, duyduğum anda ne kadar unuttuğumu hatırladığım bir sesle "Kardeşim" demenden, sen öyle deyince seni ne kadar özlediğimi, ama öyle böyle değil, şimdiye kadar hiçbir şeyi özlememişim gibi, bu özlemekler özlemek değilmiş gibi, kimse kimseyi bu kadar özleyemezmiş gibi özlediğimi fark etmekten, sonra bana kollarını açmandan, sana doğru uzanırken aramızdaki yarım metre hiç bitmeyecekmiş gibi, sanki sana yetişemeyecekmişim gibi, şimdi sarılmazsam bir daha hiç sarılamazmışım gibi korkmaktan, sarıldığım anda

bütün dünyayı sarsacak kadar çok ağlamaktan, senin beni sakinleştirmek için saçlarımı sevmenden, "Yine rüya görüyorum di mi?" dediğimde "Yok lan valla, bu sefer gerçek," demenden, sen dediğin için her seferinde gerçek olduğuna inanmaktan, inanmaktan başka çare bulamamaktan, üstünden çok zaman geçti diye artık kimselere anlatamadığım bu çok eskimiş derdimin nihayet bittiğini sanmaktan yoruldum.

Çünkü insan uyanıyor.

Bazen işin içinden çıkamadığım doğru. Üstesinden gelemediğim de. Üstesi diye kelime olmaz.

Birkaç saat önce, geçmiş zamanlardan biri bugünüme canlı bağlandı. Belki farkında değilsiniz ama zaman makinesi denilen şey bize bir telefon kadar yakın. Her neyse, aradı işte. Benim için tüm gemilerini yakmaktan filan söz etti. Halbuki gemi nimettir, yakılmaz. Bir gemim olsa üç kere öper başımın üstüne koyardım. Böyle dedim. Böyle dememek lazım tabii, daha insancıl cevaplar vermek gerek. Sorun sende değil bende demek örneğin. Çünkü sorun bende. Benimkinin üstüne sorun tanımam. Bugün kedim öldü. Bir kedim olduğunu bilmiyordum. Oldu ile öldü kelimeleri de tabiat kanunları kadar birbirine yakınmış bak, yazarken fark ettim. Yazarken kelimelere takılmaktan vazgeçmeliyim. Birçok şeyden vazgeçmeliyim. Aslında hiç benim olmamış olan ve ismini Zekeriya koyduğum şaşı kedimin, yoldan geçen bir kamyonun sebebiyet verdiği *talihsiz bir kaza* sonucu iç kanama geçirerek hakkın rahmetine kavuşmasına üzülmekten vazgeçmeliyim. Geçtim gitti. Zaten kedi annemindi.

Ne diyordum, bazen üstesinden gelemediğim doğru. Altısından kalkamadığım da. Altısı diye kelime olur.

Biraz yürümek bana iyi gelir diye düşündüm çünkü yürümeyi hiç sevmem. Yürümeyi sevmem ama sevmediğim şeyleri yapmayı severim. Çünkü sevdiğiniz şeyleri yaparken zaman hiç geçmesin istersiniz. Oysa

ben geçsin istiyorum. Formül bu, çok alengirli bir tarafı yok yani. Yürüdüm, iyi gelmedi. O halde üstüme başıma bir şeyler alayım dedim, burada az evvel bahsettiğim formülle doğru orantılı bir durum var tabii. Aldım, aynı sonuç. Matematik yanılmıyor.

Bir süredir etrafımda konuşmaya kalkan herkesin ağzına odun sokasım geliyor. Her ağzı olana odunla yetişemiyorum tabii, burası biraz sıkıntılı. Bir de az evvel talihsiz kaza dedim, yanlış o. Kaza denilen şey talihli olmaz çünkü. Hiç kimse, geçenlerde bir kaza yaptım kolum koptu gözüm çıktı bir iyi geldi bir iyi geldi ki sormayın demez, saçmalamayın. Bir de mesela kafası patlamış biriyle empati kurmak için kafanızın patladığını hayal etmekle kafa patlamıyor. Yani patlıyor da aynı biçimde değil. Denemeyin derim. Son olarak dişi kedilere Zekeriya ismini vermeyin.

Bazen işin içinden çıkamadığım doğru. Şu ara işin içindeyim. Birkaç güne kadar çıkamazsam Doktor Umuz'a haber verin.

Kamyon

Sekiz yüz yıldır olduğu yerde dikilen bir çınar ağacının bize söyleyeceği ilk şey, "Böyle durmaktan her tarafım kulunç tuttu," olacaktır. Sonra söyleyeceklerini anlayabilmemiz için önce her tarafımızın kulunç tutması gerekir.

Yaşlı bir çınar ağacının altına uzanmış yıldızları izliyordum haberi aldığımda. Recai abi. Karşı komşumuzun oğlu. Sabaha karşı arabasıyla bir kamyonun altına girmiş. Birkaç yıl önce de kardeşi Günay abi yapmıştı aynısını. Ailecek kamyon altlarını çok seviyorlar, engel olamıyoruz.

Günay abi diyorum da, öldüğünde benim şimdiki yaşımdan küçüktü daha. Benim için hep abi olarak kaldı. Ölüm birtakım şeyleri sabitliyor. Günay abinin yaşını sabitliyor, Recai abinin gülüşünü sabitliyor. Annelerin ıstırabını ve benim bu dünyadan hiçbir zaman hiçbir halt anlamayacağım gerçeğini sabitliyor.

İkindi ezanıyla beraber apar topar kardeşinin yanına gömmüşler. Kurtulmaya çalışır gibi. Bir an önce gözümüzün önünden kalksın. İnsan gömmek korkunç bir şey. Yani öldü diye hemen gömmemiz mi gerekir? Keşke kapsüllere koyup uzaya fırlatabilsek. Yapamıyoruz. Dünyanın kanunu.

Biri ölünce tanımayanlar hemen "Kaç yaşındaydı?" diye sorarlar. Yaşına göre acınıza not verirler. Yaşlı mıydı? Allah taksiratını affetsin ama yani bunda üzülecek ne var, derhal kabullen ve hayatına geri dön.

Genç miydi? Tebrik ederim, istediğin kadar acı çekmeyi hak ettin, biz seni bir süre idare ederiz.

Cenaze evlerini hiç sevmem. Kim sever? Yani kimse sevmez de galiba en çok ben sevmem. Bir yakınınız öldüğünde, hayatınızda ilk kez karşılaşacağınız insanlarla temas etmeye hazır olun. Sadece belli doğa şartları oluştuğunda ortaya çıkan tuhaf canlılar gibi birden evinizin çeşitli yerlerinde belirmeye başlarlar. Ölünün nesi olduğunuzu öğrendikten sonra, yakınlık dereceniz onlar için yeterliyse sürekli sizi bakışlarıyla kontrol etmeye çalışırlar. Bir acayiplik yapmayın, isyan çıkarmayın, kendinizi balkonlardan aşağı atmayın diye görevlendirilmiş kolluk kuvvetleri. Ağlamaya kalksanız "Ağlama, ağlarsan rahmetli çok üzülür," diyerek sizi can evinizden vururlar. Ağlamasanız, "Ağla ağla açılırsın, içine atma," derler. Ne yapacağınızı bilemeyip gülmeye başlarsanız, "Ay delirdi çocuk biri bunu okusun üflesin," diyerek sürekli fısır fısır ağzını oynatan kadınlardan destek isterler. Böyle garip varlıklar. Kim olduklarını bilmiyorum. Tavuk olabilirler. Çünkü sürekli gıdaklıyorlar ve aslında ne demek istediklerini gerçekten anlamıyorum.

Gitmedim yani cenaze evine. Gitmem. Herkesin bir istiap haddi var ve kimse kusura bakmasın, bu gemiler kolay yürümüyor.

O ağacın altında uzanmaya devam ettim. Yıldızlar aslında nedir size söyleyeyim: Yıldızlar, acıdan delirmiş insanların gökyüzüne sıktıkları kurşunların açtığı deliklerdir. Bilim adamları sürekli yenilerini keşfettiklerini söylüyorlar. Bunda şaşılacak bir şey yok. Yukarısı bir gün dümdüz olacak.

Ölünüzü gömdünüz, kafasına kafasına toprak attınız. Onu yerin dibine, kara kuyuların içine bıraktınız. Islak toprağın arasında böcekler mi gördünüz? Susun susun susun. Orası cennet. Orada ırmaklar, çiçekler, mis gibi değişik birtakım şeyler var. Düşünmeyin bunları. Ahiret acenteleri sizin için hepsini halledecek.

Akşam oldu. Evin çeşitli yerlerine tüneyen tavuklar şahsi kümeslerine döndü. Çekirdek aile olarak kaldınız, artık sizinki kaç çekirdekliyse. 1 kişinin eksik olduğunu işte tam olarak o zaman fark edersiniz. Yokluğun varlıktan daha çok yer kapladığı zamanlar var, bildiniz mi? Bir gün illa bilirsiniz.

Yani biri eksildiğinde, evinizde yer açılmaz da tam ortasında kocaman bir delik açılır. Artık o deliğin üstüne basmadan devam etmeniz gerekir. Basarsanız düşersiniz. Kıyıdan kıyıdan yaşamak diye bir şey var, zamanı gelince mutlaka öğrenirsiniz.

Bir de ayakkabılar var. Sanırım beni en çok ayakkabılar üzüyor. Kapının önünde ya da dolapta ya da işte artık siz normalde nereye koyarsanız orada duran ayakkabılar. O ayakkabıların, sahibi tarafından bir daha hiç giyilemeyecek olması gerçeği gelir suratınıza ayakkabıyla vurur. Yerlerini değiştiremezsiniz. Alıp ihtiyacı olan birine veremezsiniz. Sizi, ayakkabıların içine ağlarken görmeye dayanamayan biri belki bunu yapar. Muhtemelen tavuklar.

Hep çay içtiği bardağın bir daha hiç kirlenmeyecek olmasından da bahsedeyim mi? Bahsetmeyeyim. Bunlar ne çirkin konular.

Recai abi, annesinin "Bu saatte yola çıkma oğlum hava aydınlanınca gidersin," telkinlerini dinlememiş.

Tavuklar, "Azrail çağırmış," diyorlarmış. Bu doğru mu bilmiyorum, beni henüz çağırmadığı için teyit etme şansım olmadı.

Annesi, muhtemelen kendi ölümüne kadar hep kapıları kapatsaydım, önüne atlasaydım, kendimi paralasaydım da bırakmasaydım diye yazıklanacak. Hâlbuki hayatın şaşmaz bir saati var ve çarklarını yutsanız dahi hiçbir şeyi değiştiremiyorsunuz. Bunu kabullenmek benim beş yüz yılımı aldı.

Çaresizlik mi diyorsunuz? Bizim en büyük çaresizliğimiz, aklımızın hâlâ başımızda olması.

Alarm çalıyordu. Alarm sesi, şu hayatta duymaktan nefret ettiğim seslerin en başında gelir. Kafamı yastığın altına gömüp ses giriş ünitelerimi kapatmaya çalıştım. Devekuşlarını düşünün. Çok düşünülecek tarafları yok kabul, şimdi tekrar konuya dönün. Alarm diyorduk. Nasılsa birazdan kapatır ve kütük gibi uyumaya devam ederdi, hep yaptığı şey. Ama alarm ısrarla çalıyor ve beklediğim hamle bir türlü gelmiyordu. Sinirle dönüp yatağın diğer tarafına baktım. Zaten bütün dönüşlerim sinirledir ancak konumuz bu değil. Sabahın köründe yerimden fişek gibi kalkmama neden olan şey başkaydı. Kendimi bildim bileli aynı yastığa baş koyduğum, her gece koynuna girip her sabah kollarında uyandığım kendim, bu sabah yanımda değildim!

Önce derin derin nefes alıp sakin olmaya çalıştım. Kim bilir, belki de henüz uyanmamıştım. Bütün gün saçma sapan ve karmakarışık şeyler düşünmekten bitap düşen zihnim, böylesi korkunç bir rüyayla benden intikam alıyordu belki de. Son zamanlarda "Biri beni elimden kurtarsın," cümlesini o kadar sık kurar olmuştum ki, aklım bana böyle bir durumun simülasyonunu yaşatıp bir ders vermeye çalışıyor olabilirdi. Uyandığıma ve günün başladığına emin olmak için perdeyi aralayıp dünya yerinde duruyor mu diye kontrol ettim. Bulutların arasından güneş parlıyordu. Ağaçlar yerli yerinde, sokak her zamanki gibi hareket halindeydi. Bakkalın küçük oğlu, mahalledeki bütün veletleri

toplayıp evimin önünde yine bağıra çağıra top oynuyordu. Bir gün bu çocukları yakalayıp etlerini dideleyeceğim, bu kadar da gürültü yapılmaz ki canım! Neyse. Hayat olağan akışında görünüyordu ama hayır, değildi. Ben yoktum lan! Kaşla göz arasında dana kadar kadını kaybetmiştim!

Acaba tuvalete filan mı gitmiştim? Tabii ya, kim mesanesine karşı koyabilir ki? Hemen yerimden fırladım ancak tuvaletin kapısı ardına kadar açık ve içi sonuna kadar boştu. Salona baktım ama nafile. Zaten evde mutfak dışında bakılabilecek bir yer de kalmamıştı ama orada olmam söz konusu bile değildi. Ev ararken "Nasıl bir şey bakmıştınız?" diye soran emlakçıya, "Mutfak olmasa da olur," demiş bir insandım nihayetinde. Kendimi koltuğa bırakıp bir sigara yaktım ve kafamı toparlamaya çalıştım. Acaba polisi mi arasaydım? Zaten nicedir eşkâlimi veresim vardı. Gerçi geçenlerde bunu anneme söylediğimde terliğini çıkarıp "Orospu mu olacaksın başıma!" diye başlayıp devamında bir kamyon sövmüştü. Allah var, iyi söver. Kadıncağız ne anladıysa artık... Ana yüreği tabii bi yerde. Sonuç olarak annem aklıma gelince polisi bu meseleye bulaştırmamaya karar verdim.

Ben bütün akşamdan kalmalığımla kendimi nerede kaybetmiş olabileceğimi düşünürken telefon çaldı. İş yerinden bir arkadaş. Normalde kimse beni hafta sonu erken bir saatte aramaya cesaret edemez. Yani belli ki bir şey olmuş. Panikle "Nerdesin?" diye sordu. Kara haber nasıl da tez yayılıyordu. Ağzım çemçük bir vaziyette "Bilmiyorum," dedim. "Uyanamadın yine di mi?" dedi. O "yine" kelimesindeki kinayeyi normalde uç uca ekleyip kendisine yedirirdim ama neyse ki acım

vardı. "Çabuk gel, çalışıyoruz bugün unuttun mu?" dedi. Ya ben kendimi unutmuşum adamın bana dediği lafa bak! Tam söylenmeye hazırlanırken benden önce işe gitmiş olabilme ihtimalim beni tarifsiz sevinçlere sürükledi. Telefonu kapatıp hemen giyindim. Kendime kavuşacağım anın heyecanıyla hiç zaman kaybetmeden çıkıp otobüse bindim.

İş yerinde beni tam bir hezimet bekliyordu. Hezimet kelimesini burada sırf artistlik olsun diye kullanıyorum. Yoktum yani, işe de gelmemiştim. Zaten mesai saatlerinde bile işe gitmeyen biri için bu şaşılacak şey değildi ama bir umuttu yaşatan insanı işte, n'apacaksın. Hazır ordayken hayvan gibi çalıştırdılar beni. "Kendimi kaybettim, bırakın gideyim," dedim ama dinletemedim. Anıra anıra güldüler bana. Aman da çok komik!

Çıktığımda gün akşama dönmüş, ağaçlar yapraklarını dökmüş, kuşlar gökyüzüne küsmüştü. Havada bulut vardı ve bu da dumanın sebebini açıklıyordu. Sonra birden vakitsiz bir yağmur başladı. Arkamdan tüm şehir ağlıyordu adeta. Meteorolojik durumu yeteri kadar dramatize edebildiysem geçiyorum.

Sokaklarda başıboş dolaştım öyle. Her köşe başından karşıma çıkacakmışım gibi tatlı hayallerle baktım dünyaya. Sonra canım dondurma çekti, hep hüzünden oluyor bunlar. Aldım yedim tabii, hayat devam ediyor sonuçta. Dondurmamı yerken bile gözüm hep kendimi arıyordu. Ama sokaklar zalım, sokaklar hayındı. Hiçbir yerde yoktum. Zaten yorulmuştum. Bunlar da insan bacağı sonuçta, o kadar yürünür mü!

Acaba civardaki uygun yerlere fotoğraflı "kayıp aranıyor" ilanları assam mı diye düşündüm, ama bir yerlere telefon numaranızı bıraktığınızda olduk olmadık

sebeplerle arayabiliyorlar ve bunu gerçekten kafam kaldırmıyor.

Bir kafeye oturup beni bir yerlerde görmüş olabileceğini düşündüğüm arkadaşlarıma telefon ettim. Ne demek istediğimi anlamadılar önce. Başıma geleni izah edince de dehşete kapıldılar. Sanki çok tuhaf. İnsanları anlamıyorum. Kendilerini hiç kaybetmemiş gibi yaşayıp gidiyorlar.

Arama kurtarma çalışmalarım bir sonuç vermeyince çaresiz eve gitmeye karar verdim. Zaman aleyhime işliyordu artık. Yürürken, inşallah başıma kötü bir şey gelmemiştir diye düşündüm. Belki bir sokak köpeğinin peşine takılıp gitmişimdir, ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilimdir, birazdan dönerim belki diye umutlandım. Umutsuz yaşanmıyor.

Anahtarla kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkardım. Artık üzüntüden ha ağladı ha ağlayacak kıvamdaydım. Tam o anda salondan gelen hafif müziğin ayırdına vardım. Koşa koşa gidip neler oluyor diye baktım. Sevgili kendim, her şeyden habersiz, tek kişilik koltukta oturmuş dalgın dalgın kitap okuyordu. Canım benim.

Tavan

Hangi tesisatçı nasıl becermiş bilmiyorum ama evin zilini kalbimin içine yerleştirmişlerdi sanki o gün. Çalınca heyecandan yataktan düştü kalbim, kapıyı açabilmek için önce onu yerden alıp yerine takmam gerekti.

Gülümseyerek karşıladım sevgilimi. Eski demeye dilim varmıyor. Dilimi uzatsam buradan dünyanın öbür ucuna varır, ama ona eski demeye varmıyor. Çünkü yani hâlâ çok âşığım ve zannediyorum bunu size birkaç kere daha hatırlatmak zorunda kalacağım. İyice aklınıza girsin, benimkinden hiç çıkmıyor.

Gülümseyerek karşıladım diyorum. Az önce dizimdeki bandajı açıp da içine içine ağlamamışım gibi karşıladım. Beni bırakıp gitti diye aklımın birazını yitirmemişim, aslında iyiymişim, ne tatlıymışım gibi karşıladım. İlk görüşte su koyvermezsem gerisi hallolur diye düşündüğümden, gurur duydum kendimle. "Aferin kızım," dedim, "çok güzel gülümsedin, valla helal olsun." İnsanın arada bir kendisini takdir etmesi gerekir.

Tam bu noktada, onu bana getirdiği için en sevdiğim organım haline gelen sakatlanmış dizimin bağlarının çözülmesine fırsat vermeden, biraz zaman kazanayım diye "Kahve içer misin?" dedim. "İçerim," dedi. Zaten kahveye hiç itiraz etmez. "Sen dur ben hazırlayayım," dediyse de iyi olduğumu söyleyip izin vermedim. Topallaya topallaya mutfağa yöneldim.

Koridorda yürürken içimden çatırtılar duymaya başladım. Korktuğum başıma geliyordu. Kafatasımdan ayaklarıma kadar vücudumdaki bütün kemiklerin sırasıyla kırıldığını hissediyordum. Bacaklarım tutmamaya başladı. Aklım, yer sofrasında tepesinden yumruklanmak suretiyle dağıtılmış zavallı bir soğan gibiydi. Cücüğüm sayesinde güç bela mutfak tezgâhının önüne geldim. Toparlanmak için derhal bir şey yapmalıydım. Dolaptan rendeyi çıkartıp tezgâhın üstüne koydum. Keskin bıçaklardan birini aldım ve kararlı hareketlerle önce kendimi küçük küçük parçalara ayırdım. Sonra bi güzel rendeledim. Dağılmayayım diye içime biraz un ve bal kattım. Kalıba döküp buzluğa attım. Birkaç dakika sonra hazırdım. Yeni iskeletim eskisinden bile iyi olmuştu. Dikkatlice giydim.

Kahveleri alıp salona geçtim.

Üç aydır görmemiştim. Saçları uzamış biraz. Epey kilo vermiş, sanki zayıflamamış da küçülmüş. Göz ucuyla bu kadar seçebildim, daha fazla bakamadım çünkü kuyular. Kuyuları bilirsiniz. Merdiveniniz yoksa çok yaklaşmamanız gerekir.

Karşısındaki koltuğa oturdum. Aynı koltuğa oturmamız yasaklandı. Kim yasakladı bilmiyorum ve bulursam gerçekten kendisini çok kötü yapacağım.

"Nasıl oldu?" dedi. Neyden bahsettiğini anlamadım önce çünkü unutmuşum. Onu görünce dizimin nasıl ağrıdığını, içimin nasıl ağrıdığını unutmuşum. İnsan sevdiğinin yanında her şeyi unutmuyorsa ya insan değil ya âşık değil. İnsanım ve çok âşığım anasını satayım.

"Düştüm işte öyle," dedim. Sanki genel olarak düşmemişim de o gün öyle boş bulunup düşmüşüm gibi söyledim bunu. Ağlamaktan gözüm çıkmıştı önümü

göremiyordum demedim yani. Yerin ayağımın altından kaydığını fark etmedim çünkü zaten sen gittiğinden beri nereye bastığımı bilmiyorum demedim. Düştüm dedim. İşte dedim. Öyle dedim.

Bandajlı dizime büyük bir şefkatle baktı. O öyle bakınca dizim yavru bir kedi olup guruldamaya başladı. Kucağına oturup başını okşatmak, üstüne tırmanıp oyunlar oynamak istedi. Allah kahretsin anlıyorsunuz, bir yavru kedi ne yapmak isterse onu yapmak istedi işte. Tuttum kedimi.

Tuttum kendimi. Ölmeyeyim, delirmeyeyim, kapısına dayanıp hadise çıkarmayayım, çırılçıplak kendimi sokaklara atmayayım, dünyayı tek kibritle yakmayayım diye tuttum hep kendimi. Gittiği günden beri tuttum.

"Bu ilişkiye artık inanmıyorum," demişti. İlişki kim lan? Sen varsın ben varım, ilişki kim? Yaşam koçları mı kişisel gelişimciler mi her kimse işte hep o lavuklar uyduruyor bunları. "İlişkiye üçüncü bir birey gözüyle bakılmalı," filan diyorlar. Bakmıyorum! Ben sadece sevdiğim adama bakıyorum çünkü bakılacak ondan daha güzel bir şey bilmiyorum. Söylemiş miydim, âşığım, ayılar gibi seviyorum onu.

Her neyse işte demişti ki "Ben bu ilişkiye inanmıyorum." Oysa ilişki diye biri yok, bunu size az önce bilimsel olmayan yöntemlerimle ispatladığımı düşünüyorum. O halde demek istediği, "Sana inanmıyorum," olmalı. Bana inanmıyor? Bana inanmıyor. Pan diye bir tanrı vardı, bilir misiniz? İnanılmamaktan öldü o. Kendisine son inanan kişi de yeryüzünü terk edince mecburiyetten öldü. Çünkü inanılmamanın öldürücü bir etkisi var.

İnanmıyorum deyip yanı sıra bir kamyon şey söyledikten sonra gitmişti ve bu geçmiş olsun ziyaretine kadar da bir daha görmemiştim onu. İlk günler böylesinin daha iyi olduğuna kendimi inandırmaya çalışmakla geçti. Uzun sürmüş bir birliktelikten çıkmış kişilerin ilk anda hissettiği o kurtulma hissiyle, yalnız bir kadın olmanın tadını çıkarmaya çalıştım. Esasen yalnız olmayı severdim çünkü. Yalnızsanız tuvaletin kapısı açıkken hacetinizi giderebilirsiniz mesela. Bu yeterli bir örnek olmadı ama aklıma başka bir şey gelmiyor. O hayatıma girmeden önce yalnızlığa methiyeler düzmemi sağlayan bütün gerekçelerimi unutturmuş bana. Gelip hiç fark ettirmeden kimyamı bozmuş itoğlu it.

Yine de denedim. İyi olmak için her yolu denedim. Arkadaşlarımla eğlenmelere gittim, saçımı kestirip abuk sabuk renklere boyattım, kendime yeni elbiseler aldım, daha önce görmediğim yerlere keşif turları yaptım, mekatronik kursuna bile yazıldım. Fakat arkadaş eğlencelerinde gecenin sonu illaki benim aşk acıma bağlanıyordu. Saçlarım iğrenç olmuştu. Yeni elbiselerim ne çirkindi. Paris'in hiçbir numarası yoktu. Tadını çıkarmaya çalıştığım şeyin tadı hiç bir şeye benzemiyordu anlayacağınız. Bu arada ilk dersten sonra mekatronik kursuna bir daha gitmedim tabii, ben ne anlarım mekatronikten.

Şahsi yöntemlerim işe yaramıyor, iyi olmamın bir yolunu bulsun diye sürekli üstüne binmeye çalıştığım zihnimden artık boş akbil sesi geliyordu. Anlamıyordum, yani iyiydik, mis gibi geçiniyorduk, bu ne saçmalık. Anlamadıkça öfkeleniyor, işin içinden çıkamıyordum. Ben de çevremdeki insanlardan

faydalanmaya karar verdim. Arkadaşlarımı olduk olmadık saatlerde arayıp, daha önce defalarca anlattığım halde ayrılık konuşmasını tekrar anlatıyor, bana bir parça akıl vermelerini istiyordum. Bir cinayet dedektifi titizliğiyle hiçbir detayı atlamadan anlatıyordum olanları, beyin fırtınasıyla belki bir yere varırız diye umuyordum. Çünkü ortada bir cinayet vardı, benim içim ölmüştü, sadece kimse üzülmesin diye bunu bir türlü söyleyemiyordum.

Varamadık. Çok kibar oldukları için kimse bana artık saçmalamayı kes ve hayatına devam et demedi ama ben bile kendimden sıkıldım. Yarın öbür gün iyi günler geldiğinde, ki o günlerin geleceğine dair hiç umut taşımasam da teorik olarak sistemin böyle çalıştığını bildiğimden, yüzlerine bakarken utanmayayım diye arkadaşlarımı daha fazla hırpalamamaya karar verdim. Ancak anlatmadan duramıyordum, bu yüzden kendime yeni kurbanlar seçtim ve esnafa sardım.

Taksicisinden tuhafiyecisine, manavından bakkalına her önüme gelen amcaya ve teyzeye muhteşem bir aşk yaşarken nasıl da terk edildiğimi anlattım. Onların bildiklerine şırınga sokup tecrübelerini emmek ve Allah kahretsin, artık gerçekten düzelmek istiyordum.

İstisnasız herkes bana zamanla geçeceğini söylüyordu. Bütün dünya "zamanla geçer" parantezine alınmıştı sanki. Oysa ben zamana güvenmem, ne bok yiyeceği hiç belli olmaz.

Bana göre yaşanabilecek en güzel günler geçmişte, insanlara göre ise gelecekteydi. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum. Bildiğim kesin olan tek şey vardı, o da o günlerin şimdiki zamanda olmadığıydı.

Teknik olarak geçmişe dönmem mümkün olmadığına göre elimdeki tek ihtimalin peşinde, geleceğe yürümeye, ittire ittire de olsa ilerlemeye çalıştım. Kafası kesilmiş bir tavuğu koşarken düşünün. Düşündünüz mü? Tamam şimdi unutun. Çünkü unutmamız gereken çok şey var.

Sonra işte çok özledim. Özlemekten kalbim ağrıdı. Kavuşamayacağınızı bildiğiniz özlemekler çok çirkin ve silahlı. İnsanın doğrudan canına nişan alıyor.

Hatıralar her yerden kafama atlıyor, silindir gibi üstümden geçip iyice ezilmeme sebep oluyordu. Hepsinden kurtulmaya karar verdim. Bana aldığı tüm hediyeleri, dolaptaki birkaç parça kıyafetini, yazdığı notları, fotoğraflarımızı, son gittiğimiz sinema filminin biletini, her şeyi, her şeyi attım. Olmadı. Olmadığını, kendimi herhangi bir ayran kutusunun içine ağlarken bulduğumda fark ettim. Ayran içmeyi çok sever.

Yani atmakla bitmiyor. Hiç beklemediğiniz bir anda bir şey, bir ses, bir koku, bir ağaç, ne bileyim işte bir ayran kutusu bile mahvolmanıza sebep olabiliyor. Akıl öyle şerefsiz bir şey ki nereden nereye çıkacağını asla kestiremiyorsunuz.

Sustum sonra. İçime kaçtım. Kendimden hiçbir şekilde haber alamamaya başladım. Kalbim otomatik bir su ısıtıcısının içinde mütemadiyen kaynıyordu. Her sabah bugün artık atmıştır düğmesi diye uyanıyordum ancak atmıyordu bir türlü. Öyle fokurdaya fokurdaya işe gidiyor, fokurdaya fokurdaya çalışıyor, sonra eve dönüp bütün gece fokurdamaya devam ediyordum. Bazı kriz akşamlarında aramayayım, bir şeyler yazmayayım diye ellerimi dövüyor, ısrar edip uzatırsam ağzımı burnumu kırıyordum. Söyledim ya, tuttum hep kendimi. Beni çok üzdü.

Anlattıklarımı hiç aşk acısı çekmemiş birinin anlamasının imkânı, çekmiş olanlaraysa daha fazla anlatmamın lüzumu yok. Siz ne yaşadıysanız ben de onu yaşadım.

Yine kendimle itişip kakışmaktan yorgun düştüğüm bir akşam işten eve dönerken, eser miktarda kalmış olan dengemi de kaybedip düştüm işte. Tam bir armut gibi dibime düştüm. Sol dizimin kendi etrafında küçük çaplı bir tur atmasının sonucu olarak da ön çapraz bağlarım yırtıldı. Beni götürdükleri doktor öyle dedi yani. Yoksa ön çapraz bağlarım olduğundan bile haberim yoktu, daha önce kendileriyle ismen tanışmamı gerektirecek bir hadise yaşamamıştım.

Bir süre yatak istirahatı. Bana uyar. Böylece günler yüz saate çıkar ve bana da düşünmek için biraz zaman kalır. Zamanı o kadar sevmiyorum ki, bir insan olsa kesin bıçaklardım.

Ortak arkadaşlarımızdan duymuş bu olayı, hemen aradı. Özledim demek için değil, seni üzdüğüm için özür dilerim demek için değil, beni affet barışalım ve ben yine seni çok seveyim demek için hiç değil. Geçmiş olsun demek için. Geçmiş olsun. Demek ondan geçmiş. Olsun.

Sonra, muhtemelen yaşadığımız onca güzel günün hatırına, kuru bir telefon konuşmasının yeterli olmayacağını düşünmüş olmalı ki, ziyaretime gelmek istediğini söyledi. Tam da bundan bahsediyordum. Geldi işte, kahveleri getirip karşısındaki koltuğa oturdum.

Önce çok tıbbi ve ciddi bir konuşma yaptık. Dizimin durumunu masaya, kendisini kanepeye yatırdık. Daha önce hiçbir filmde başrol oynamamış olan zavallı dizim artist olmuştu ve sürekli kendinden bahsettiriyordu.

Tendon diyordum, MR diyordum, ön çapraz bağlar ve arka menüsküs diyordum. Seni çok özledim, gel sarılalım ve böylece tüm kötü şeyleri unutalım demek için tıbbı paravan ediyor, bu konu hakkında bildiğim ne varsa döküp saçıyordum. Onun da tek gündemi dizim gibiydi. Bununla ilgili çeşitli görüşler beyan ediyor, ameliyat gerekirse mutlaka yanımda olacağını ve ne gerekirse yapacağını söylüyordu. Vaziyetten o kadar sıkılmıştım ki bir ara bacağımı komple kesip ona vereyim de evine götürsün, böylece her ikisinden de kurtulayım diye düşündüm. Yapmadım tabii, kahvemden bir yudum daha aldım, aklıma daha iyi bir fikir gelmedi.

Konu bitti. Bir dizle ilgili konuşulabilecek her şeyi konuşmuştuk. O önce sorarsa dağılırım, yıkılırım, yerlere çakılırım diye hızlı davrandım ve "Sen nasılsın anlatsana biraz," dedim. İyi olmasını hem canımın içinden istiyor, hem de iyiyse Allah da onun belasını versin diyordum. Bu duyguyu tanırsınız. Çok âşıkken terk edilen herkesin aşağı yukarı hissettiği şey. İyiyim işte, dedi. Sevinç ve öfke yanımdan halay çekerek geçti. Demek benden ayrılınınca iyi olunuyordu. Keşke ben de ondan değil de benden ayrılsaydım. Belki daha kolay olurdu.

Bir şeyler anlattı sonra. Günlerinin nasıl geçtiğinden, çalışmalarının nasıl gittiğinden, seyahat ettiği yerlerden filan söz etti. Çok da umurumda.

Ben o esnada bakışımı üç saniyeden uzun süre onun üzerinde tutma çalışmaları yapıyordum. Önce ona, sonra kahveme, sonra dizime, sonra kalbime, sonra tekrar ona derken... Size kuyulardan en başta söz etmiştim.

O öyle konuşurken hiç planlamadığım bir şey oldu ve içimden mutfağa giderken duyduğum çatırtı gibi bir ses geldi. Özene bezene yapıştırdığım iskeletim yine kırılıyor ve bu sefer ona birtakım başka parçalarım da eşlik ediyordu. Ellerim koşarak gidip ellerini tutmak, burnum boynunun tenhalarına gömülüp derin derin koklamak, gözlerim kollarının arasına sokulup içli içli ağlamak, dudaklarım yüzünün her yerini uzun uzun öpmek ve kalbim cebine girip o nereye giderse onunla gitmek istiyordu. Onca yıldır gül gibi geçindiğim organlarım adeta kazan kaldırmış bana karşı isyan çıkarıyorlardı. Onları zaptedip olmaları gereken yerde nasıl tutacağımı bilmiyordum. Ve sanıyorum ki artık olmaları gereken yerin esasen neresi olduğundan da çok emin değildim.

Garip görünüyor olmalıydım ki "İyi misin?" diye sordu tekrar. "İyiyim dizim biraz ağrı yaptı," dedim. Mevcut şartlarda bu gayet geçerli bir yalandı ve inandı. Ayrıca tam yalan da sayılmaz. Bir ağrım var nihayetinde. Sadece koordinatını farklı söyledim.

Birlikteyken çok sevgili olanların bile ayrıldıktan sonraki konuşmaları asla eskisi gibi candan olmuyor. Nasılsın diyor, iyiyim sen nasılsın diyorsun, iyiyim işte diyor, tamam o zaman diyorsun, oldu madem diyor. Görünüşte bin tane şey konuşulsa bile derinlik buradan öteye geçemiyor. Büyük saçmalık. Bana imkân ve tesis sağlasalar ayrılmayı yasaklardım.

Konuşamadık bir süre. İçimde kemikler kırılıyor nasıl konuşayım. Onun da söyleyeceği bir şey kalmamış herhalde. Gideyim artık dedi, tamam dedim, ne diyeyim, ne desem gidecek. Dibimde kalan son yudumu da kafama diktim. Kahveyi diyorum.

Vedalaşırken öyle sıkı, öyle uzun sarıldı ki içim buğulandı. Soğuktan sıcağa aniden geçen camlar gibi oldu içim. Parmağımla üstüme adını yazmaya kalktım. Kendime kızdım. Kalbimi çok kırdı.

Gitti. Pencereden gidişini izledim. O yürüyor, gidişi de kararsız adımlarla onu takip ediyordu. Köşedeki ağacın oradan sola dönerken... Bakma dedim içimden, bakma! Allahın cezası bakma! Baktı. Aklımdakiler yetmiyormuş gibi bir de bana son bakış bıraktı. Gidişi biraz daha ağacın altında takıldı, sonra tabii mecburen sahibini takip edip o da gözden kayboldu.

Bir süre pencerenin önünde öyle kazık gibi kaldım. Köşedeki ağaç hiç utanmadan göstere göstere yapraklarını döküyordu. Benim de aklım dökülüyordu ama kimseye çaktırmıyordum.

Salona döndüm. Kanepeye uzandım.

Tavana baktım.

Tavana baktım.

Tavana baktım.

Tavana alıştım.

Yeniden hareket edebilmeye başladığımda ilk iş üstüme bir bornoz giydim ve bir daha da çıkaramadım.

Doktor Umuz Bey "Neyiniz var?" diye sordu. "Bornozum var," dedim. Bir de dedemden kalma bir türlü satılamayan birkaç dönüm arazi var ama onun konumuzla hiç ilgisi yok.

"Anlamadım," dedi. Anlasa şaşarım. Ne zaman bir şeyler sorsa aldığı cevaplar karşısında hep aynı tutumu sergiliyor. Umuz Bey'in tıp bilgisinin yeterliliğinden kuşkuluyum. Keşke bazı konularda ejderhaların da fikrini alabiliyor olsaydık.

Ona, geçen gün yaşadığım hadiseden bahsettim. İç organlarımın kontrolümden çıktığını, vücudumdan atlayıp gitmeye çalıştıklarını, konuşarak yerlerinde durmaya ikna edemediğim için de üstüme bu bornozu giyip kuşağımı sıkıca bağlayarak onları içeride nasıl hapsettiğimi anlattım. Ama bence artık ceza süreleri dolmuştu. Islah olduklarını düşünüyordum. Yani bornozu çıkarabilirdim ama çıkaramıyordum. Zaten derdim tam olarak buydu.

Doktor "İlginç," dedi. Ona göre her şey çok ilginç. Sanıyorum doğduğundan beri bu hastanenin dışına çıkmamış. Bir gün her şey yoluna girerse onu Afrika'nın yeşil tepelerindeki aslanlara götürmeyi çok isterim. Umarım bizi yerler.

Sonra izin isteyerek bir kitabı karıştırmaya başladı. Onu izleyerek rahatsız etmeyeyim diye ben de etrafı

incelemeye başladım.

Odanın bir duvarında tam boyutlarında bir kapı posteri vardı. Dalgınlığınıza gelse açmaya kalkacağınız kadar gerçekçi. Ama açamazsınız çünkü kolu yok. Kim bilir neyin metaforu. Metaforları hiç sevmem. Hayat zaten yeteri kadar karmaşık.

Masanın üstünde, arkasını görebildiğim bir fotoğraf çerçevesi vardı. Buraya her geldiğimde dikkatimi çekiyordu ancak bir türlü bahane bulup içinde neyin fotoğrafı olduğuna bakamıyordum. Doktorumun gözünün önünden ayırmak istemediği kişinin kim olduğunu bilmek benim hakkım. O hazır kitabıyla meşgulken merakımı gidermek adına odada tur atıyormuşum numarasıyla ayağa kalktım. Kıpkırmızı ve kocaman ibiğiyle dünyada ondan fazla hiçbir şey şaşıramazmış gibi bakan bir horozun vesikalık fotoğrafı. Harika olay. İçimden doktorumun başını okşadım. Kanatlılara bayılırım.

Aralık duran çekmecesinde peçeteye sarılı bir elma vardı, öğle yemeğinden. Elma görünce aklıma hep ağaçtan düşüşleri gelir. Elmanın düşüşünden bile kanun yazılan saçma sapan bir dünyada yaşıyoruz ve bundan gerçekten hoşlanmıyorum. Sonuçta yerçekimi kanunu yazılmadan önce de yer bizi çekiyordu. Rahmetli Newton, benim hayatımda pek bir şey değiştirmedi.

Umuz Bey beni yerime oturttuktan sonra kaygılı yüz ifadesini takınarak bir sırrı ifşa eder gibi alçak sesle "Acaba bornoza saklanıyor olabilir misiniz?" dedi. Elbette olamam. Saklayacak bir şeyim yok. Ancak bunu ispatlamak için ortalık yerde soyunmamı da kimse benden beklemesin.

Doktordan tek istediğim eline bir tornavida alıp beni tamir etmesiydi. Oysa o her zaman kelimeleri kullanır. Kelimelerin bir işe yaradığını şimdiye kadar hiç görmedim. Bir dahakine beni iyileştirmesi için bir elektrikçiden yardım isteyeceğim.

Uzatmamak için bornoza saklanıyor olmam düşüncesine "Belki de, bunun hakkında düşüneceğim..." dedim. Böyle üç noktalı söyledim, gizemli gizemli söyledim. Bu tip şeyler çok hoşuna gidiyor, klasik bir kafası var. Nihayetinde, beni aydınlattığını düşündüğü için mutluydu. Bense hâlâ bornozluydum.

Odama geçtim. İş başa düşmüştü. Başımın üstü iş doluydu. İşimin başına koyuldum.

Önce cesaretimi toplayıp bornozumu çıkardım ve yere serdim. Üstünde, bütün vidalarımı itinayla söküp kendimi açtım. Her bir parçamı tekrar elden geçirir ve hepsinin düzgün çalıştığına ikna olursam bir daha bornoza ihtiyaç duymayacağımı umuyordum. Hem belki iç ağrılarıyla ilgili bir şeyler de öğrenebilirdim, çünkü doktorlara içim ağrıyor dediğinizde size en fazla uyku ilacı veriyorlar. Oysa birinin içi ağrıyorsa onun derhal bayıltılıp ameliyat edilmesi gerekir. Dilerim tıp en kısa sürede bu yöne doğru ilerler. Etrafım, içi ağrıyan insanlarla dolu.

Sonuç olarak anatomik açıdan kimseden farkım yokmuş, ben de insanmışım. Bundan başka bilgi elde edemedim. Bir de, kimseyi yalancı çıkarmak istemem ama bence dörtte üçümüzün su olduğu iddiası tamamen yalan. Ben hiç su göremedim.

İnsan vücudu tatile giderken ne bulursanız tıkıştırdığınız bir bavul gibi. Bir kere açarsanız bir daha katiyen aynı şeyleri içinize sığdıramıyorsunuz. Benim

de bu tamirat işlemi sonucunda, bütün organlarımı hatırladığım kadarıyla yerlerine yerleştirdikten sonra bir parçam dışarıda kaldı. Artık kalbimi dandik bir pazar poşetinde taşıyorum. Ziyanı yok, hiç olmazsa bornozdan kurtuldum.

Hem kalbimin dışarıda kalması bence iyi oldu. Her dakika pıt pıt pıt pıt... Yoruyor.

Linda Teyze

Linda teyzeyle yeni tanıştım. Peşinen söylemeliyim, kendisi son derece rahmetli biri. Ben sadece kafatasını görebildim. Bedeninin kalan kısmı nerede bilemiyorum. Karışık oldu haklısınız. Baştan alayım.

Artık durumu kabullenmiş, iyi olmanın ve ilerlemenin her yolunu denemeye kesin olarak karar vermiştim. Olaya bilimsel yaklaşacaktım. Ayrılık sonrası depresyondan kurtulma üzerine hazırlanmış tüm dokümantasyonu tarayıp, Beyoğlu'nun, metafizik dalında faaliyet gösteren tüm "kahve sizden fal bizden" laboratuvarlarını gezip, uzay bilimleri alanında güncel çalışmalar üreten tüm astrologların yazdıklarını inceledikten sonra kendime bir hareket planı hazırladım. Bir kere her şeyden önce artık ne olursa olsun ağlamayacaktım. Onunla gittiğimiz bir yerin, beraber yaptığımız bir şeyin, bir nesnenin, bir şarkının filan beni duygulandırmasına asla izin vermeyecektim. Anıların üzerindeki anlamları, portakalı soyar gibi soyacak ve kabuksuz bir vaziyette başucuma koyacaktım. Gerekirse kendime kullanışlı yalanlar uyduracaktım. Çünkü hayat fazla vahşiydi, zaman çatır çutur çalışıyordu ve gözaltlarım mosmordu.

Aşk acısını sepetlemenin ve hayatı yeniden sevmenin altın kurallarını anlatan kitapların birinde, "Sabah uyandığınızda ilk iş aynaya bakıp gülümseyerek kendinize kocaman bir günaydın deyin," yazıyordu. Gerisi kendiliğinden geliyormuş zaten. Tamam ulan!

Öyle yapacağım. Sonra da giyinip süslenip Tarihi Yarımada'ya giderim mesela. Daha önce hep onunla gittiğimiz, sokaklarında el ele yürüdüğümüz, köşedeki pastanede sütlaç yediğimiz için değil. Ben tarihe bayılırım. En sevdiğim şey tarih. Germiyanoğulları olsun, Urartular olsun bunlar benim her zaman takdir ettiğim kabileler. Ayrıca kendi sütlacımı da kendim ısmarlarım. Biz daha ölmedik!

Yatak odasına gidip haftalardır değiştirmediğim, gözyaşı ve sümük lekeleriyle yeniden desenlenmiş nevresimleri çıkarıp kirliye attım. Keşke kendimi de atabilsem. Biri beni çamaşır makinesinde 60 derece ön yıkamalı programda yıkasa. İçime yumuşatıcı katsa. Sonra bol suyla foşur foşur durulasa. 1400 devirde sıksa. Bitince çıkarıp balkondaki çamaşırlığa kollarımdan assa. Güneş vurdukça hafif hafif kurusam. Sonra toplansam, katlansam, mis gibi koksam. Böyle bir şey mümkün değil tabii, saçmalamayın. Ama yalnız başına nevresim değiştirmenin de Allah belasını versin.

Mis gibi çarşaflara uzanıp, eski hayatımın son gecesini, umutlu şeyler düşünmeye çalışarak noktaladım. O kadar çok kabus görmesem valla mutlu uyanacaktım.

Uyanır uyanmaz aynaya bakmadım tabii, sabah sabah kendimi hiç çekemem doğrusu. Yüzümü bile yıkamadan geçtim salondaki kanepeye oturdum. Bir süre televizyonu izledim. Açık olmadığını fark etmek biraz zamanımı aldı. Önemli değil. Açık olsa da bir şey anlamıyorum zaten. Kafam sürekli karıncalı yayında. Ama beyin bir kaslar bütünü nihayetinde. Ne kadar çok egzersiz yaptırırsanız o kadar çalışır. Artık çalıştıracağım. Böyle gitmez çünkü. "Toparlayacaksın,"

deyip kendime öğretmen parmağımı salladım. "Sen halledersin kızım sana bir şey olmaz," deyip yanağımdan bir makas aldım.

Birden gerçekten içime bir mutluluk geldi. Kontağı zorlaya zorlaya nihayet arabayı çalıştırmışım gibi hissettim. O sevinçle koşup banyoya gittim ve aynaya baktım. Allah seni kahretmesin kadın bu ne hal! Karanlıkta görseniz yolunuzu değiştirirsiniz, öyle perte çıkmışım. Bu mendebura gülümseyerek günaydın demek için bir miktar votkaya ihtiyacım var. Ama elbette içmeyeceğim. İçersem kendimi tutamayıp bir Ahmet Kaya şarkısı açarım. Sonra göğsüm daralır, yüreğim kanar, ağlamaya başlarım. O devri kapattım. Bugün yeni hayatımın ilk günü anasını satayım.

Yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçalarken, ağzımın arka tarafında, birkaç yıl önce ağrısına dayanamayıp çektirdiğim dişimden kalan boşluğun farkına vardım.

İnsanın bedeninden bir şey koparttırması hoş değil, sonrasında açılan boşluğu neyle dolduracağınızı şaşırıyorsunuz çünkü. Daha önce başka bir doktor da bademciklerimi almak istemişti ama vermemiştim. Ağaçtan toplamadım sonuçta. Hem onlar o kadar ağrı yapmıyor. Ama diş ağrısı fena. Yokuştan aşağı amuda kalkıp koş geçer deseler koşarsın. İnsanda muhakeme yeteneği bırakmıyor. Koşmadım tabii. Edebimle dişçiye gittim. Ağrılı bir sürece dayanabilirseniz dişinizi kurtarabiliriz demişti doktor. Dayanamam nasıl dayanayım. Amuda kalkıp koşacak noktaya gelmişim. Çekin dedim. Çektiler. Zavallı dişim kerpetenle ağzımdan çıkarılıp tıbbi atık kutusuna atıldı. Dramatik bir andı, onca yılımızı beraber geçirmiştik ve doktor kılığındaki bir nalburun acımasız kerpeten darbeleriyle

bir anda sonsuza kadar ayrılmıştık. Ama yemişim dramasını. Ağrıdan kurtuldum.

Bir süre dilimi o boşluktan ayırmakta güçlük çekmiştim ama sonra alışmış, sonra da unutmuştum. Her konuda süreç böyle işliyor zaten. Şimdiyse durduk yere o boşluk gözüme çirkin görünmeye başladı. Kesin ona da çirkin göründü ve beni terk etti. Yersiz bir ayrılık için hiç fena sebep sayılmaz. Dişteki boşluk birçok ayrılığı açıklayabilecek bir sebep bence. Çünkü erkekler boşluklara dayanamazlar. O boşluğun ardında bıraktığı ağrının izini seçecek kadar keskin gözleri yoktur. Bak yine bana sinir geldi.

Bu küçük ve naif aydınlanma anı birtakım kararlar almama sebep oldu. Gözüme güzel görünmeliyim. Madem kalpçiye gidip öküz gibi ağrıyan kalbimi çektiremiyorum, dişçiye gidip kendime sıpsıfır bir diş yaptırmalıyım. Boşlukları ne kadar hızlı kapatırsanız, o kadar çabuk geçer çünkü.

Kadınların ayrılık sonrasında saçlarını boyatmaları, yeni elbiseler almaları, dökülüp saçılmaları, kendini göstermenin değil saklanmanın bir yolu aslında. Ruhunuzdaki değişiklikler anlaşılmasın diye bedeninizde değişiklikler yaparak "Farklı görünüyorsun bir şey mi oldu," sorularını saçınızı, kılığınızı, memenizi kalkan yaparak savuşturmaya çalışıyorsunuz. Dünya, derdi olan insanları taşıyacak kadar şefkatli değil. Silahlarımızı kuşanmak zorundayız.

Diş meselesini derhal halletmeliydim, sabredecek gücüm yoktu. Oradan çıkıp kuaföre geçer saçımı bebek kakası rengine boyatırdım. Sonra da bir estetik cerraha gider botox liposakşın silikon artık Allah ne verdiyse bir sürü ameliyatla dünya güzeli olurdum. Evet evet, iyi

düşündüm bunu. Daha güzel olsaydım kesin beni terk etmezdi. Şerefsiz. Bunların hepsi böyle.

Dişçiden randevu almak için aradım. İstanbul'da herhangi bir sorununuzu, öyle çat kapı giderek çözmek gibi bir lüksünüz yoktur. Milyonlarca insan var ve kimsenin kimseye minneti yok. İşinizi hızlı hallettirmek için ya çok paranız ya da çok acil bir durumunuz olması gerekir. Çok param yok ama durumum acil. Ağzımdaki boşluk deli gibi ağrıyor. Fantom ağrı diye bir şey var sonuçta. Bir sebeple kolunu bacağını kestirmek zorunda kalan insanların kolları bacakları varmış gibi çektikleri ağrı. Boşluğun yarattığı ağrı. Bence ağrıların en beteri. Benim de olmayan dişim ağrıyor işte. Sekreter kadına "Dişim çok ağrıyor dayanamıyorum," deyip randevuyu kopardım. Gittiğimde bunu bir şekilde izah ederim nasılsa.

Makyaj masama geçtim. Fırçalar ve boyalar vasıtasıyla yüzüme mutluluğun resmini çizmeye çalıştım. Bir şeye benzemedi tabii. Kapatıcılarla sivilceleri kırışıklıkları falan hallediyorsunuz ama mutsuzluk öyle kolay örtülmüyor. N'apalım. *Zamanla geçer.*

Giyinip çıktım. Otobüste genel durumumu tekrar gözden geçirdim. İyiyim. 12 saattir ağlamadım.

Randevu saatimden yarım saat önce dişçideydim. Sekreter beni bekleme salonuna aldı. Ortadaki sehpanın üstünde bir kafa iskeleti vardı. Yok canım gerçek değildir diye düşündüm ama gerçekmiş ve ismi Linda'ymış. Kadınmış yani. İnsan, bir iskeletin kadın olabileceğine ilk bakışta ihtimal vermiyor. Ölüp iskelete döndükten sonra kadın ya da erkek olmak çok fark etmiyor da diyebiliriz.

Linda teyze varlığını bilime adamış yüce bir şahsiyet. "Bedenim, genç hekimlerin işine yarasın," diyerek kendini gömdürmemiş. Gömülmemenin en kamuflaj yolunu bulmuş bence. Toprağın altı bir tohum için konforlu olabilir ama bizi ektiklerinde büyümüyoruz sonuçta. Akıllı kadınmış.

Yıllar önce ölmüş biriyle aynı odada bulunmak beni biraz gerdi. Linda teyzeye bakmamaya çalıştım. Çantamdan kitabımı çıkarıp okuyayım dedim ama fonda sürekli sırıtan bir iskelet konsantrasyonumu bozduğu için hiçbir şey anlamadım. Sekreterin yanına gidip "Nereliymiş, ne zaman ölmüş, niye ölmüş, bu niye burada, kalanı nerde, kimi kimsesi yok muymuş, artık gömsenize, sizin anneniz böyle sehpanın üstünde ölü ölü dursa hoşunuza gider mi," gibi bin tane şey söyledim. Kadın "Sizin dişiniz ağrımıyor muydu?" dedi. Ağrıyor tabii. Unutmak için başka şeylerle ilgilenmeye çalışıyorum burada, hayret bir şey.

Sekretere fazla çemkirmedim. Ama sorularıma cevap da alamadım. İsmi dışında hiçbir şey bilmiyormuş. Diş doktorunun, çene cerrahisiyle ilgili çalışmaları nedeniyle zaman zaman kendisine ihtiyacı oluyormuş. Bu yüzden burada tutuluyormuş. "Arka dişindeki dolguyu görmediniz mi," dedi. Görmedim.

Tekrar bekleme salonuna geçip Linda teyzeyi yakından incelemeye başladım. Gerçekten de bir dişinde dolgu vardı. Demek o da sevdiği adam tarafından yok yere terk edilmiş, sonra da koşa koşa soluğu dişçide almıştı. Boşlukları doldurmak için. Linda teyze bence Amerikalı. Kulağa Amerikan ismi gibi geliyor. Ama iskeleti burada olduğuna göre herhalde burada ölmüştür. O yüzden ona Türkiyeli diyebiliriz.

İnsanın memleketi öldüğü yerdir çünkü. Bence ülkemize tatil için gelip bir hayırsıza âşık olmuş. Adam ona başta prensesler gibi davranmış. Öyle mutluymuş ki ülkesine dönememiş. Aradan zaman geçmiş, pembe bulutlar Balkanlara doğru hareket etmiş, Linda Teyze hiçbir şeyin farkında değilmiş. Sonra sevgilisi gelip "Ben artık bu ilişkiye inanmıyorum," demiş. Linda Teyze şoka girmiş. Önce şaka yapıyor sanmış ama adam eşyalarını toplayıp gidince olayın ciddiyetini kavramış. Çok kötü olmuş tabii Linda teyze, bir türlü anlayamıyormuş. Her gün içiyor, bardaktan boşanırcasına ağlıyormuş. O dönem Ahmet Kaya şarkıları olsa kesin dinler, kendini iyice derbeder edermiş.

Üzüntüden işe gidemiyor, bir lokma yemek yiyemiyormuş. İyice zayıflamış, çirkinleşmiş, gözaltları mosmor olmuş. Bir gece, artık böyle devam edemeyeceğine karar vermiş. Kendini toparlaması, yeniden hayata karışması gerekiyormuş. Hem esasen çok güçlü kadınmış Linda teyze. Neleri atlatmış, bir aşk acısını mı atlatamayacakmış. Artık ağlamamaya yemin etmiş. Haftalardır değiştirmediği nevresimleri tek başına değiştirip, sabah yepyeni bir güne uyanmak için Yüce İsa ve validesi Meryem'e dua ederek uyumuş.

Sabah olduğunda muhteşem bir dünyayla karşılaşmamış elbette. Ama Linda teyze kadim kadınmış. İşlerin öyle ha demeyle değişmeyeceğini biliyormuş. Kalkmış, yüzünü yıkamış, saçını taramış. Dişlerini temizlerken arka tarafta yıllar önce ağzıyla fındık kırarken fındıkla beraber kırdığı dişinden kalan yarım boşluğu fark etmiş.

O güne kadar o kırık diş hiç gözüne batmamış aslında ama artık tüm kırıkları onarmak gibi bir arzusu varmış.

Pangaltı'da diş hekimliği yapan aziz dostu Yorgo'nun muayenehanesine gidip dolgu yaptırmaya karar vermiş. Sonra da berbere gidip saçını boyatır, oradan da bir otacıya uğrayıp güzelleşmek için kendine bir krem hazırlatırmış. İstanbul o zamanlar o kadar kalabalık değilmiş. Herhangi bir yere gitmek için randevu almak gerekmezmiş.

Giyinip çıkmış. Faytonda giderken genel durumunu tekrar gözden geçirmiş. İyiymiş. 12 saattir ağlamamış.

Yorgo Bey onu büyük bir nezaketle karşılamış. Önce oturup birer Türk kahvesi eşliğinde sohbet etmişler. Linda teyze, günlerdir evden çıkmamış, tek bir insan yüzü dahi görmemiş olduğu için hazır birini bulmuşken başına gelenleri uzun uzun anlatmış. Yorgo Bey elini tutup *zamanla geçer* diyerek Linda teyzeyi teselli etmiş. Ne zaman isterseniz gelin demiş, gece gündüz fark etmez demiş. Dostlar bugünler içindir demiş. Unutmanıza yardımcı olurum Linda Hanımcığım demiş. Meğerse Yorgo Bey'in Linda teyzede gözü varmış. Körolmayasıca. Erkek değil mi işte hepsi aynı. Linda teyze de saf kadın tabii, ne iyi adam şu Yorgo diye geçirmiş içinden. İnanma kız Linda teyze, bu da seni yatağa atma peşinde. Bir abim vardı, derdi ki "Erkeklerin en iyisi benim, ben de beş para etmem." Bu sözü daha sık hatırlamalıyım.

Kahveler bittikten sonra Linda teyze kırık dişine dolgu yaptırmış ve kendini yarım santim daha tamamlanmış hissetmiş. Tamamlanmak öyle kolay mesele değilmiş zaten, santim santim ilerlemeniz gerekirmiş. Yorgo Efendi, Linda teyzeyi uğurlarken baygın gözlerle elini öpüp her zaman beklerim demiş. Şerefsiz.

Linda teyze dişçiden çıktıktan sonra berbere ve otacıya gitmekten vazgeçmiş. Saçındaki beyazlarla, yüzündeki kırışıklıklarla ateşkes ilan etmiş. Çünkü onlar tam olarak onun kim olduğunu gösteren şeylermiş. O beyazlar ve kırışıklıklar buradaydım demekmiş. Yaşadım, âşık oldum, acı çektim, ağladım, ama bakın artık gülüyorum, atlattım demekmiş. Çok kral kadınmış Linda teyze.

Doktor ağzımı matkapla delip içine dübel çakmaya çalışırken bir yandan da üstten üstten bakıp yakası hafif açık gömleğimin arasından memelerimi görmeye çalışıyordu. Şerefsiz. Bense Linda teyzeyi ve geri kalan hayatında neler yapmış olabileceğini düşünüyordum. Yorgo Bey, sıcak denizlere inme planlarını gerçekleştirememiştir bir kere. Linda teyze saf ama aptal değil. Bir süre kendini nadasa bıraktıktan sonra, çok güzel hikâyeleri olan bir adamla tanışıp tekrar âşık olmuştur. Linda teyzeler hikâyelere bayılırlar. Adam, Linda teyzenin kırışıklıklarını da saçındaki beyazları da çok sevmiştir. Çünkü ne anlama geldiklerini bilmektedir, benzerleri kendisinde de vardır. Çok geçmeden basit bir törenle evlenip acayip mutlu olmuşlardır.

Zaman geçip ölme vakti geldiğinde, Linda teyze yatağında kara meleği bekler, kocası başucunda onun elini tutarken Linda teyze son gücüyle şöyle demiştir: "Gömülmek istemiyorum Hüseyin, beni tıbba teslim et, kadavra olacağım," Enişte adı Hüseyin çıktı, bunu beklemiyordum açıkçası.

Doktor, ağzım ve memelerimle işini bitirince üç ay sonra görüşmek üzere dedi. Yeni dişin takılabilmesi için damağa yapılan ilk operasyonun iyileşmesi

beklenmeliymiş. Tamamlanma öyle kolay mesele değilmiş, santim santim ilerlemeniz gerekirmiş.

Çıkarken bekleme salonuna uğrayıp Linda teyzeyle vedalaştım. Hâlâ, bütün bunlar onun başına gelmemiş gibi gülüyordu.

Kuaföre ve estetisyene gitmekten vazgeçtim. Saçımdaki beyazlar ve yüzümdeki kırışıklıklarla mutlu olmayı deneyecektim. Çünkü onlar beni ben yapan şeylerdi. Buradaydım, yaşadım, âşık oldum, acı çektim.

İstiklal Caddesi'nde, ittire kaktıra yürüdüm biraz. Linda teyzeden bugüne, şehir çok değişmiş, çok kalabalıklaşmıştı. Her tarafta saçma sapan alışveriş merkezleri ve bangır bangır müzik. Çevremde, geçmişten kalan bir dükkân aradım. 1936'dan beri vitrini hiç değiştirilmemiş olan Kelebek Korse'nin önünde durdum. Linda teyze buraya hiç gelmiş midir acaba diye düşünürken vitrinden yansıyan yüzüme baktım. Sanki Linda teyze, içinde göz olmayan bakışlarıyla "geçecek" deyip gülümsüyormuş gibi hissettim. Karşılık vermek istedim ama eh yani, her şey bir anda olmaz.

Yeteri kadar öldükten sonra, dedim, ben de onun gibi hep güleceğim.

Tımarhane Notları - 8

Bu gece Doktor Ütü nöbetçi. Uyumadığımı görünce takılı olduğu fişten kendini kurtarıp yatağıma geldi ve "Korkmayın, düzeleceksiniz," diyerek göğsüme dokunmaya başladı. Ben, bir ütü tarafından düzeltilme fikrinin şaşkınlığını üzerimden atamadan bir sıcaklık duymaya başladım. Sonra aniden geceliğim alev aldı. Göğsüm yanıyordu. Paniğe kapıldım, kurtulmaya çalıştım ancak ütü gitgide ağırlaşıyor ve beni eziyordu. Yardım istemek için boğazım yırtılırcasına bağırıyor ancak kimseye duyuramıyordum. Sonra bir şey oldu. Uyandım. Bir bardak su içtim.

Bugün zurnanın zırt dediği deliği elimle koymuş gibi buldum. Doktor Ütü hızla düzeldiğimi söylüyor. Bir ayağım süper safir taban, diğeri parlamayı önleyen ek taban, bir garip atlas kumaşın üstünden kayıp geçiyorum. Geçip kayıyorum.

Kirecimi söktüler Doktor!

Ömrümün buharındayım.

Ayva

Televizyon sehpasının üzerinde duran ayvaya uzandım. Annem "Yeme!" diye bağırdı. Daha sözü bitmeden söylediğine pişmandı. O anda her şey, birkaç saniyeliğine, olduğu yerde kaldı.

Annem tam dört kıştır, bahçedeki ayva ağacından gözüne kestirdiği en güzel ayvayı koparıp televizyon sehpasının üstüne koyar. Bilirsiniz, ayva belki de çürümesi en çok zaman alan meyvedir. Ama yine de, günü gelince demek istiyorum, kaçınılmaz olarak çürür. O ayva çürüyene kadar orada durur. Ayvanın çürüdüğü gün annem biraz, her geçen kış daha az, ama azaldıkça artan bir acıyla ağlar.

Annem tam dört kıştır, dalgın dalgın televizyon izler. Çoğu zaman, televizyon sehpasının üstündeki ayvayı izler. O ayva ona bir şeyi, çok çok kötü bir şeyi hem hatırlatır hem unutturur.

Annem diyorum, tam dört kıştır sessiz sessiz televizyon izler. Televizyon sehpasının yanındaki, hayatımızın tam ortasındaki yatağı izler. Ayva, o yatakta yatan kişinin elini uzatsa alabileceği mesafededir. Alıp yiyebileceği mesafededir. Yedikten sonra ellerini silip, "Allahım, bize verdiğin ayvalar için çok teşekkür ederim," diyebileceği mesafededir. Ayva, o yatakta yatan kişinin en sevdiği meyvedir.

Annem tam dört kıştır, her sabah uyandığında ilk o ayvaya bakar. Ben annemin o ayvaya bakışını her gördüğümde kendimi öldürmek isterim.

Televizyon sehpasının üstünde duran ayvaya uzandığımı annem görmeseydi, bana "Yeme!" demeseydi, ben o ayvayı yerdim. Annem, her sabah uyandığında o ayvanın o yatakta yatan kişi tarafından, dile kolay, tam dört kıştır, yenilmediğini görmezdi. Bunu görmediği için böyle üzülmezdi. Ayva, günü geldiğinde kaçınılmaz olarak çürümezdi. Çürüdüğü gün ben, annemin öyle ağladığını görmezdim.

O ayva orada olmasa, annem böyle delirmezdi. Ben, kışın ortasında durduk yere kendimi öldürmek istemezdim.

Tımarhane Notları - 9

Doktor Umuz Bey hepimizden "Kafa" temalı bir kompozisyon yazmamızı istedi. Yazdım.

O zamanlar yüzmeyi bırakmamış, sigaraya başlamamış ve "Her şeye hazırlıklı olun," cümlesini hiç duymamıştım. Şimdi yokuş çıksam nefes nefese kalıyorum.

Bir gün salıncaklara doğru koştum koştum koştum... Küüüt! Kafamı demire çarptım. Bayılmışım. Gözlerimi açtığımda abim başımda ağlıyordu. Abim ilk kez böyle ağlıyordu. Ben ilk kez bayılmıştım. Ne yapacağımı şaşırdım. Her şeyin ilki kafa karıştırıcı oluyor. Sonra babam gelip beni kucağına aldı ve abime bayılmanın ölmek olmadığını anlattı. Oğlum sana anlatıyorum kızım sen anla. Anladım. Babam konuştukça abim sustu. Babam konuştukça... O zamanlar babamın sesi vardı. Sonra, epey sonra, ben yüzmeyi bıraktıktan, sigaraya başladıktan ve "Her şeye hazırlıklı olun," cümlesini ilk kez duyduktan sonra babam sustu. Bayılmamıştı. Anladım. Babamın kafasında orada olmaması gereken birtakım hücreler vardı. Babamı o hücrelere tıktılar.

Sonra ama benim kafam karıştı. Abim kafamı öptü öptü öptü. Öyle çok öptü ki saçlarım parlak oldu. Herkes bana saçların ne kadar da parlak dedi. Onlara abimin kafamı öptüğünü söylemedim, çünkü kıskanmasınlar. Abim hep bana şekerpare aldı. Sonra, bir süre sonra, ben hâlihazırda yüzmeyi bırakmış, sigaraya başlamış ve "Her şeye hazırlıklı olun," cümlesini birçok kez

duymuşken abim hızlandı hızlandı hızlandı... Küüüt! Kafasını çarptı. Ölmedi. Ama sustu. Anlamadım. Abimin kafasında orada olması gereken birtakım hücreler yoktu. Abimi o hücrelere tıktılar.

Sonra benim biraz kafam tutuştu. Kafayla ilgili düşüncelerim bunlardır. Saçlarımı kestim.

Kapı

Bir kapıdan çıktım. Kapının dışında birkaç basamak merdiven, devamında da bir asansör vardı. Bindim ve üç kat indim. Dışarı çıktığımda bastığım sokağı yürüye yürüye bitirdim. Buraya kadar iyiydim.

Köşeyi döndükten sonra hemen önümde dizlerimin arkasını görmeye başladım. Önce idrak edemeyip öyle devam ettim fakat bacaklarım göz göre göre önümde yürüyorlardı. Lan noluyor deyip arkama baktım. Terbiyeli olayım diyorum ama... Götüm arkamdaydı. Yani bildiğiniz gibi değil, epey bir arkamda. Derken gövdem belimden kopup sağıma doğru kaydı. Hiç olmazsa kafam olması gereken yerde derken o da hooop sola. Bir sokağın ortasında dört köşeye dağıldım. İçimden diyemeyeceğim, çünkü artık neremden geldiğine emin olamadığım bir ses yürümeye devam etmem gerektiğini söylüyordu. Ancak bedenimin bütün parçalarını bir araya getirip onlardan anlamlı bir iş yapmalarını beklemek o an için mümkün görünmüyordu. Aklıma, yani bu yazdıklarımdan sonra bir aklım olduğuna hâlâ inanıyorsanız, köpek bakıcıları geldi. Hani sabahları birtakım evlerden birtakım köpekleri alıp dolaştırmaya götüren tipler. Bazı sabahlar işe giderken durur onları izlerdim. Her biri başka bir yöne gitmek isteyen o köpekleri bir arada tutup götürmek istediği yere götürebilen o adamları çok takdir ettim. Basit görünüyor ama esasen epey zor bir iş, yaşayarak öğrendim.

Götümü bir kaldırımın üzerine oturtup diğer organlarımın yanıma geleceği anı bekledim. Beklerken düşündüm elbette, çünkü insanın beklerken yapabileceği daha iyi bir işi yoktur. Çünkü siz gelin beklemenin ne demek olduğunu bir de benden dinleyin, ama şimdi değil. Şimdi sizlere kapılardan bahsedeceğim.

Kapılardan girmek zor çıkmak kolaydır. Saçmalamayın, böyle şeyler söylemeyeceğim.

Bir gün bir kapının içinde, bir adamın başında bekliyordum. Adam hiç kımıldamıyordu çünkü teknik olarak kımıldaması mümkün değildi. Hiç kımıldamayan birinin yanında beklemek de kolay görünür ancak değil, belki bunu da bir gün tafsilatıyla anlatırım ancak tekrar ediyorum, konumuz beklemek değil.

Hiç kımıldamayan adam birden kusmaya başladı. Dediğim kusmak, kusmak diye bildiğiniz şey değil. Ağzından, burnundan, karnındaki hortumdan, boğazına nefes alması için açılmış olan kanaldan, her yerinden kusuyordu. Gözlerinden de kustuğunu sanabileceğiniz kadar çok kusuyordu. İçi patlamış gibiydi ve mevcut tüm deliklerinden kendini dışarı atmaya çalışıyordu. Ben ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece avuçlarımı açtım ve ağlaya zırlaya onun kustuklarını yakalamaya çalıştım. Avuçlarım dolunca da kendimi o kapıdan dışarı atıp doktoru çağırdım. Tam bu kısımda, gören gözler için bir can havli var.

Doktor geldi. Yardımcılarıyla beraber, kendini içinden dışarı atmaya çalışan adamı çeşitli acil müdahale yöntemleriyle yerine tıktı.

Çarşafları değiştirdim. Adamın her yerini ıslak pamuklarla sildim, kağıt havlularla kuruladım, pudraladım, öptüm kokladım. Sonra başucuna oturup

ellerini tuttum ve biraz da öyle ağladım. O kımıldayamıyordu, biliyorsunuz. Kımıldayabilse kendisi akıl ederdi, yerine akıl ettim. Gözümün yaşını onun elleriyle sildim. Böylece biraz sakinleştim.

Kafamı kaldırdığımda en son doktora koşarken kullandığım o kapıda ellerimin kusmuktan izleriyle karşılaştım. O izleri hiç unutmadım.

Sizlere kapılarla ilgili başka şeylerden bahsedecektim ama şimdi tüm bunları boşverin. Ben bir kapıdan çıktım. Nasılsa bir gün sayarım diye hiç saymadığım birkaç basamak merdiven ve akabinde bir asansörle üç kat aşağı indim. Dışarı çıktığımda bastığım sokağı yürüye yürüye bitirdim. Köşeyi dönüp hemen önümde dizlerimin arkasını gördüğüm andan beri de organlarımın kontrolünü kaybetmiş vaziyetteyim. Belki istifa edip köpek bakıcısı olurum. Bu kadar.

Kesik

Ben yoruldum. Genel yoruldum böyle, komple yoruldum. Saçlarım bile yoruldu yani, tepeden tırnağa diyorum, ciğerlerim dahil, daha nasıl uzatabilirim? Uzatmayayım. Kafamın içinde rüzgârlar esiyor. Rüzgâr sevmem. Yani severim de motosiklet binerken ya da işte başka aksiyonel vaziyetlerde. Kafa içi rüzgârları iyi değil. Bir keresinde Kaçkarlara çıkmıştım, orada yayla evleri var işte, var tabii, insanlar nerede kalacak, işte o evlerde kışın da kalan oluyor mu diye sormuştum. Dediler ki "Aşağıdaki yaylada bir kış üç genç kaldılar, sonra delirdiler." "Nasıl yani delirdiler?" dedim, "Rüzgâr sesinden," dediler. Oralarda hava sertleşince rüzgâr sesi çığlığa benzermiş. Çığlık duymaktan delirmişler. Çığlık duymak delirtir. Bilmiyorum. Bana mantıklı geldi. Delirmeyi mantıklı buluyorum.

Bir belgeselde gördüm, Mike diye bir horoz, kafası kesildikten sonra 15 ay yaşamış. Bayağı böyle kafasız kafasız yaşamış. Boğazındaki delikten yem ve su tıkıyormuş sahibi, o öyle ortalarda dolanıyormuş. Dolanmış yani, 15 ay. Nereye gittiğini görmeden, düşünmeden. Çünkü dediğim gibi, kafası yok. Gerçi bir horoz, kafası olsa da ne kadar düşünür bilemiyorum. Şu an düşünemiyorum. Kafam yok. Mike'ı çok seviyorum. Mike benim adamım. Mike'a hareket çeken hareketin Allahını görür. Beni sinirlendirmeyin.

Diyorum ki Afrika'ya tayinimi isteyeyim. Filler zürafalar filan takılırız öyle. Çeşitli hadiseler olur.

Buraların çeşitli hadiselerinden sıkıldım çünkü. Genel sıkıldım böyle, komple sıkıldım. Uzatayım mı? İnsanlardan korkmaya başladım lan ben. Daha önce hiç insanlardan korkmamıştım. Buna üzülüyorum. Yalan filan söylüyorlar olum, hayatımda böyle saçma şey görmedim. Anlamıyorum bir türlü, kafam basmıyor. Kafamı kestiler gerçi, bu yüzden de olabilir.

Bu ara sık sık, babamın salonun ortasına serilmiş bir çarşafta öpölü yattığı günü hatırlıyorum. Üstünde pijamaları. İnsanın üstünde pijamaları varken ölü olmaması gerekir. Ne biliyim, illa öleceksen git efendi gibi önce kefenini giy. Kefen ölü olmayı normalleştiriyor çünkü. Pijama öyle değil. Pijamalı bir adam gözleri kapalı yatıyorsa onu uyandırmak istiyorsun. Yeteri kadar seslenirsen uyanır sanıyorsun. Sonra senelerce rüyalarında o pijamaları bir kefenle değiştiremediğin için hep sesleniyorsun. Öyle şeyler oluyor. Her neyse. O gün işte öyle pijamalarıyla uzanıyordu. Karnının üstünde bir bıçak vardı. Bu niye burada dedim, onu koymazsak şişer dediler. Sizsiniz lan şişer! Babam o benim, babalar şişer mi, saçmalık. Sonra bıçağı elime aldım ve salondaki herkesi kovdum. Çıktılar. Babamla baş başa kaldım. Sonrasını elbette size anlatmayacağım, o kadar da değil. Ben Afrika'ya tayinimi isteyeceğim. Çünkü çığlık duymak delirtir. Saçlarım yoruldu. Mike diye bir horoz varmış. Ölürken pijama giymemeliyiz. Benim kafamı kestiler.

Serengeti

Aylardır iş-güç ve birtakım zaruri ihtiyaçlar haricinde dışarı çıkmıyor, gazetelere bakmıyor, haber kanallarını açmıyordum. Ülkede olanlarla ilgili en ufak bir şey duyduğumda anksiyete nöbetleri geçirir olmuştum. Her şey tepetaklak gidiyordu ve düzeltmek için elimden bir şey gelmemesi çileden çıkmama sebep oluyordu. Kişisel sorunlarım yetmiyormuş gibi bir de üstüme bunlar çöküyordu. Ülke sanki kanser olmuş gibiydi ve her sabah yeni bir hücresini daha kaybediyordu. O kaybettikçe ben yenilmiş hissediyordum. Ölümünü izlemek değil kurtarmak için ne bileyim bir kemoterapi filan bir şey yapmamız gerektiğini düşünüyordum. Ama karşımda devlet vardı. Durumu sistemli olarak bu hale getiren, kulakları hiç duymayan, sadece koskocaman bir ağızdan ibaret olan devlet. Mütemadiyen çiğniyor, yutuyor ve n'apıyorsun demeye kalmadan suratıma doğru geğiriyordu sanki. Mevzuyu çok şahsi algılamaya başlamıştım. "Hişş, değişik, sana diyorum sana, kürtaj mürtaj nasıl konuşmalar lan onlar öyle, git efendi gibi evlen ve 3 çocuk doğur. İçki mi, kırarım çeneni ne içkisi, ayran var otur iç işte. Öyle kızlı erkekli takıldığınızı da görmeyeyim. Yıkarım sinemanızı, sökerim ağacınızı, akıllı olacaksınız lan! Biz Osmanlı torunuyuz, ecdadımız, örfümüz, ananemiz, biz biz BİİİİİZZZ!"

Kulaklarım uğulduyordu. Kendimi tüm bu olanlardan koparmak için bütün gün televizyon karşısında yatıp belgesel izliyordum. Hayvanlar alemine dair epey şey

öğrenmiştim. Nasıl avlanıyorlar, nerelerde yaşıyorlar, kendilerini tehdit eden şeylere karşı ne tip savunma mekanizmaları geliştiriyorlar, soylarını devam ettirmek için ne taklalar atıyorlar hepsini büyük bir dikkatle inceliyordum. Geceleri çoğunlukla kanepede uyuyakalıyor, sabahları Nuh'un Gemisi'ndeymiş gibi uyanıyordum. Rüyalarımda da benimleydiler. Bir zebranın peşine takılıp çayır çimen gezerken birden aslanlarla karşılaşıyordum. Ay ne tatlılar şunlara biraz sarılayım derken birden beni kovalamaya başlıyorlardı. Niye böyle davrandıklarını hiç anlamıyordum doğrusu. Ben onları ne kadar da çok seviyordum. Geyiklerin yanına gidip bir teselli aramak istiyordum ama hemen kaçıyorlardı. Filler iyiydiler ama onlar da çok iri oldukları için beni biraz korkutuyorlardı.

İçim adeta serengetiye dönmüştü. Kafamsa karmakarışıktı.

Büyüüük büyük atalarımdan birinin ağaç olma ihtimali gitgide daha çok aklıma yatar olmuştu. Bir diğerininse hayvan olduğundan neredeyse emindim. Bir gece, daha bebecikken annesini kaybeden öküz başlı antilobun, kısa bir üzüntü ve şaşkınlıktan sonra hayatta kalmak için verdiği yaşam mücadelesini izliyordum. Doğar doğmaz bir sırtlan sürüsünün saldırısına uğramıştı yavrucak. Ama dünya ne biçim deyip de kendini bırakmak yerine, yürümeyi öğrenmeden koşmaya başladı. Öyle azimliydi ki karşısına çıkan her tehdide kafa tuttu ve tüm o korkunçluklara rağmen hayatta kalmayı başardı. Tam bir kahramandı. O antilop sayesinde kafamda şimşekler çaktı. Ağaç gibi durarak hiçbir sorunumu halledemediğim inkâr edilemeyecek

bir gerçekti. Ben de genlerimin diğer yarısına güvenip hayvanlar gibi koşturarak yaşamaya karar verdim.

Dışarı çıktığımda, ağacındaki yuvasından ilk kez aşağı atlayıp yere çakılan yavru bir yaban ördeği gibi şapşallamış hissettim. Ölmemek için derhal suya kavuşmam gerekiyordu. Genetik kodlarım hızlıca beni deniz kenarına doğru götürdü. Hava acayip sıcaktı ve kendimi eve kapattığım süre içerisinde mevsimin değiştiğinden haberim olmadığı için iklime göre biraz fazla giyinmiştim. Kendimi, bütün kışlıkları doğuştan üstüne serili ve bu yün yükünden yorulmuş sinirli bir kuzey bufalosu gibi hissediyordum. Ördek tarafım suya atlamam gerektiğini söylüyordu ancak bufalo tarafım bunun doğru olmadığını bildiriyordu. Bu esnada aniden devreye giren ayı tarafım acıktığımı hatırlattı. Bir restorana oturup garsondan benim için avlanmasını rica ettim. Yemeğim geldiğinde, aylar süren açlıktan sonra bir nehirde suyun içinden zıplayan ve gümüş gibi parlayan yüzlerce somonla karşılaşmış gibi mutlu hissediyordum.

Karnımı doyururken bir arkadaşım arayıp, "Gezi Parkı'na gel, ortalık karışık," dedi. Devamında bir şeyler anlattı ama busbulanık zihnim nedeniyle meselenin ne olduğunu tam anlayamadım. Saldırı dedi, kalabalık olmamız lazım dedi. Bunlar beni harekete geçirmeye yetti. Yerimden fırladım ve kavgaya odaklanmış bir panter gibi emin, dikkatli ve hızlı adımlarla parka doğru atağa kalktım.

Yüzlerce insan, parkın çeşitli yerlerine konuşlanmış, tedirgin gözlerle etrafa bakıyorlardı. Çıkardıkları sesler, tehlike altında olduğumuzu gösteriyordu. Bir ağaç altında oturan arkadaşlarımı buldum ve ancak o zaman

vaziyetin detaylarını idrak edebildim. Çölün ortasındaki son yaşam alanımız da ihlal edilmek üzereydi. Kendimi evime hapsetmeme neden olan kocaman ağızlılar, burayı yıkacaklarını ve farklı türden canlılar için bir mera oluşturacaklarını söylüyorlardı. Bizim nerede ve nasıl yaşayacağımız umurlarında değildi. Türümüzü yok sayıyorlar ve saldırarak, boğarak, parçalayarak, ne gerekirse yaparak soyumuzu kurutmaya çalışıyorlardı.

Buna izin veremezdik. Çok ileri gitmişlerdi artık. İçgüdüsel olarak çeşitli savunma taktikleri geliştirdik. Karşımızda ne tip hayvanlar olduğunu bilmemek elbette korkutuyordu ama tabiatın şaşmaz kanunu olan nefes alma isteği her şeyin üstünde geliyordu. Hem kalabalık arttıkça korku da hafifliyordu. Bu duygunun akışına kendimizi bıraktık.

Gece, ağaçların altına kurduğumuz barınaklarda uykuya dalmaya çalışırken bir yandan içimizdeki tedirginliği bastırmaya çalışıyor, öte yandan da her ne olursa olsun sonuna kadar direnmeye kararlı olduğumuzu biliyorduk.

Doğa, göğü örttüğü karanlık perdesini aralayıp ışıklarını saçmaya hazırlanırken geldiler. Ejderha gibiydiler. Çıkardıkları ateş ve duman hem barınaklarımızı yakmış hem de nefesimizin kesilmesine neden olmuştu. Birden mecburen hepimiz, ölmeyeceğimiz yerlere doğru dağıldık. Ama hiçbirimiz çok uzaklaşmadık.

Karşı taraftaki gizemli hayvanların saldırısı durmak bilmiyordu. Fakat her saldırıdan sonra daha da büyüyüp çok daha fazla cesaretleniyorduk. Kalabalıklaştıkça coşuyor, coştukça güçleniyorduk. Sokaklardan yükselen sesler kalp atışlarıma karışıyor,

içimde çok canlı bir şeyler olduğunu hissettiriyordu. Zihnimdeki katranın yavaş yavaş aktığını ve damarlarıma kan yürüdüğünü seziyordum.

O son 24 saat aslında kaç saat sürdü hiç bilmiyorum. Yükselttiği duygunun tam olarak nasıl bir şey olduğunuysa şimdilik tarif edebileceğimi sanmıyorum.

Sonra biliyorsunuz, dünyanın en güzel Haziran'ı başladı. Belgeselleri bir tarafa bıraktım. Yeniden, insan olduğumu hatırladım.

Tımarhane Notları - Son

Bu sabah hastabakıcı Şengül abi beni sarsarak uyandırdı. "Kalk kalk! Umuz Bey seni çağırıyor, önemli bir şey diyecekmiş."

Sinirlendim. Uykumdan sarsılarak uyandırılmak beni sinirlendirir. Mesela 17 Ağustos gecesi beni sarsarak uyandıran depreme de çok sinirlenmiştim. Öyle ki enkaz altından iki gün sonra çıkarılan kuzenlerimin cenazesinde bile sinirim hâlâ geçmemişti.

Sarsılmayı bir kenara bırakırsak esasen sabahları uyanmayı hiç sevmem. Geceleri uyumayı sevmediğim kadar. Doktor Umuz Bey bir keresinde dünyayı böyle ters yüz yaşamaktaki ısrarımın nedenini sorduğunda "Hiçbir güne başlamak istemiyorum. Mecburen başladığım günleri de bitirmeye kıyamıyorum," demiştim. Gülmüştü. Sanki çok komik.

Şengül abinin topalak suratı sayesinde sinirim birkaç dakika içinde geçti. Giyinmeye başladım. Hazır giyiniyorken size biraz Şengül abiden bahsedeyim. Şengül abinin esas ismi elbette bu değil. Ancak şişmanlığı yüzünden gerilen derisi sebebiyle kızgınken bile yüzünde güller açıyor gibi görünen bu adama bu ismi vermemek bence ailesinin ayıbı. Gerçi bebekken bu kadar şişman mıydı bilmiyorum. Hiçbir bebeğin bu kadar şişman olacağını sanmıyorum. Bazen Şengül abinin yüzünü, üstündeki deri yokmuş gibi hayal etmeye çalışıyorum. Çirkin oluyor. Şengül abi kendisine Şengül abi dememe kızıyor. Şengül abi şişman biri.

Şengül abi ile ilgili söyleyeceklerim bu kadar. Zaten giyindim.

Doktor Umuz oldukça kibar bir biçimde karşısındaki koltuğa oturmamı söyledi. Oturdum. Rahat bir koltuk. Ama koltukla ilgili düşüncelerimi merak ettiği için beni yanına çağırdığını sanmıyorum. Konumuz ne diye sordum. Doktor, beni taburcu etmeye karar verdiğini söyledi ve teşekkür bekleyen gözlerle güldü. Sanki çok komik.

Eşyalarımı hazırlamak üzere odama dönerken koridorda protokolü temsilen Kral Lear, Lady Diana ve Yüzüklerin Efendisi beni karşıladı. Törenlerle kutlandım. Sokrates beni öptü. Bayram değil seyran değil Sokrates beni niye öptü diye düşünmeye fırsat bulamadan, Aysel Gürel koluma girip bağıra çağıra şarkı söylemeye başladı. Çaresiz gözlerim Tanpınar'ı aradı. Gözlerim Tanpınar'ı buldu. Saatimi ayarladım. Valizimi hazırladım. Diğer arkadaşlarla vedalaşmaya fırsat bulamadım.

Buradaki herkes beni iyileştirmek için ellerinden geleni yaptı. Doğrusunu isterseniz hepsinin Allah belasını versin. Yanlış anlaşılmasın, iyi niyete her zaman saygı duymuşumdur. Ancak bu, teşekkür edeceğim anlamına gelmiyor çünkü işe yaramadı. "Yine de" teşekkür eden insanlardan değilim. Bir teşekkürün başında "yine de" sözü geçiyorsa boşluklar çeşitli şekillerde doldurulabilir. Beceremediniz ama yine de teşekkür ederim. Bunları yaptığınıza göre beyinsiz olmalısınız ama yine de teşekkür ederim. Sizin yapacağınız işi... Her neyse, dediğim gibi, beni iyileştirmek istediler ama ben tedaviye cevap vermedim. Bilmediğim şeylere cevap vermem. Aklım

halen tekerlekli sandalyeye mahkûm. Ama bacaklarım yürüyebiliyor. Bunu yapamayanlar da var.

Yanıma neler aldım, bilmiyorum. Çıkmadan önce son bir kez arkama dönüp bakmadım çünkü son bakışları da sevmem. Sevmediğim çok şey var. Yürüdüm. Birkaç metre sonra, bahçenin iki kanatlı ağır demir kapısı yavaş yavaş açılırken, yolun karşısında bir tren, bir gökdelenin tepesine çıkıp kendini boşluğa bıraktı.

Çantamı sırtıma aldım. Kalabalığa karıştım.

Levent Cantek, Mahir Ünsal Eriş ve Birhan Keskin'e,
en şekilli teşekkürlerimle.